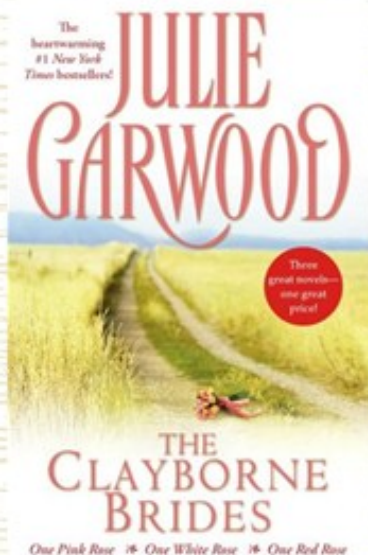
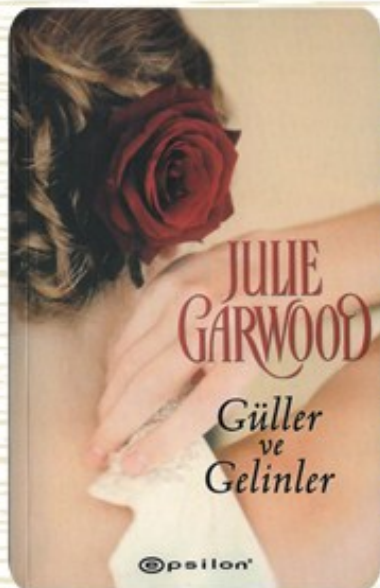

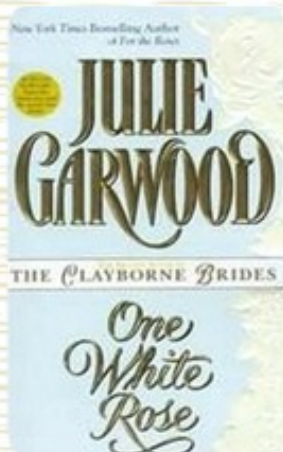
Julie Garwood - Güller ve Gelinler

Beyaz Bir Gül

The Claybornes Serisi 3

Emma&P11 Ortak Yapım

BEYAZ BİR GÜL

Julie Garwood - Beyaz Bir Gül

Güller Zamanı

Sevgi hanemiz dolmaya başladığında

Kış değildi

Güller zamanıydı...

Önlerinden geçerken kopardık!

Bu hain dönem hiç somurtmazdı

Yeni âşıklara...

Ah, hayır, bu yeni tanıştığımız çiçeklerle

Yeryüzü daha yeni taçlanıyordu!

–Thomas Hood (1798-1845)

1. BÖLÜM

Küçükhanımın başı dertteydi. Hem de büyük dertte. Yeryüzündeki hiç kimse, erkek kadın fark etmez, Douglas Clayborne'a bedelinin ne olacağını düşünmeden silah doğrultamazdı. Douglas silahı elinden alır almaz bunu ona söyleyecekti.

Önce tatlı sözler söyleyerek onu saklandığı bölmeden dışarı çıkaracaktı. Ona yeterince yaklaşmayı başarana kadar konuşmaya kararlıydı, sonra da şaşkınlığından faydalanıp silahı elinden alacak, kurşunları çıkaracak ve o lanet olası şeyi dizlerinin üzerinde kıracaktı. Bir Winchester ise kırmayıp saklayacaktı.

Onu zar zor görebiliyordu. Kadın kapısı kapalı bölmenin arkasındaki gölgelerin arasına çömelmiş, silahı önündeki ahşap lataya yaslamıştı. Ahırın diğer ucunda bir gaz lambası asılıydı ama yaydığı ışık Douglas'ın durduğu yerden her şeyi yeterince görmesine yardımcı olmuyordu, genç adam ayak değiştirerek ahırın açık kapısına birkaç adım daha yaklaştı.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Doru atı Brütüs gibi o da sıırıslıklam olmuştı. Hayvanın üzerinden bir an önce eyeri alıp kurulaması gerekiyordu, fakat yapmak istediğiyle kadının yapmasına izin vereceği şey arasında elbette ki bir fark vardı.

İlk başta bir şımşek çıktı, hemen ardından da kulakları sağır eden bir gürültü geldi. Brütüs şaha kalktı ve homurdanarak başını salladı. At da en az onun kadar yağmurdan kurtulmak istiyordu.

Douglas her şeyin yoluna gireceğini fısıldayarak hayvanı sakinleştirmeye çalışırken dikkatini tüfekten ayırmadı.

“Sen Isabel Grant misin?”

Kadın bu soruya hafifçe inleyerek karşılık verdi. Douglas sert ses tonuyla onu korkutmuş olabileceğini aklından geçirdi ve daha sakin bir ses tonuyla yeniden konuşmaya başladığı sırada kadının nefes alış verişinin hızlandığını fark etti. İlk önce yanıldığını düşündü ancak ses gittikçe yükseliyordu. Kadın nefes nefeseydi ve bu son derece mantıksızdı. Douglas oraya vardığından beri kadın tek bir kasını bile kıpırdatmamıştı ve soluğunun kesilme ihtimali yoktu.

Douglas yeniden konuşmadan önce bir süre onun sakinleşmesini bekledi. “Parker Grant’in eşi misiniz?”

“Kim olduğumu biliyorsun. Git buradan yoksa seni vururum. Kapıyı da giderken açık bırak, uzaklaştığından emin olmak istiyorum.”

“Hanımefendi, kocanızla işim var. Bana onun nerede olduğunu söyleme lütfunda bulunursanız gidip onunla konuşabilirim. Size buraya geleceğimi söylemedi mi? Benim adım...”

Kadın bağırarak onun sözünü kesti. “Adının ne olduğu

ımrumda bile değil. Boyle'un adamlarından birisin ve tek bilmem gereken bu. Çık dışarı."

Kadının sesindeki panik onu daha da çok sinirlendirdi. "Endişelenmenize gerek yok. Gidiyorum. Kocanıza Douglas Clayborne'un onu satın aldığı Arap atının kalan parasını vermek üzere kasabada beklediğini söyler misiniz? Aslında önce atı görme isteğimi kendisi kabul etmişti. Bunları hatırlayabilecek misiniz?"

"Sana bir at mı sattı?"

"Evet, sattı. O Arap aygırını birkaç ay önce bana sattı."

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı kadın. "Parker Arap atlarımdan birini asla satmaz."

Douglas onunla tartışacak ruh halinde değildi. "Elimde bunu kanıtlayacak kâğıtlar var. Siz sadece ona söylediklerimi iletin, olur mu?"

"Hiç görmediğiniz bir at için para mı verdiniz?"

"Kardeşim gördü," diye açıkladı genç adam. "Ve onun görüşleri en az benimkiler kadar iyidir."

Kadın gözyaşlarına boğuldu. Douglas bir adım ilerledi ve onu sakinleştirmek üzere olduğunu fark edince yeniden durdu.

"Kocanızın size attan bahsetmemiş olmasına gerçekten çok üzuldüm."

"Ah, Tanrım, lütfen, şimdi olmaz."

Kadın yeniden hızla solumaya başladı. Nesi vardı Tanrı aşkına? Douglas bir terslik olduğundan emindi ve bunun sebebinin de Parker Grant olduğunu düşünüyordu. Adam karısına attan bahsetmiş olmalıydı. Ama yine de kadının tepkisi biraz fazlaydı.

Douglas onun üzüntüsünü dindirmek için bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü.

“Evli çiftlerin her zaman bu tip sorunlar yaşadığından eminim. Kocanızın aygırı satmak için muhakkak iyi bir sebebi olmalı ve muhtemelen işlerinin arasında bunu size söylemeyi unuttu. Hepsi bu.”

Nefes alış veriş i daha da hızlanan kadın çok geçmeden sakinleşince boğazından bir inilti yükseldi. Bu ses Douglas’a yaralı bir hayvanı hatırlattı. Yürüyüp gitmek istiyordu, fakat onun başının dertte olup olmadığından emin değildi. Ve yaşlı Parker neredeydi?

“Bunun olmaması gerekiyordu,” diye bağırdı kadın.

“Neyin olmaması gerekiyordu?”

“Git buradan,” diye bağırdı.

Douglas bulunduğu yerden kıpırdamayacak kadar ınatçıydı. “Bana Boyle denen adamın kim olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Canını mı yaktı? Sesin acı çekiyormuşsun gibi çıkıyor.”

Onun ilgili ses tonunu duyan Isabel içgüdüsel olarak cevap verdi. “Boyle için çalışmıyor musun?”

“Hayır.”

“Kanıtlarla bana.”

“Sana kocandan gelen mektubu ve imzaladığı kâğıdı göstermeden bunu yapamam.”

“Olduğun yerde kal.”

Douglas yerinden hiç kıpırdamamıştı ve kadının ona neden bağırma ya devam ettiğini bir türlü anlayamıyordu.

“Sana yardım etmemi istiyorsan neyin ters gittiğini bana söylemelisin.”

“Her şey.”

“Biraz daha açık olabilir misin?”

“Geliyor ve henüz çok erken. Anlamıyor musun? Bir

şeyi yanlış yapmış olmalıyım. Ah, Tanrım, lütfen bu kadar erken gelmesine izin verme.”

“Kim geliyor?” diye ısrar etti Douglas. Gözlerini kısıp arkasına baktı ve karanlıkta olanları algılamaya çalıştı. Belki de kadın şu Boyle denen adamdan bahsediyordu.

Yanılmıştı.

“Bebek,” diye bağırdı kadın. “Yeni bir kasılma daha geliyor.”

Douglas karnına yumruk yemiş gibi oldu. “Bebegin mi oluyor? Şimdi mi?”

“Evet.”

“Ah hayır, olamaz.” İnemelerinin arasında kadına ne kadar saçma bir şey söylemiş olduğunu fark etti. Başını geriye attı. “Şu an sancın var mı?”

“Evet.” Bu cevabı daha da uzun bir inilti izledi.

“Tanrı aşkına parmağını tetikten çekip elindeki tüfeği bırak.”

Kadın onun bu sözleri niye söylediğini anlayamadı.

Sancı ve kasılmalar çok yoğundu, yerinden doğrulmakta bile zorlanıyordu. Gözlerini kapatıp dişlerini sıkarak gelen sancının da geçmesini bekledi.

Gözlerini açtığı anda hatasının farkına vardı, fakat artık çok geçti. Yabancı gözden kaybolmuştu. Ahırdan ayrılmamıştı, atı hâlâ oradaydı.

Tüfek hızla elinden alındı. Dehşet içinde çığlık atıp geriye doğru kaçmaya çabaladı ve adamın saldırısına hazırlandı.

Her şey ağır çekim ilerlemeye başladı. Bölmenin kapısı gıcırdayarak açıldı, bu ses ona tükenmek bilmeyen tiz bir çığlık gibi geldi. Uzun boylu ve kaslı olan yabancı bir anda tüm boşluğu kaplayarak üzerine doğru ilerledi. Saçları ve

gözleri koyu renkti, yüz ifadesi ise öfkeliydi... Ah Tanrım onu henüz öldüremezdi, karnındaki bebek de ölürdü.

Daha fazlasını kaldıracak gücü kalmamıştı. Çığlık atmak için derin bir nefes aldı, başlayınca durmayacağını farkındaydı. *Lütfen Tanrım anla beni. Buna daha fazla dayanamam. Yapamam... Yapamam...*

Adam onu deliliğin eşiğinden geri çekti. Hem de hiçbir şey söylemeden. Sadece silahını ona geri verdi.

“Şimdi, beni dinle,” diye emretti. “Bu bebeği şu an doğurmaktan vazgeçmeni istiyorum.” Bu sert ve mantıksız emri verdikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Gidiyor musun?”

“Hayır, gitmiyorum. Lambayı getireceğim ki ne yaptığımı görebileyim. Bebeği doğurmak üzereysen ahırda ne işin var? Yatakta olman gerekiyor mu senin?”

Kadın yeniden hızla solumaya başladı. Bu ses Douglas’ın ensesinin ürpermesine sebep oluyordu.

“Sana şunu kesmeni söyledim. Bebek şu anda gelemez, unut bunu!”

Isabel ona bir aptal olduğunu söylemeden önce sancının kesilmesini beklemek zorunda kaldı.

Douglas, “Sadece kocanı bulana kadar bunu yapmanı istemiyorum,” diyerek araya girdi.

“Bunu bilerek yapmıyorum.”

“Parker nerede?”

“Gitti.”

Genç adam bir küfür savurdu. “Sanırım bunu bana söyleyecektin. Tam da aylıklık edecek zamanı bulmuş.”

“Bana neden kızyorsun? Seni vurmayacaktım.”

Douglas kızgın değildi, korkmuştu. Bugüne kadar pek çok hayvanın doğurmasına yardım etmişti ama hiç çocuk

doğuran bir kadınla karşılaşmamıştı ve Isabel Grant'ın bunu şu anda yapmasını hiç istemiyordu. Evet, gerçekten çok korkuyordu ancak kadının bunu anlamamasını sağlayacak kadar da akıllıydı.

“Kızımıyorum,” dedi. “Sadece beni gafil avladın. Seni eve götüreceğim, sonra da gidip doktoru getireceğim.” Onun kasabada doktor olmadığını söylememesi için dua etmeye başlamıştı bile.

“Buraya gelemez.”

Douglas sonunda ahırın dibindeki direğe asılmış olan lambayı aldı. Döndü ve Isabel'i ilk kez net olarak görmeyi başardı. Çatık kaşlı ifadesine rağmen oldukça çekici bir kadındı. Burnunun üzerinde çiller vardı ve Douglas çilli kadınlardan çok hoşlanırdı. Kızıl saçlıları da severdi ve kadının saçları ışığın alevinde parlayan çarpıcı, koyu kızıl bir renge sahipti.

Onun evli bir kadın olduğunu hatırlattı kendine, görünüşüyle ilgilenmemesi gerekiyordu. Fakat gerçek şu ki Isabel Grant güzel bir kadındı. Ve bir ev kadar da kocamandı. Bunu görmek aklını başına getirdi. “Doktor neden buraya gelemezmiş?”

“Sam Boyle ona izin vermez. Ben kasabaya gidip onu göremeyince Dr. Simpson bir kez beni görmek için buraya gelmişti, fakat Boyle bir daha gelmeye kalkışınca onu öldüreceğini söyledi,” dedi fısıldayarak. “O çok kötü bir adam. Bütün kasaba ve içinde yaşayanlar ona ait. İnsanlar aslında iyiler ama Boyle onlara ne derse yapmak zorundalar çünkü ondan korkuyorlar. Onları suçlayamam. Ben de ondan korkuyorum.”

“Boyle’un sana ve kocana bu şekilde davranmasının sebebi ne?”

“Çiftliği bizimkinin yanında ve sürülerinin daha rahat otlaması için arazisini genişletmek istiyor. Parker’a para teklif etti ancak bu para kocamın buraya ödemiş olduğunun yanında çok azdı. Zaten daha çok verse de satmazdı. Burası bizim yuvamız ve rüyamız.”

“Isabel, Parker şu an nerede?” Kadının gözyaşlarını görür görmez cevabı anladı. “Öldü değil mi?”

“Evet. Ahırın arkasındaki tepeye gömüldü. Biri sırtından vurmuş.”

“Boyle mu?”

“Elbette.”

Douglas sırtını direğe yaslayıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve onun toparlanmasını bekledi.

Kadın duvara yaslanıp başını eğdi. Bir anda kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı, başını bile kaldıracak halde değildi.

Douglas onu yeniden sorgulamaya başlamadan önce birkaç dakika bekledi. “Şerif bu konuyu araştırdı mı?”

“Sweet Creek’te artık bir şerif yok. Boyle onu Parker’la ben buraya taşınmadan önce kaçırmış.”

“Sanırım kimse bu işi istemiyor.”

“Sen ister miydin?” Yanaklarından süzülen yaşları silip ona baktı. “Dr. Simpson bana Sweet Creek’in eskiden sessiz, küçük bir kasaba olduğunu anlattı. O ve karısı benim dostum. İkisi de yardımcı olmaya çalışıyor.”

“Nasıl?”

“Çevre kasabalara yardım almak için telgraf ve mektuplar yazdılar. Son ziyaretimde Dr. Simpson bana bu civarda dolaşan bir kanun adamından bahsetti. Onun dualarımıza bir cevap olduğuna inanıyor. Şu an nerede olduğunu tam olarak bilmiyor olsa da Boyle’un karşı geldiği kanunları

öğrense adamın hemen buraya geleceğini düşünüyor. Ben de umudumu kaybetmemeye uğraşıyorum... Boyle'un yanında onun için çalışan en az yirmi adamı var ve bence onu yenmek için bir şerif ordusu gerekli."

"Bunun muhakkak bir yolu..." Cümlesinin ortasında durdu, çünkü birkaç dakikadır kadının garip bir şekilde solumadığını fark etmişti. "Sancı kesildi mi?"

Kadın da şaşırdı. Elini şiş karnının üzerine koyup gülmüseddi. "Evet. Şu anda yok."

Tannı'ya şükür diye düşündü Douglas. "Burada gerçekten yalnız mısın? Bana öyle bakma Isabel. Şu ana kadar Boyle için çalışmadığımı anlamış olman gerek."

Kadın başını hafifçe salladı. "İnsanlara güvenmemeyi öğrendim. Uzun bir zamandan beri yalnızım."

Douglas dehşete kapıldığını ona belli etmemeye çalıştı. Hamileliğinin son aylarında yanında onunla ilgilenen insanların olması gerekirdi.

İçini yavaş yavaş bir öfke kaplıyordu. "Kasabadan sana bakan biri de mi yok?"

"Bay Clayborne ben..."

"Douglas," diye düzeltti.

"Douglas durumumun ciddiyetini tam olarak anlayamadığını düşünüyorum. Boyle yolları kesti. Onun izni olmadan kimse buraya gelemez."

Genç adam sırttı. "Ben geldim."

Onun gerçekten bunu yapmış olduğunu fark etmek Isabel'in de gülümsemesine yol açtı. Garip ama şu an kendini çok daha kontrollü hissetmeye başlamıştı.

"Boyle'un adamları yağmur başlayınca evlerine dönmüş olmalılar. Akşamları da gittiklerini düşünüyorum, fakat bundan bir türlü emin olamıyorum."

Duvarдан uzaklaşarak doğruldu ve eteğindeki tozları silkeledi. Bacakları bir anda bükölüp ıslanınca korktu. Düşmemek için yeniden arkasına yaslandı ve ne olduğunu fısıltıyla ona anlatmaya çalışırken başını diğer tarafa çevirdi.

Kadın hem korkmuş hem de utanmış gibiydi. Douglas hızla yanına gidip elini omzuna koydu ve beceriksiz hareketlerle onu teselli etmeye çalıştı. “Tamam, her şey yolunda, hep böyle olur.” Bu konuda bir otoriteymiş gibi konuşuyordu. İşin aslı doğum konusunda tüm bildiklerini toplasa tek bir cümle söyleyebilirdi.

“Bir terslik var. Bebek en az üç ya da dört hafta boyunca gelmemeli. Ah Tanrım hepsi benim suçum. Dün yerleri fırçalamamalıydım ama her yer çok kirliydi ve bebeği yalnız başıma doğuracağımı düşünmemek için bir şeylerle meşgul olmak zorundaydım. Bunu asla yapmamalıydım ve...”

“Yanlış bir şey yapmadığından eminim,” diyerek onun sözünü kesti Douglas. “Kendini suçlamaktan vazgeç. Bazı bebekler daha erken doğmaya karar verirler. Hepsi bu.”

“Sence...”

“Buna sen sebep olmadın,” diye ısrar etti. “Bebeğin de kendine has fikirleri var, yatağında yatsaydın bile suyun gelirdi. Bundan eminim.”

Kulağa neden bahsettiğini çok iyi biliyormuş gibi geliyordu, bu yüzden Isabel suçluluk duymaktan vazgeçti. “Sanırım bebeğim bu akşam doğacak.”

“Evet,” diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti Douglas.

“Çok garip, şu an hiç sancım yok.”

İkisi de fısıldayarak konuşuyordu. Douglas onun duygularını anlamaya çalışıyordu. Isabel de utancını yenmeye.

Bu adam tamamıyla bir yabancıydı, Tanrım biraz yaşlı ve çirkin olamaz mıydı? Ama değildi. Genç ve son derece yakışıklıydı. Bebeğini dünyaya getirmesine bu adam yardım ederse muhtemelen utançtan ölürdü çünkü eteklerini çıkarması ve...

“Isabel benden çekinmekten vazgeçecek misin? Bu konuda mantıklı olmalısın. Hadi bakalım,” diye söylendi genç adam. “Bana bak.”

Bu isteği gerçekleştirecek cesareti bulması Isabel’in birkaç dakikasını aldı. Yüzü alev alev yanmaya başlamıştı.

“Mantığını kullanmalısın,” diye tekrarladı Douglas onu kucağına alırken.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni eve taşıyacağım. Kollarını boynuma dola.”

Göz gözeydiler. Douglas onun çillerine baktı. Kadın ise bakışlarını tavana çevirdi.

“Bu çok garip,” diye fısıldadı Isabel.

“Bebeğin annesinin ne hissettiğini şu an umursayacağını hiç sanmıyorum.”

Kadını bölmeden çıkardı, tüfeği elinden alıp direğe yasladı, sonra da kapıya doğru yürümeye devam etti.

“Dikkatli ol,” dedi Isabel. “Tüfek dolu, düşerse patlayabilir...”

“Ben onu boşalttım.”

Isabel şaşkınlıkla onun gözlerinin içine baktı. “Ne zaman?”

“Sana geri vermeden önce. Yeniden korkmaya başlamayacaksın değil mi?”

“Hayır ama beni bir dakikalığına yere indirmen gerekiyor. Önce Pegasus’a bakmalıyım.”

“Aygırdan mı bahsediyorsun?”

“Evet.”

“Onun yanına gidebilecek durumda değilsin.”

“Anlamıyorsun. Sol arka bacağı kesildi, enfeksiyon kapmadan önce onu temizlemem gerekiyor. Çok uzun sürmez.”

“Ona ben bakarım.”

“Ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

“Evet, atlarla aram oldukça iyidir.”

Genç adam onun kollarının arasında rahatladığını hissetti.

“Douglas?”

“Evet.”

“Kadınlarla da aran iyi. Merak ediyorum da...”

“Evet?”

“Yani doğum hakkında. Hiç bir kadının doğumuna yardım ettin mi?”

Douglas vereceği cevabın onun endişelerini yatıştıracığının farkındaydı. “Çok az bir tecrübem var.” *Atlarla*, diye içinden ekledi.

“Bir terslik olduğunda ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

“Hiçbir terslik olmayacak.” Otoriter sesi şüpheye yer bırakmıyordu. “Korktuğunu ve kendini yalnız hissettiğini biliyorum...”

“Yalnız değilim... Aman Tanrım, beni yalnız bırakıp gitmeyeceksin değil mi?”

“Heyecanlanma, hiçbir yere gitmiyorum.”

Isabel iç çekip başını Douglas’ın çenesinin altına yerleştirdi ve ahırdan çıktılar.

Yağmur hâlâ sağanak halindeydi ve genç adam onun üzerine bir şey saramadığı için üzgündü. Kadının evim

dediği kütüklerden yapılmış olan kulübe yaklaşık elli metreye ötedeydi ve Douglas kapının önüne vardığında Isabel en az onun kadar ıslanmıştı.

Kulübeyi sadece bir kandil aydınlatıyordu. İçerideki ortam son derece sıcak ve davetkârdı, fakat Douglas'ın dikkatini ilk olarak odayı saran gül kokusu çekti. Girişin hemen sağında üzerine beyaz sarı pötikareli bir örtü serilmiş dikdörtgen bir masa duruyordu ve masanın tam ortasında içinde bir düzine açmış gül olan bir vazo vardı. Kadının hayatının acı gerçeklerini bunlarla yumuşatmaya çalıştığı ortadaydı ve bu basit, kadınsı tavır Douglas'ın içinin acımasına sebep oldu.

Kulübe pırıl pırıldı. Kapının tam karşısında taş bir şömine vardı, üzerindeki raf gümüş çerçevelere yerleştirilmiş fotoğraflarla doluydu. Üzerinde sarı beyaz damalı bir yastığın durduğu sallanan iskemle şöminenin solunda duruyordu, ince bacaklı, yüksek arkalıklı ahşap bir diğer iskemle ise diğer yanındaydı. Ayak uzatma pufunun üzerinde şişler ve bordo renkli bir yumak vardı, açılmış olan kısmı yerdeki renkli örgü kilimin üzerine sarkmıştı.

“Gerçekten güzel bir evin var,” dedi.

“Teşekkür ederim. Mutfağımın daha büyük olmasını isterdim. Onu odadan ayırmak için perde yaptım. Biraz dağınık. Ahırdaki işimi bitirdikten sonra temizleyeceğim.”

“Bu konuda endişelenme.”

“Gülleri gördün mü? Çok güzeller değil mi? Arkadaki ağaçların arasında kendi kendilerine büyüyorlar. Parker evin kenarına da onlardan dikmişti ama henüz köklenmediler.”

Douglas'ın mantığı yine konuşmaya başladı. "Dışarı tek başına çıkmamalıydın. Düşebilirdin."

"Onları içeride görmek bana büyük mutluluk veriyor ve eminim biraz egzersiz yapmanın faydaları da vardır. Gün boyu evde kapalı kalmaktan nefret ediyorum. Beni bırakabilirsin. Kendimi artık daha iyi hissediyorum."

Douglas onu yere indirdi ama dengesini sağladığından emin olana dek kolunu bırakmadı. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Ateşi yakabilir misin? Odunları şömineye yerleştirdim, fakat ahırdan döndükten sonra yakacaktım."

"Odunları içeri sen mi taşıdın?"

"Bebeğin erken gelmesi benim suçum değil mi? Bu sabah tepelerden odun taşıdım. Öğleden sonra da yenilerini topladım. Geceleri soğuk ve nemli oluyor... Hiç düşünemedim ve şimdi de bebeğim..."

Douglas kadın yeniden üzölmeye başlamadan araya girdi. "Sakin ol Isabel. Pek çok kadın doğumları yakinken bu tür işler yapıyor. Ben sadece düşmenden korkmuştum. Hepsi bu."

"Ama o zaman neden öyle..."

"Düşmek," dedi Douglas yeniden. "Tek düşündüğüm buydu. Düşmedin ve bebeğine bir zarar vermedin. Endişelenmeyi bırak artık."

Isabel başını sallayarak odada yürümeye başladı. Douglas kendisine dayanması için onun kolunu yakaladı ve yürüyüşünü yavaşlattı.

"Bana bu şekilde yataklak muamelesi yapmaya devam edersen yatak odasına varmam bir saatimi alacak."

Douglas öne geçip kapıyı açtı. İçerisi zifiri karanlıktı.

“Ben lambayı getirene kadar sakın kıpırdama. Şu an istemediğim tek şey...”

“Düşmem mi? Bu ihtimal seni gerçekten çok endişelendiriyor.”

“Alınma ama göbeğin çok iri ve ayaklarını görme ihtimalin yok, düşmenden korkmam çok normal.”

Isabel bir kahkaha attı ama bu fazla uzun sürmedi.

“O ıslak giysilerden hemen kurtulman gerekiyor,” diye hatırlattı Douglas.

“Sağındaki şifonyerin üzerinde bir çift mum olacak.”

Genç adam yapılacak bir iş bulduğu için mutluydu. Kendini işe yaramaz hissediyordu. Mumları yakmaya kalkışana kadar ellerinin titrediğini fark etmemişti. Üç kez denemesi gerekti. Arkasını döndüğünde ise kadının renkli yatak örtüsünü katlamaya başlamış olduğunu gördü.

“Sırılsıklamsın. Herhangi bir şey yapmadan önce üzerindeki ıslak giysileri çıkarmalısın,” dedi.

“Peki ya sen? Yanında değiştirecek giysin var mı?” diye sordu kadın.

“Eyer çantamda. Yardımına ihtiyacın yoksa ateşi yakayım, sonra da ahıra gidip atlara bakayım. Seninkini doyurdun mu?”

“Evet,” dedi Isabel. “Pegasus’a dikkat et. Yabancıları sevmez.” Ellerini kenetleyip yere baktı, Douglas odadan ayrılmak üzere harekete geçtiğinde ise arkasından seslendi. “Geri geleceksin değil mi?”

Kadın yine korkmaya başlamıştı. Yalnız kalmak şu an endişelenmesi gereken en son şey olmalıydı. Cehennem gibi bir gece yaşıyorlardı ve Douglas onun tüm gücünü birazdan gerçekleştirmek zorunda kalacağı zor görev için saklaması gerektiğini düşünüyordu.

“Bana güvenmek zorundasın.”

“Evet... Denerim.”

Isabel hâlâ korkuyor gibi görünüyordu. Douglas kapının çerçevesine yaslanıp onu rahatlatacak birtakım sözler bulmaya çalıştı, onu bırakmayacağına ikna olması gerekiyordu.

“Geç oluyor...” dedi Isabel.

Genç adam doğrulup yeniden onun yanına gitti. “Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Evet.”

Douglas cebinden altın saatini çıkardı ve zincirini çözüp onun avcuna koydu. Zincir kadının parmaklarının arasından sarktı.

“Bu hayatta sahip olduğum en kıymetli şey. Onu bana Rose Anne verdi ve başına bir şey gelmesini hiç istemem. Pegasus onu tekmeleyebilir ya da atımı kurularken onu düşürebilirim. Onu benim için saklar mısın?”

“Elbette.”

Douglas odadan çıkar çıkmaz Isabel saati kalbinin üzerine bastırıp gözlerini kapadı. O ve bebeği yeniden güvendeydiler, Isabel uzun bir zamandan sonra ilk kez kendini sakın ve kontrollü hissediyordu.

2. BÖLÜM

Kudurmuş bir manyağa dönüşmüştü ve bu umrunda bile değildi. Kontrolünün son kırıntılarını da kaybetmekte olduğunu biliyordu ve zihninin çok gerilerinde bir yerlerde hiç mantıklı davranmadığının farkındaydı. Bunu da umursamıyordu.

Ölmek istiyordu. Bunun ödlelik olduğunu biliyordu ama bu konuda suçluluk duyacak halde bile değildi. Ölüm şu an çekmekte olduğu dayanılmaz acıyı sonlandıracaktı, sancılarla kramplar üst üste geliyordu ve şu an düşünebildiği tek şey ölümdü.

Douglas her şeyin yolunda gideceğini söyleyip duruyordu ve Isabel bu sözleri duydukça onu öldürebilecek kadar uzun yaşamayı diliyordu. Adam nasıl bu kadar sakin ve mantıklı kalmayı başarabiliyordu? Ne biliyordu ki? O sadece bir erkekti ve Tanrı biliyor ya şu an bu acıları çekiyor olmasının sorumlusu da bir erkekti, yani acısının tüm sorumlusu oydu.

“Bunu daha fazla yapmak istemiyorum Douglas. Beni duyuyor musun? Bunu artık istemiyorum.”

Bu sözleri fısıldamamış, bağırarak söylemişti.

“Birkaç dakika daha Isabel,” diye söz verdi Douglas, sesi yumuşacık bir fısıltı halindeydi.

Isabel oracıkta ölmek istediğini söyledi ona.

Dürüst olmak gerekirse Douglas ona yardım etmekten hoşnuttu ama onun sefaletini seyretmekten nefret ediyordu. Kendini çaresiz, beceriksiz ve yetersiz hissediyordu, korkuyordu ve ne yapılması gerektiğini bile zorlukla düşünebiliyordu.

Yüzeyde sakın bir görüntü sunabiliyordu, fakat bunu ne kadar sürdürebileceğinden artık emin değildi. Kadın her an ellerinin titrediğini görebilirdi. Ve bunun ardından muhtemelen yine korkmaya başlardı. Douglas onun öfkesini korkusuna tercih ediyordu. Kızmak Isabel’i rahat ettirdiği sürece buna itiraz etmeyecekti.

Kadın Douglas’ın altına koyduğu ıslak havluyu fırlatırken yanlışlıkla su dolu kâseyi devirdi.

“Bir centilmen olsaydın senden istediğimi yapardın.”

“Isabel sana yumruk atmayacağım.”

“Sadece çenemin altına bir tane vuracaksın. Dinlenmeye ihtiyacım var.”

Genç adam başını iki yana salladı.

Kadın ağlamaya başladı. “Ne kadar oldu? Söyle bana ne kadar?”

“Sadece altı saat.”

“Sadece altı saat mi? Senden nefret ediyorum Douglas Clayborne.”

“Bunu biliyorum Isabel.”

“Bunu daha fazla yapamayacağım.”

“Kasılmalar gittikçe sıklaşıyor. Yakında bebeğini kollarına alacaksın.”

“Bebegi doğurmayacağım,” diye bağırdı. “Kararımı verdin Douglas.”

“Tamam Isabel. Bebeği doğurmayacaksın.”

“Teşekkür ederim.”

Ağlamayı kesip gözlerini yumdu ve ona verdiği bütün ılgrenç isimlerden ötürü özür diledi. Douglas yere dökülen suyu temizlemenin birkaç dakikasını alacağını düşündü ve yeni bir kasılma gelmeden önce birkaç havlu daha almaya gitti. Kapıyı arkasından kapatırken kadının arkasından bağırdığını duydu. “Açık bırak böylelikle beni duyabilirsin.” Şaka yapıyor olmalıydı. Bütün Montana’nın duyabileceği bir sesle bağıırıyordu. Son bağıırışından beri kulakları hâlâ çınılıyordu ama bunu ona söylemek kesinlikle iyi bir fikir değildi.

Söylediğini yaptı. Yaklaşık üç saat kadar önce acı çeken bir kadına karşı çıkmaması gerektiğini öğrenmişti. Isabel’in mantıklı düşünmesini sağlamak imkânsızdı. Ne kadar saçma olursa olsun söylediği her şeyi kabullenmek yapılabilecek en iyi şeydi.

Porselen kâseyi Isabel’in perdeyle ayırıp mutfak adını verdiği küçük bölmeye götürdü, temiz havluları aldıktan sonra da geri döndü. Şöminenin önünden geçerken yapacağı işin ne olduğu bir anda aklına geldi. Çocuğu doğurtmak zorundaydı. Yerin ayaklarının altından çekilmeye başladığını hissetti. Havluları elinden fırlatarak duvara yaslandı. Yere doğru eğilip gözlerini yumdu ama olacaklardan kaçması mümkün değildi.

Ağabeyi Cole ona çatışmaya hazırlanırken uygulaması gereken bir oyun öğretmişti. Cole durumun en kötü halini düşünmek gerektiğini ve insanın kendini onun tam ortasında hayal etmesi gerektiğini söylerdi, sonra da ka-

zandığını hayal etmesi gerekiyordu. Douglas ağabeyinin bu zihinsel oyununu hep zaman kaybı olarak görmüştü, fakat şu an bunu denemesi gerekiyordu.

Bunu yapabilirim. Lanet olsun. Bunu başarabilirim. Hayır, hayır, hiç kötü olmayacak, bununla başa çıkabilirim. Tamam, Hammond'daki Tommy'nin Meyhanesi'nin önünde duruyorum. Beş... Hayır, on tane kana susamış katil beni içeride bekliyor. Seçme şansım yok. İçeri girmek zorundayım. Bunu biliyorum ve buna hazırım. Serserilerin hepsi silahını çekmiş ve mermileri ağzına vermiş durumda. Yine de onları yenebilirim. Beşini sol elimdeki silahla, diğer beşini de sağ elimdekiyle indirirken saklanacak bir yer bulabilirim. Bu iyi bir viskiyi içmek kadar kolay olacak. Evet, hepsini indirebilirim.

Derin bir nefes aldı. *Evet, bu bebeği doğurtabileceğimden eminim.*

Cole'un oyunu bir işe yaramıyordu. Douglas derin nefesler alıp onları sık aralarla vermeye başladı.

Isabel kasılmaların başlamak üzere olduğunu hissetti. Bu seferkinin çok ağır olacağını da hissediyordu. Gözlerini hazırlanmak üzere kapatırken Douglas'a bağırmaya niyetlendiği sırada garip bir gürültü duydu. Biri hızla soluyordu, uzun bir koşudan çıkmış gibiydi. Douglas olabilir miydi? Hayır, olamazdı. Tanrım hayaller görmeye başlamıştı. Sonunda olmuştu işte, aklını kaçıırıyordu.

Kafası meşgul olunca kasılmaları hafifledi. Yine de birkaç saniye sonra fazlasıyla dikkatini çekti. Bedeni bin parçaya ayrılıyordu sanki ve spazmlar gittikçe yoğunlaşırken sızlanmaları bir anda insanın kanını donduran çığlıklara dönüştü.

Douglas hemen yanında belirdi. Kollarını omuzlarına sarıp onu kendine doğru çekti.

“Tutun bana tatlım. Durana kadar sıkıca sarıl.”

Kasılma sona erdiğinde Isabel hıçkırıyordu, çok geçmeden bir yenisi geldi.

“Zamanı geldi Douglas. Bebek geliyor.”

Bu konuda haklıydı. Douglas on dakika sonra kadının oğlunu kollarının arasında tutuyordu. Bebek çok solgun ve çok zayıftı, Douglas bu ufaklığın gözlerini açacak gücü bile bulamayacağından korktu. Ya da bir günü yaşayacak gücü... Nefesi çok zayıftı, bağırmaı başardığında sesi çok güçsüz çıktı.

“Bebek iyi mi?” diye fısıldadı Isabel.

“Bir erkek, Isabel. Onu temizler temizlemez kollarına vereceğim. Çok zayıf,” diye uyardı onu. “Ama iyi olacağından eminim, başaracak.”

Onu boş a umutlandırıp umutlandırmadığını düşündü. Bebeğin yaşam savaşııı kazanabileceğinden emin değildi. Douglas’ın avuçlarına sığabilecek kadar küçüktü ama gözlerini açıp kapatmayı ve etrafına bakmayı başarmıştı. Tanrım, parmakları ve ayakları incecikti, Douglas onlara dokunmaya korkuyordu, her an kırılabilirlerdi. Onu elinde yavaşça çevirdikten sonra parmağını kalbinin üzerine götürüp kalp atışlarını hissetti. Bu küçücük şeyin nasıl her şeyi yerli yerinde olabiliyordu? Bu şaşkınlık vericiydi ancak bebek hâlâ nefes almayı başarıyordu.

Ulu Tanrım, diye düşündü Douglas, dikkatli olmazsam yanlışlıkla kemiklerinden birini kırabilirim. Tanrı’nın yaratmış olduğı bu saf güzellik ona huşu içinde bakmasına sebep oldu. Şimdi Isabel’in oğlunu hayatta tutmak için bir mucizeye daha ihtiyacı vardı.

“Savaşçı olmak zorundasın küçük adam,” diye fısıldadı, sesi boğuk çıkmıştı.

Isabel onu duydu. “Onun bir yardımcısı var. Rahibeler bize her bebek doğduğunda Tanrı’nın ona koruyucu bir melek gönderdiğini söylerlerdi.”

Douglas kadına baktı. “Umarım buraya bir an önce gelir.”

Isabel gülümsedi, Parker’ın koruyucu meleğinin çoktan burada olduğunu biliyordu.

Oğlunu kucagında tutuyordu.

Isabel ile bebeğin yerlerine yerleştirilmeleri bir saat sürdü. Douglas kadının kocasının yapmış olduğu beşiği kullanmaktan vazgeçmişti çünkü dizi beşiğe sürtününce alt kısmı yere düşmüştü. Grant’in zemini çürük ahşaptan yapmış olduğu ortadaydı. Ağaç yeni kesilmiş olsa bile Douglas o şeye güvenmeyecekti zaten. İçeriden çakılmış olan çiviler çok uzundu ve dengesiz olarak yan yana dizilmiş olan ahşapların da çok tehlikeli ve keskin köşeleri vardı. O paslı çivilerin bebeğe verebileceği zararı düşününce içi ürperdi.

Şu ana kadar olanlardan gerçekten yorgun düşmüştü. Giysilerini çıkardı, yeni bir güderi pantolon giydi ve bebeğe geçici bir yatak oluşturmak için yatak odasına döndü. Dolabın alt çekmecesini çıkarıp içini yastıklarla döşedikten sonra üzerine bir yastık kılıfı örttü.

İşini bitirdiğinde Isabel derin bir uykudaydı. Yüzündeki huzur dolu ifade çok etkileyiciydi, bu yüzden arkasını dönüp gidemedi. Onun uyumasını, soluk alıp vermesini izledi. Oğlu kadar güzel ve mükemmeldi. Saçları yastığın üzerine karmakarışık bir halde dağılmıştı. Şu an tam bir meleğe benziyordu... Doğum yaparken karşısında duran şeytanla alakası yoktu.

Yeniden esneyince uyuşukluktan sıyrıldı. Bebe-

gi dikkatle çekmeceye yatırdıktan sonra odadan ayrılmak üzereyken Isabel ona seslendi.

Yarı çıplak olduğunu unutarak hızla onun yanına gitti. Gömleğini giymemiş, pantolonunun düğmelerini ilikleme zahmetine katlanmamış olsa da kadının kanamasının arttığını söylemesinden korkmuştu.

“Bir terslik mi var? Kanaman...”

“İyiyim. Yanıma otur. Gözlerimin içine bakarak bana doğruyu söylemeni istiyorum. Bebek başarabilecek mi?”

“Öyle umut ediyorum ama gerçekten bilmiyorum.”

3. BÖLÜM

Douglas tam bir kâbusun ortasına düşmüştü. Isabel'in durumunun kötü olduğunun farkındaydı. Bir gün önce ona anlattıkları doğruysa - ki bundan emindi - kadının başı gerçekten büyük dertteydi. Boyle denen iğrenç serserinin yönetimindeki sefillerin avı durumunda olmasının yanı sıra kasabayla ilişkisi de kesilmişti, bu da erzak bulamaması anlamına geliyordu. Ve daha da kötüsü yeni doğum yapmıştı. Bebeğin onun sürekli ilgisine ihtiyacı vardı, anne de bebek de oradan bir yere götürülemeyecek kadar zayıf durumdaydı.

Kötü betere dönüşmüştü. Yağmur dinmiyordu. Şafaktan bu yana zaman zaman hafifliyor kimi zaman da gök gürültüleriyle yeniden sağanağa dönüşüyordu. Douglas günün griliğinde dışarı çıkıp kulübenin nerede yapılmış olduğunu görünce daha da endişelenmişti. Dün gece hava çok karanlıktı ve nasıl bir eğimden aşağı indiğini fark etmemişti. Kulübenin üç tarafının dağlar ve ağaçlarla çevrili olduğunu biliyordu ama evin tam selin geçeceği bir böl-

genin ortasında durduğu dikkatini çekmemişti. Dağlarda bulunan göller ya da dereler taşmaya başladıkları anda külbenin üzerinden geçip aşağıdaki nehre dökölmeye başlayacaklardı.

Douglas insanın bu kadar tehlikeli bir noktaya ev yapmış olabileceğine inanamıyordu. Ölüler hakkında kötü konuşmaktan hiç hoşlanmazdı, fakat Büyük Parker Grant'in tam bir yeteneksiz, dahası ahmak olduğu ortadaydı. Beşiğı gördüğünde ona ilk notunu vermişti zaten. Bazı erkekler mobilya yapmakta usta olmayabilirdi, bunun bir sakıncası yoktu ancak sel yolunun üzerine ev yapmak bambaşka bir meseleydi.

Yine de bir karara varmak istemiyordu. Evi yıllar önce bir başkası da yapmış olabilirdi ve Grant daha tepede bir ev yapana kadar karısıyla birlikte geçici olarak buraya taşınmış olabilirdi.

Bu tahmininin doğru olmasını umdu. Şansı varsa - ki Isabel'in buna ihtiyacı vardı - Grant bu yeni evin çatısını yapmış olurdu, o zaman Douglas onları birkaç gün sonra yukarıdaki evlerine götürebilirdi. Tabii çok uzakta değılse.

Şu an durum çok kritik değıldi. Evin ve ahırın arkasına sular inmeye başlamıştı, fakat ayağının altındaki toprak henüz suyu içine çekiyordu, biraz daha burada kalabilirlerdi. Yağmurun durma ihtimali de vardı. O zaman sıcak yaz güneşi toprağı hemen kuruturdu, bu da onlara biraz daha zaman kazandırırđı.

Keyfini yerine getirecek bir şeylere ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden ahıra gidip atlarla ilgilenmeye karar verdi. Arap atlarına da yeniden bakmak istiyordu. Aygır gerçekten kardeşinin söylediğı kadar muhteşemdi.

Aygır bir Arap atına göre oldukça iriydi ve gri tüyleri

vardı. Douglas onun içindeki gücü ve güvensizliği hissedebiliyordu. Isabel haklıydı, Pegasus yabancılardan hoşlanmıyordu ama Douglas'm atlarla arası her zaman iyi olmuştu, at kokusuna ve sesine alıştıktan sonra onu tedavi etmesine izin vermişti.

Damızlığı daha ufak tefekti ama o da harikaydı ve kendinden son derece emindi. Douglas onu daha çok sevsin diye başını gösteriş yapan kadınlar gibi ileri atıp duruyordu.

Çift bir arada kalmalıydı. Dişiyi aygırın yanındaki bölmeye götürdüğünde, burunlarını birbirlerine sürterek Douglas'ın onları fırçalamasına izin vermişlerdi. Isabel onlardan ayrılmayı istememekte çok haklıydı. Kocasına ona danışmadan aygırı satmaya kalkışmamalıydı, ne kadar para sıkıntısı çektiğinin bir önemi yoktu.

Atların yemi giderek azalıyordu. Douglas doru atıyla Arap atlarına yem verdikten sonra hayvanların yemlerinin bir hafta bile yetmeyeceğini hesapladı.

Evdeki erzaklar da tükenmek üzereydi. Bebeğin ağlayışını duyduğu sırada araştırmalarını henüz bitirmişti. Isabel'in yataktan kalkmaması için ufaklığın altını bizzat değiştirmesi gerektiğine karar verdi, ancak odaya vardığında kapının kapalı olduğunu gördü.

Cevap alabilmek için kapıya iki kez vurmak zorunda kaldı. Isabel kekeleyerek ona giyindiğini, biraz beklemesi gerektiğini söyledi.

“Şimdi gelebilirsin.”

Isabel şifonyerin hemen yanında duruyordu, üzerinde boğazına kadar düğmelenmiş mavi bir sabahlık vardı. Parker kollarının arasındaydı. Kadın her dakika daha da güzelleşiyordu. Douglas ona uzun uzun baktığını fark edince

bakışlarını kaçırdı ve onun yatağın üzerine koymuş olduğu elbiseyi gördü.

“Yatakta kalmalısın.”

Isabel sonunda başını kaldırdı. O annelik parıltısı hâlâ gözlerindeydi ve yanakları da hafifçe kızarmıştı. Ona tam olarak bakmıyordu. Bakışları Douglas’ın solundaki duvara sabitlenmişti.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır, hiçbir sorun yok.” Sesi asabiydi. “Giyinip kahvaltını hazırlamak istedim.”

Douglas başını iki yana salladı. “Tanrı aşkına daha yeni doğum yaptın. Kahvaltıyı ben hazırlarım ama önce yatak takımını değiştireceğim, sen de bu sırada sallanan sandalyede dinleneceksin.”

Sesi tartışma kabul etmeyeceğini bildiriyordu. Isabel hızla iskemleye oturunca inledi. “Sanırım ayakta dursam daha iyi olacak.”

Douglas onun ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın hâlâ ona bakmıyordu.

“Benden neden bu kadar çok utanıyorsun?”

Isabel’in yüzü iyice kızarınca genç adam bu kadar açık-sözlü davranmaması gerektiğini düşündü.

“Sonra... Biliyorsun işte.”

“Hayır, bilmiyorum ve bu yüzden soruyorum.”

“Biraz... Garip. Seninle nasıl tanıştığımı düşündüm ve sen... Mecburen... Yani bunu yapman gerekiyordu... Yani bebek gelirken...”

Douglas kahkaha atmaya başladı, kendine engel olamamıştı, fakat Isabel bundan hiç hoşlanmadı.

“O sırada gerçekten çok meşguldüm. Tek hatırladığım bebek. Ve onu düşürmekten çok korkuyordum.”

“Doğru mu söylüyorsun?”

“Evet, gerçekten. Oturmak canını çok acıtıyorsa ben yatağı hazırlayana kadar şifonyere yaslan. Son istediğimiz şey yere düşmen. Çok zayıfım.”

“Parker çok huysuz,” diye kekeledi kadın konuyu değiştirmeye çalışarak.

Douglas eğilip uyumakta olan bebeğe baktı. Huysuz sözcüğü bebeği tasvir etmek için kullanılacak en son sözdü.

“Bence son derece huzurlu görünüyor.”

Birbirlerine bakarak gülümsediler. Başını ilk çeviren Douglas oldu ama kadının gözlerinin ne kadar güzel olduğunu fark etmişti. Kahverengiden daha çok sarılar hâkimdi ve o çiller ona bu kadar yakın durmaya devam ederse bütün dikkatini dağıtacaktı.

Elleri de güzeldi. Onların güzelliğini kasılmalar sırasında Isabel ona yumruk atıp bayıltmadığı için kendisini boğmaya çalışırken fark etmişti.

Kadın oğlunun özelliklerini bir liste halinde sıralarken Douglas hızla yatak takımını değiştirdi. Parker ne kadar zeki olduğunu şimdiden kanıtlamıştı, liste sona erdiğinde o bir dahiydi.

Douglas kadının bu sonuca nereden vardığını anlamakta zorlandı. Bebek daha bir günlük bile değildi ve şu ana kadar onun sadece uyuyup altını ıslattığını görmüştü.

Parker’ı kadının kolları arasından alırken, “Mutfağa gelip kahvaltıyı hazırlamana yardım edebilirim,” dedi Isabel.

“Buna gerek yok,” dedi Douglas. “Parker emebiliyor mu?”

“Emecek... Yakında.”

“Şu utancına bir çare bul. Onun gerçekten iyi olup olmadığını bilmem gerek.”

“Evet, o gayet iyi. Doktor bana başıma gelebilecekleri anlatmıştı. Onu bu akşam beslemem gerek.”

Genç adam başıyla onayladı. “Kanaman başlarsa bana söylersin değil mi?”

“Douglas...”

“Parker’ı düşünüyorum,” diye açıkladı. “Belki de seni muayene etmesi için gidip doktoru getirmeliyim. Gece Boyle’un adamlarına görünmeden gidebilirim.”

“Buna gerek yok. Bir şey olursa sana söyleyeceğim, söz.”

Douglas bebeği yatağına yatırdıktan sonra kadının sabahlığını çıkarmasına yardım etti. Düğmeleri çözmeye çalışırken Isabel’in parmakları titriyordu ama onun yardım teklifine itiraz ederek kendi devam etmeye çalıştı. Douglas yine de onu dinlemedi.

“O kadar yorgun değilim. Çok fazla uyudum.”

Douglas onu yatağına yatırıp üzerini örterken hâlâ itiraz ediyordu. Genç adam odadan çıkmadan önce onun ısrarıyla bebeği bir kez daha kontrol etti, kapıyı kapatırken Isabel çoktan uykuya dalmıştı.

Kadın kahvaltısını daha geç bir saatte yedi. Douglas onu yanık kızarmış ekmekler ve şekerle tatlandırılmış topak topak bir yulaf lapasıyla besledi. Lapanın oldukça güzel göründüğünü düşünüyordu.

Isabel ise korkunç göründüğünü düşündü. Douglas yemeği hazırlamak için uğraştı diye öğürmeden yiyebildiği kadarını yedi ve ona bolca teşekkür etti.

Douglas tepsiyi kaldırdıktan sonra durumlarını konuşmak üzere yatağın kenarına oturdu. “Konuşmamız gerekiyor.”

Isabel peçetesini kucağına düşürdü. “Gidiyorsun.”

“Isabel...”

“Anlıyorum.”

Yüzü bembeyaz olmuştu. Douglas başını salladı. “Hayır, gitmiyorum. Erzak eksikliği konusunda bir şeyler yapacağım.”

“Sen mi?”

“Evet.”

“Biraz un ve şeker kullanabilirdim. Onlar da bitmek üzere.”

“Kasabaya gideceğim.”

“Geri dönmene izin vermezler.”

Douglas elini elinin üzerine koydu. “Dinle beni. Endişe senin için hiç iyi değil. Bakkala günün ortasında gitmeyi planlamıyorum. Bana biraz daha fazla güvenir misin?”

“Ama nasıl...”

Sırıttı. “Gece gideceğim.”

Bu ihtimal onu şoke etmişti. “Bay Cooper’ı soyacak mısın?”

“Erzaka ihtiyacımız var, ayrıca birkaç giysi de almam gerekiyor. Buraya gelirken yanıma fazladan sadece bir gömlek ve pantolon almıştım. Parayı tezgâha bırakırım.”

“Hayır, bunu yapamazsın. Bay Cooper dükkânına birinin girdiğini anlar ve bunu Boyle’a haber verir. Ona her şeyi anlatır. Bu çok tehlikeli Douglas. Aralarından biri bana yardım ettiğini tahmin edebilir. Dur ne yapacağımızı biliyorum. Parayı Cooper’ın tezgâhın arkasında duran masadaki kâğıtların arasına sakla. Bir ara muhakkak bulur ve oraya nasıl girdiğini de düşünmez. Böylece biz de çalmamış oluruz ve vicdanımız rahat eder. Evet, böyle yapmalısın.”

“Cooper neden her şeyi Boyle’a söylüyor?”

“Söylüyor işte,” diye cevap verdi Isabel. “Diğerlerinin bir kısmı da öyle. Boyle’a karşı çıkabilen sadece bir avuç insan var. Doktor Simpson da onlardan bir tanesi. Bebeğin Eylül’e kadar doğmayacağı yalanını söyleyerek bana vakit bile kazandırdı. Boyle’dan bir şekilde kurtulacağımı düşünerek yaptı bunu.”

“Güzel. Boyle’un bu yalana mümkün olduğunca uzun bir süre inanmasını sağlamalıyız. Doktor hiç buraya geldi mi?”

“Bir kez.”

“Gözcülerin nerelerde durduğunu sana söyledi mi?”

“Çok tembel olduklarını söylediğini hatırlıyorum, hemen kasabanın dışındaki tepenin üzerinde duruyorlarmış ve buraya gelen yolu tutuyorlarmış. Sırayla Sweet Creek’le yol arasında gidip geliyorlarmış.”

“Onları gelirken gördüm. Ben daha yakınlarda birilerinin bekleyip beklemediğini merak ediyorum. Son tepeleri geçerken hava iyice kararmıştı, onları gözden kaçırmış olabilirim.”

“Buralarda olduklarını sanmıyorum. Kulübeyi gözetlemelerine gerek yok. Vahşi doğaya adımımı atmayacağımı biliyorlar. Batıya gitmeyi denesem en yakın kasabaya varmam bir haftamı alır. Benim durumumda böyle bir riske girilmez. Tek güvenli yol da Sweet Creek’ten geçiyor.”

“Kulübeyi izlememeleri iyi bir şey.”

“Neden?”

“Görünmeden ne kadar uzun yol alabilirsem o kadar iyi ve burayı gözlemiyorlarsa ahırla ev arasında atlara egzersiz yaptırabilirim. Ama önce Boyle’un adamlarının fikirlerini değiştirmediklerinden emin olmalıyım.”

“Erzak almaya ne zaman gideceksin?”

“Hava kararır kararmaz. Tek başına kalabilecek misin?”

“Evet ama karanlıkta ata binmen çok tehlikeli.”

“Bir sorun çıkmayacak,” diyerek abarttı Douglas. Elini elinin üzerinden çekmeye çalıştı ama Isabel bırakmadı. “Bana kasabanın konumu hakkında bildiğin her şeyi anlat.”

Hafızasındaki ayrıntılar inanılmazdı. Ona her bir binayı tüm ayrıntılarıyla anlattı. Cooper’ın envanterlerinin nerede bulunduğunu bile biliyordu.

“Tamam, şimdi bana Dr. Simpson’ın evinin nerede olduğunu anlat. Onu izleyen kaç adam olduğunu da öğrenmek istiyorum.”

Isabel ona doktorun evinin nerede olduğunu anlattıktan sonra konuşmasını sürdürdü. “At arabasını almadığın takdirde çok fazla şey getiremezsin, fakat onun da tekerlekleri gıcırıyor. Boyle’un adamları hemen duyarlar.”

“Bunu halledebilirim. Üzülmeyi bırak ve sabah olmadan dönmemi bekleme. Tüfeği doldurup yatağının yanına bırakacağım, her ihtimale karşı birkaç kurşun da bırakacağım... Olmaz ama Boyle buraya gelmeye karar verirse diye. Tanrım Isabel seni yalnız bırakmaktan nefret ediyorum ama...”

Isabel kollarını onun boynuna doladı. “Lütfen geri dön. Bunların hiçbirini istemediğini biliyorum. Bu işe karıştığın için çok üzgünüm ama Douglas yine de geri döneceğini umuyorum.”

Douglas kollarını ona dolayıp kadını iyice kendine doğru çekti. “Sakin ol. Geri geleceğim. Söz veriyorum.”

Isabel onu bırakacak gibi görünmüyordu. Ona bu kadar bağımlı olmaktan nefret ediyordu. Kocasına hiçbir zaman

bu kadar bağlanmamıştı, özellikle de zayıflıklarını gördükten sonra. Douglas onun tam aksiydi. Bu adamı hiçbir şey korkutamazdı.

“Gücümü kazanana kadar Parker’ın sana ihtiyacı var.”

“Döneceğim,” diyerek ona yeniden söz verdi Douglas. “Beni bırakmak zorundasın.”

“Sana yardım edemez miyim?”

“Elbette edebilirsin. Bana ihtiyacın olan şeylerin bir listesini yap. Bir şey unutmak istemem.”

“Mutfaktaki çekmecede bir liste var. Haftalar önce yazmaya başlamıştım.” Sesi çok telaşlıydı. “Ona dilek listem diyordum.”

Onu bırakıp arkasına yaslanana dek ağladığını fark etmemişti. “Tatlım, ağlama.”

“Bugün biraz duygusalım. Başka bir şey yok.”

Douglas onun güvenini kazanmak için bir şey yapmak zorundaydı. Küçük Parker’ı kontrol etti, sonra cep saatini çıkarıp şifonyerin üzerine koyarken ona saati söyledi. Tekrar dönüp baktığında Isabel’in gözlerindeki korku dolu ifadenin hâlâ orada olduğunu gördü.

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun Isabel?”

“Hepsi listemde yazıyor.”

“Erzaktan bahsetmiyorum.”

“O zaman hayır, neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.”

“İnanç. Ben yokken biraz bulmaya çalış, aksini yaparsan döndüğümde seninle edecek bir çift lafımız olacak.”

Sesindeki sertlik Isabel’i hiç endişelendirmedi. Tam aksine gerçekten rahatlatmıştı. En azından Douglas ona akıl vermek için dönecekti. Bunu yapacak kadar kendini be-

ğenmiş ve gururluydu, kızmasını sağlamak ne kadar harika olacaktı. Parker ile Isabel'e aitmiş gibi davranmıştı.

“Sana hakaret etmek istemedim.”

“Ettin ama.”

Isabel pişman olmuş gibi görünmeye çalıştı. Onun acı sözlerle buradan ayrılmasını istemiyordu. “Biraz inanç bulacağım. Söz veriyorum.” Sözlerine devam ederken gözlerinde bir kıvılcım oluştu. “Dikkatli ol tatlım.”

4. BÖLÜM

Eski alışkanlıklar kolay kolay yok olmuyordu. Douglas kilit açmayı ya da görünmeden bir binaya girip çıkmayı hiç unutmamıştı. Üç kardeşiyle tanışıp küçük kız kardeşleriyle birlikte batıya yönelmeden önce New York'ta bu yeteneklerini kullanıp suç işleyerek hayatta kalmayı başarmıştı. Ondan önce bir yetimhanedeydi. Suç tekniklerini mükemmelleştirdiğinde henüz bir çocuktu ama bu bir kadınla sevişmeye benziyordu. Nasıl yapılacağını bir kez öğrendikten sonra unutmak imkânsızdı.

O dönemde yapmış olduğu küçük çaplı hırsızlıklar bugün gerçekten çok işine yarıyordu. Yağmur da gece kuşlarını evlerinde tutuyordu. Boyle'un adamları sorun değildi, sadece işini biraz daha güçleştirirlerdi. Douglas at arabasını onların Sweet Creek'e bakan inine yakın bir yerdeki oyuğa gizledi ve sürünerek dört adamın bulunduğu yere doğru süzülüp patronları hakkında faydalı bir şeyler duyabilmek amacıyla onların sohbetini dinledi. Belirgin bir şey öğrenemedi. Patronlarının onlara bu sefilliği yaşatması hakkında boş yere çene yormaları dışında adamlar vis-

ki içip böbürlenmek haricinde hiçbir şey yapmıyorlardı. Yirmi dakika boyunca sızlanmalarını dinledikten sonra çok sıkıcı olduklarına karar verdi, işe yarar hiçbir şeyden bahsetmiyorlardı. Tam etraflarından geniş bir daire çizip yoluna devam etmeyi düşündüğü sırada adamlar görevlerini bırakıp geceyi geçirmek için kasabaya gitmeye karar verdiler. Hava zaten canlarına okumuştı ve patronlarının da bunu asla öğrenemeyeceğini düşünüyorlardı.

Bu tembellikleri Douglas'ın işini daha da kolaylaştırdı. Genç adam doru atıyla birlikte dükkânla at arabası arasında altı sefer yapıp Isabel'in ihtiyaçlarını araca yükledikten sonra kasabaya Dr. Simpson'ın evine doğru ilerlemeye başladı.

Eve kapıyı çalmayıp arka kapıdan girdi çünkü İsael'in kuşkuları doğrudu ve Boyle doktorun evini gözetim altında tutuyordu. Ön tarafta duran bir adam vardı; Douglas adamın evin karşısındaki direğe bir elinde tüfek diğerinde içki şişesiyle yaslanmakta olduğunu görmüştü. Arka tarafta ise hiç kimse yoktu. Douglas Boyle'un buraya da bir adam koymuş olduğunu düşündü ama o da muhtemelen tepedeki şikâyetçiler gibi işini bırakıp evine kaçmıştı.

Douglas Isabel'in ona Simpson'ın evli olduğunu söylediğini unutmuştu. Karısı doktora sırtı dönük bir şekilde ama iyice yapışmış olarak uyuyordu. Douglas sadece yastığa yayılmış olan beyaz saçları görebiliyordu.

Yaşlı adamı uyandırmak için silahını kullanma gereği görmedi. Elini adamın ağzının üzerine koyup kulağına Isabel Grant'in bir arkadaşı olduğunu ve onunla alt katta konuşmak istediğini söyledi.

Görünüşe bakılırsa doktor gecenin bir yarısında uyandırılmaya alışıktı. Bebekler zaten hep abuk sabuk zaman-

larda dünyaya gelirlerdi. Adam tedirgin görünmesine rağmen hiç sesini çıkarmadı.

Karısı uyanmadı. Simpson kapıyı arkasından kapattıktan sonra Douglas'ı çalışma odasına götürdü. Perdeleri sıkıca kapadıktan sonra da bir mum yaktı.

“Gerçekten Isabel’in arkadaşı mısın?”

“Evet, öyleyim.”

“Adın?”

“Douglas Clayborne.”

“Isabel’i incitmedin değil mi?”

“Hayır.”

Doktor hâlâ ikna olmamıştı.

“Ona yardım etmek istiyorum,” diye belirtti Douglas.

“Belki öyle belki de değil,” dedi Simpson. “Buralardan değilsin değil mi? Isabel’imizi nereden tanıyorsun?”

“Aslında onunla yeni tanıştım. Kocasını bana birkaç ay önce Arap atını satmıştı ama işlerimden dolayı aygırı almak için daha önce gelemedim, yardımcı birkaç adam bulduktan sonra yola çıkabildim.”

“Ama dostsun. Bu doğru mu?”

“Evet.”

Simpson bir dakika boyunca ona baktı, sakallı çenesini sıvazlayarak canını sıkın şeyleri düşündükten sonra da başıyla onay verdi. “Güzel,” dedi. “Senin gibi iri ve sert görünümlü bir arkadaşına ihtiyacı var genç adam. Umarım konu onu korumaya geldiğinde yeterince sert olabilirsin. O belindeki silahı nasıl kullanacağını biliyor musun?”

“Evet.”

“Hızlı ve hedefi bulan biri misin?”

Douglas adamın bu soruşturma işini abarttığını düşünüyordu ama kızmadı, doktor sadece Isabel’in iyiliğini düşünüyordu. “Yeteri kadar hızlıyım.”

“Tüfeğini koridordaki masanın üzerine koymuşsun,” dedi Simpson. “Ona da hâkim misin?”

Douglas dürüst olmakta bir sakınca görmedi. “Kendi tüfeğimi tercih ederim.”

“O nedenmiş?”

“Daha büyük delik açar efendim, birine ateş edersem öldürmem gerektiğine inanırım.”

Doktor sırtıttı. “Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm.”

Masasının arkasındaki yerine oturdu ve Douglas’a karşısına oturmasını işaret etti.

Douglas başını sallayarak denileni yerine getirdi.

“Kızımız nasıl? Keşke onu görebilseydim. Şu ana kadar iyice büyümüş ve hantallaşmış olmalı.”

“Dün gece bebeği doğurdu.”

“Ulu Tanrım, bebeği doğurdu mu? Çok erken oldu. Ne oldu? Kız mı erkek mi?”

“Erkek.”

“Hayatta mı?”

“Evet ama çok zayıf, korkunç derecede zayıf... Ve küçük. Çılgılığı gerçekten çok güçsüz.”

Simpson arkasına yaslanıp başını iki yana salladı. “Yaşamış olması bile bir mucize. Zayıf olmasının dışında herhangi bir hastalık belirtisi var mı?”

“Bunu bilemiyorum. Çoğunlukla uyuyor.”

“Emiyor mu?”

“Deniyor.”

“Güzel. Bu gerçekten güzel,” dedi doktor. “Annesinin sütü onu şişmanlatacak. Isabel’e güçlenmesi için bebeğini saat başı emzirmesini söyle. Her seferinde az emecektir ama bu ona yeter. Bebek emmeyi reddederse ya da yediğini içinde tutmayı başaramazsa o zaman sorunumuz var

demektir. Böyle bir şey olursa onun için ne yapabileceğimi bilemiyorum. İlaç alamayacak kadar küçük. Bu durumda bize sadece dua etmek kalır. Soğuk onu öldürür, hep sıcak tutun. Bu gerçekten önemli evlat.”

“Onu sıcak tutacağım.”

“Acı ama yine de söylemek zorundayım... Gerçekleri bilmek ve kabul etmek zorundasın. Ne yaparsan yap bebeğin başaramama şansı var.”

“Bu ihtimali düşünmek istemiyorum.”

“Bu olursa Isabel’e bunu aşması için yardım etmek zorundasın. Dostlar öyle yapar.”

“Evet, bunu yaparım.”

“O nasıl? Bilmem gereken herhangi bir sorun var mı?”

“Doğum yaparken oldukça zorlandım. Şimdi iyi görünüyor.”

“Bebeği doğurmasına sen mi yardım ettin?”

“Evet.”

“Yırtılma oldu mu?”

“Hayır ama çok kan kaybetti. Bunun ne kadarının normal olduğunu elbette bilemiyorum. Daha önce hiç bebek doğurtmamıştım. Ona nasıl olduğunu soruyorum ama sanırım utanıyor ve bu konuda bir şey söylemiyor.”

Doktor kafasını salladı. “Eğer başı gerçekten dertte olsaydı bunu oğlunun iyiliği için sana söylerdi. Onu sakın tutmaya özen göster ve sakın üzme. Isabel çok güçlü bir kadındır ama şu an çok hassas. Yeni anneler çok duygusal olurlar ve Isabel’in de farklı bir tavır göstereceğini hiç sanmam. En ufak bir şey bile onu tetikleyebilir, hiçbir şekilde endişelenmemesi lazım. Paul Morgan’ın karısı bir ay boyunca hiç durmadan ağladı. Kocasını darımadığını olmuştum. Kadın mutluyken de üzgünken de ağlıyordu. Herhangi

bir mantığı ya da zamanı yoktu. Sonunda elbette kurtuldu. Isabel'in ilgilenmesi gereken çok daha büyük sorunları olacak. Boyle benim ensemde soluyor olsaydı bununla nasıl baş ederdim ben bile bilemiyorum. Zaten oğlunun erken doğmuş olması onu endişelendiriyordur. Bebek hayatta kalmayı başarırsa o toparlanana dek kızımızla kalmayı planlıyor musun?"

"Evet, kalacağım. Toparlanması ne kadar sürer?"

"En az sekiz hafta, fakat yavaş kilo alırsa on haftayı da bulabilir. Merak ettiğim bir şey var evlat. Isabel'in çiftliğine varmayı nasıl başardın?"

"Karanlıktı ve ay ışığını rehber olarak kullanıp en kısa yoldan ilerlemeye çalışıyordum, sonra yağmur başladı ve ay yok oldu. Boyle'un gözcülerine neredeyse yakalanacaktım. Neyse ki çok sarhoşlardı ve beni duymadılar. Yağmurda niye dışarıda durduklarını merak ettim," diye itiraf etti omuz silkerek. "Ama çok da umursamadım. Durmamış olduğum için şimdi mutluyum."

"Karanlıkta o dağ yolundan inmek oldukça tehlikelidir."

"Acele etmedim, yolun bir kısmını yürüdüm ve Isabel'in penceresinden gelen ışık bana yol gösterdi."

"Onun yanına bu gece dönebileceğinden emin misin?"

"Eminim."

"Keşke daha genç ve daha çevik olsaydım, o zaman Isabel'e geceleri ulaşmaya çalışabilirdim ama benim yaşımda bu hiç mümkün değildi. Zaten atlarla aram hiçbir zaman iyi olmamıştır. Beni korkuturlar," diye itiraf etti. "Sayabileceğimden çok daha fazla kez attan düştüm. At arabası kullanıyorum ancak karım her sabah atları bağla-

mama yardım ediyor. Ayrıca oraya varmayı başarsam bile Boyle bunu duyabilir, sonra da Trudy'm incinir. Hayır, bu işi şansa bırakamam ve Tanrı seni gönderdiği için çok mutluyum.”

“Bana şu an bebek için yapılabilecek bir şey olmadığını söylemişsiniz ama,” diye hatırlattı Douglas.

“Isabel'i rahatlatabilirdim. O bizim kızımız gibi. Parker'ın ölümünden sonra onun yanımıza taşınmasını istedim ama bunu duymak dahi istemedi. Kendi ayaklarının üzerinde durmaya kararlıydı. Trudy onu en azından bebek doğana kadar bizimle kalmaya ikna etmişti, fakat Boyle tüm planlarımızı öğrendi. Karım aynı zamanda yolun biraz aşağısında küçük bir kulübe bulmuştu, Isabel oraya taşınacak ve çocuğunu Sweet Creek'te büyütecekti. Hem bağımsız olacaktı hem de gereken zamanlarda ona yardımcı olabilecektik.”

Doktorun Isabel'e duyduğu sevgi Douglas'ın onu daha da çok sevmesine sebep oldu. “Ona ve bebeğe iyi bakacağım,” diye söz verdi.

“Ne kadar güzel olduğunu fark ettin mi?”

Douglas neredeyse gülecekti, bu ne kadar saçma bir soruydu? “Evet, fark ettim.”

“O zaman sana niyetinin ne olduğunu da sormak zorundayım evlat.”

Bu soru onu gafil avlamıştı. “Pardon anlamadım?”

“Açıksözlü olacağım ve bunun seni sinirlendireceğinin farkındayım, yine de sormak zorundayım. Isabel kendini toparladıktan sonra onunla oynamak gibi bir niyetin var mı?”

Douglas böylesine bir açıksözlülükle daha önce hiç karşılaşmamıştı. “Hayır.”

Simpson ikna olmuş görünmüyordu. Douglas'a birer tek brendi içmeyi önerdi, kadehi verene dek ona düşünmesi için zaman tanıdı ve yerine geçip sözlerine devam etti. "Ama bu yine de gerçekleşebilir," diye belirtti.

"Isabel'i sadece..."

Simpson araya girdi. "Bana orada on hafta kalacağına dair söz verdin, hatırladın mı? Sen sözünü tutan bir adamsın, öyle değil mi?"

"Evet, kalacağım, fakat bu onunla bir şey yapacağım anlamına..."

"Evlat izin ver sana River's Bend'de karşılaştığım bir adamı anlatayım."

Douglas sıkılmaya başladığını hissediyordu. Şu an bir hikâye dinlemek istemiyordu. Boyle hakkında konuşmak ve adamlarla ilgili olabildiğince çok bilgi toplamak istiyordu.

Doktoru hızlandırmak mümkün değildi, brendisini yudumlayarak tavana bakışından bu belli oluyordu. Yaşı Douglas'ın onu dinlemesini ve saygılı davranmasını sağlayan bir avantajdı, bu yüzden genç adam arkasına yaslanıp hikâyenin anlatılmasını beklemeye başladı.

Simpson'ın üç çiftin kar fırtınası yüzünden tüm bir kış bir madenci barakasında geçirmek zorunda kalışını anlatan hikâyesi yaklaşık yarım saat sürdü. Bahar geldiğinde bu altı kişinin arasında doktorun deyiimiyle ölümsüz bir dostluk kurulmuştu. Beş yıl sonra onlardan birine rastladığında birtakım sorular sormuştu. Rastladığı adamın bir kış birlikte geçirmiş olduğu adamın adını hatırlayamamış olması ise doktoru çok şaşırtmıştı.

"Hikâyenin ana fikri bu," dedi Simpson. "Evet bayım, kesinlikle bu böyle. Isabel ile uzun bir süre bir arada yaşa-

yacaksın ve sana bahsetmiş olduğum adamı unutmamanı istiyorum. Çok iyi dost olmuşlardı, birbirlerine neredeyse kardeşim diyorlardı ama adam kendi hayatına geri dönünce her şeyi unuttu.”

“Anladım,” dedi Douglas.

“Öyle mi? Isabel altın gibi bir kalbe sahiptir ve onu sevmek çok kolaydır. Ben sonrasından endişeleniyorum... Boyle meselesini halledip evine döneceğin kısımdan. Bu zalim hakkında bir şeyler yapmayı planlıyorsun değil mi?”

Simpson sonunda onun tartışmak istediği esas konuya gelmişti. “Öyle görünüyor,” dedi Douglas. “Bana Boyle hakkında tüm bildiklerinizi anlatın.”

“Adamın bir canavar olduğunu biliyorum.” Sesi nefretle yankılandı. “Şu an hâlâ nefes alabiliyor olmamın tek sebebi onun bana gelecekte ihtiyaç duyabileceğini düşünmesi. Beni ölümle tehdit etti ama bunu yapacağını sanmıyorum. Doktorlar bu bölgelere pek gelmez. Ama Trudy’nin canını yakabilir. Evet, bunu yapar.”

“Isabel bana kasabada sadece birkaç kişinin Boyle’a karşı durabilecek cesarete sahip olduğunu söyledi, siz de onlardan biriymişsiniz. Neden diğerleri yardım etmiyor?”

“Tanıdığım herkes yardım etmek istiyor ama korkuyor. Bunu deneyen iyi insanların başlarına gelenleri gördüler. Herhangi biri Isabel’e yardım etmek konusunda bir şey fısıldasa bu sözler hemen Boyle’a ulaşır ve bunu söyleyen çok kötü bir şekilde cezalandırılır. Wendell Border dost sandığı birkaç kişiye herkesin şöhretini duymuş olduğu federal şerifi bulup buraya getireceğini söylediğinde iki eli birden kırıldı. Bu kanun adamı bölgede dolaşıyormuş ve birtakım kanun kaçaklarını arıyormuş, fakat Wendell ona

ulaşma şansına sahip olamadı. Boyle'un adamları onu kasabadan çıkamadan yakaladılar. Ben kırık ellerini tedavi etmeye çalışırken ona bir şekilde yardım bulacağıma dair söz verdim. Ona dua edeceğimi de söyledim.”

“Kanun adamını bulmaya mı gidecektiniz?”

“Hayır, bunun için çok yaşlıyım ve birinin peşine dsermeyecek kadar da yorgunum. Trudy'm çok daha iyi bir fikir verdi. İki haftada bir Liddyville'e oradaki hastalarımı görmeye gidiyorum. Orası at arabasıyla Sweet Creek'ten sadece iki saat uzaklıkta,” diye ekledi. “Karım bana oradaki telgraf ofisini kullanarak bölgedeki tüm şeriflere telgraf göndermemi söyledi. Bir ya da iki tanesinin bize yardım edebileceğini düşünüyör. Ben bir adım daha ileri gidip iki de papaza telgraf çektim. Onlardan Wendell bana bahsetmişti ve bu şerifi bulmamıza yardım edebileceklerini düşünüyordu. Hibirinden haber almadım ama bu Teksaslının sorunu duyduğu anda buraya geleceğinden eminim, özellikle de bir anne ile bebeğinin tehlikede olduğunu duyduktan sonra. Her şeyi bırakıp hemen gelecektir.”

“Neden böyle...”

Simpson onun cümlesini bitirmesine izin vermedi. “Dedikodular doğruysa bu adam Teksas'taki bir banka soygunu sırasında kazayla bir anne ve çocuklarının vurulmasına sebep olmuş. İçeride olduklarını ve adamların onları kalkan olarak önlerinde tuttuklarını bilmiyormuş. Gerçi o soyguncular onları her şekilde öldürürdü, fakat bu kanun adamı hâlâ kendini suçluyormuş. Kesinlikle gelecek... Yani Isabel'in başının dertte olduğunu duyarsa. Keşke bu adamın adını bilseydim. O zaman onu bulmak daha kolay olabilirdi.”

“Daniel Ryan'ı arıyorsunuz,” dedi Douglas. “Kardeşle-

ının de onu arıyorlar.” Arkadan gelen ayak seslerini duyunca durdu. “Eşinizi mi uyandırdık?”

“Hayır ama bana sokulup uyumaya alışıktır, üşüyünce uyanmış olmalı.”

“Ona elindeki silahı bırakmasını söyler misiniz?”

Simpson şaşırmişti. “Arkanda gözlerin mi var? Trudy silahı bırak ve buraya gel. Seni Isabel’in arkadaşıyla tanıştırmak istiyorum. Kızımıza yardım edeceğine dair söz verdi.”

Douglas arkasına dönüp kadını selamladı. “Sizi ve eşinizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diye söze başladı.

Trudy silahı masanın üzerine bıraktıktan sonra hızla elini sıkmak için Douglas’ın yanına gitti. El sıkışı bir kadından beklenmeyecek kadar güçlüydü ve başı ancak onun omuzlarına kadar geliyordu.

“Doktorla ben bir mucize olsun diye dua ediyorduk. Sanırım bu gerçekleşti. Sizin federal şerif Ryan olmadığını biliyorum. Onun kadar irisiniz, tabii söylentilerden öğrendiğimiz kadınla onun gibi sarı saçlı ve mavi gözlü değilsiniz, papazımız bize adamı kasabaya geldiğinde tanıyabilelim diye tarif etmişti. Her Pazar günü bu asil adamın dertlerimizi duyup buraya gelmesi için dua ediyoruz. Onun arkadaşı olabilir misiniz? Sizi buraya o mu gönderdi?”

“Hayır, efendim beni buraya o göndermedi.”

Yaşlı kadın hayal kırıklığını gizleyemedi. “Ama yine de küçük kızımıza yardım edeceksiniz değil mi?”

Douglas gülümsedi. Simpson’ların Isabel’e karşı besledikleri sevgi onu mutlu etmişti. Tanrı biliyor ya kadının şu an iyi dostlara çok ihtiyacı vardı ve bu Sweet Creek’te oturan iki harika insanın ona bakacağını bilmek güzeldi.

“Evet, ona yardım edeceğim.” Trudy onun elini bırakmadan önce bir kez daha sıktı. “Doktor, şimdi mutfağa gidiyorum.” Yeniden Douglas’a bakmadan önce kocasının onayını almak için bekledi. “Size yemeklerden kalanları paketleyip vermeden önce hiçbir yere gidemezsiniz.”

“Karanlıkta çalışmak zorundasın Trudy,” dedi kocası.

“Bunu başarabilirim. Bir mum yakıp koridora koyarım. Kimse içeriyi göremez doktor.”

“Efendim gerçekten Isabel’in yanına dönmem gerekiyor.” Kadın başını iki yana salladıktan sonra koşar adımlarla odadan çıktı.

Simpson kıs kıs güldü. “Rahatla evlat. Trudy ev yemeklerinden vermeden seni asla göndermez. Bence yerine otur ve bana ağabeylerinin neden Teksaslıyı aradıklarını anlat. Geldiğin yerde kanunlara karşı gelenlerle sorunlarınız mı var?”

“Hayır,” dedi Douglas. “Ryan kardeşlerimden birine yardım etti. Aslında Travis’in hayatını kurtardı.”

“Siz de ona teşekkür etmek istiyorsunuz.”

“Evet, bu arada ondan pusulamızı da almak istiyoruz... Bizden ödünç almıştı.”

“Bu gittikçe merak uyandıran bir hikâye olmaya başladı.”

“Bunu başka bir zaman anlatırım,” diye söz verdi Douglas. “Buraya gelirken kasabanızda da telgraf sisteminin bulunduğunu gördüm. Telgraf çekmek için neden Liddyville’e gidiyorsunuz?”

“Bunu görebilmenin tek yolu telgraf ofisine, yani bakkalın arka odasına girmen... Oraya neden girdin?”

“Erzak almak için.”

“Seni gören oldu mu?”

“Hayır.”

“Güzel,” diye fısıldadı Simpson. “Gizlice girdin değil mi?”

“Evet.”

“Kilidi mi kırdın pencereyi mi?”

Douglas bunu bir hakaret olarak algıladı. “İkisini de yapmadım. Cooper envanter araştırması yapmadığı sürece ne olduğunu anlayamaz.”

Simpson keyifle sırıttı. “Vernon Cooper’ı soyup soğana çevirmiş olduğunu umuyorum. Telgraf ofisini kardeşi Jasper yönetiyor ve bu iki dolandırıcı Boyle’un yordakçısı. Sweet Creek’te kimse Boyle’un haberi olmadan bir yere telgraf gönderemez, bu nedenle Liddyville’dekini kullanıyorum. Trudy ile tüm erzakımızı da oradan alıyoruz, bunu prensip edindik. Çalışarak kazandığımız parayı Cooper’lara yedirmemeye kararlıyız.”

“Ryan buraya gelip Boyle’u yakalarsa elleri kırılan adam ona karşı ifade verir mi?”

Simpson başını iki yana salladı. “Ryan’ın Boyle’dan kurtulmak için başka bir yol bulacağını umuyorum,” dedi. “Ya da yordakçıları önce kasabadan göndermek zorunda. Wendell ifade vermekten çok korkuyor. Bir karısı ve iki tane genç kızı var. Boyle’a karşı bir şey söylediği anda ailesi bedelini öder. Zavallı adam. Birkaç hafta sonra toplaması gereken bir hasat var ve kırık elleriyle onların çürüyüşünü seyretmek zorunda kalacak.”

“Kasabada ona yardım edecek kimse yok mu?”

“Boyle’u kızdıracak bir şey yapmaktan korkarlar.”

“Isabel’in arazisini neden istiyor?”

“Herkes ineklerini orada otlatacağını söylüyor. Aslında çiftliğinin etrafında çok arazisi var ama onları sürüsünü

Teksas'tan aşağı indirmek isteyen yabancılara kirallıyor ve arazilerini daha da büyötmek istiyor. Boyle servetini son on beş yılda yaptı, fakat çok açgözlü ve daha fazlasını istiyor.”

“Isabel’in arazisini istiyorsa neden el koymuyor? Bunu yapabilir, Isabel ona karşı koyamaz.”

“Onun arazisini istemiyor evlat, onu istiyor. Herkese onun kendisine ait olduğunu söyleyecek kadar arsız. Etrafta bir horoz gibi şişinerek dolanıp herkesi düğününe davet ediyor. Herkes Isabel’i ikinci görüşünden itibaren adamın ağzının sularının akmaya başladığını söylüyor.”

“Niye bekliyor? Onu şimdi de evlenmeye zorlayabilir?”

“Boyle’u benim anladığım kadar iyi anlamam mümkün değil. İşin içinde gurur da var. Isabel’in evlenmek için ona yalvarmasını istiyor, onu çaresizliğe sürüklediğinde bunun olacağına inanıyor.”

“Kocasını o mu öldürdü?”

“Kurşun sırtından girmiş olmasaydı Parker’ın yanlışlıkla kendini vurduğunu düşünürdüm. Ölünün arkasından konuşmayı sevmem, sadece gerçekleri dile getiriyorum, adam dibi delik bir demlik kadar faydalıydı, her konuda çok büyük fikirleri vardı. Isabel’e iyi davranıyordu, gerçekten iyiydi. Ve yaşlı çılgın Paddy’ye iyi davranacak kadar da kibardı, Boyle’un bunu duyunca körpüreceğini çok iyi biliyordu.”

Douglas’ın kafası karışmıştı. “Çılgın Paddy’ye kibar davranması mı Boyle’u kızdırdı?”

“Çok karmaşık değil mi? Paddy Sweet Creek’e İrlanda’dan geldi ve ben bildim bileli burada yaşıyor. Boyle yaklaşık on yıl önce geldi ve Isabel’in şu anda yaşadığı

araziye komşu olan araziye yerleşti. Bir yıl sonra kendine üç katlı büyük bir ev inşa etmeye başladı, inşaat bittiğinde seni temin ederim ki Doğu'daki evler kadar süslü bir ev ortaya çıktı. İçini Avrupa'dan getirttiği mobilyalarla döşedi ve sarayını gösterebilmek için bütün kasabayı davet ettiği bir parti düzenledi. Paddy bile davetliydi, fakat o gece bir şey oldu ve bu iki adam arasında bir kan davası başladı. O gece partide ikisini bir arada gördüğünü hatırlayan tek kişi bile yok, ancak o gecenin ardından Boyle Paddy'ye kin güderek eziyet etmeye başladı. İnsanlar o zaman İrlandalıya çılgın demeye başladılar, çünkü Boyle ne yaparsa yapsın Paddy gülüyordu. Bir akşam yaralarını sararken yaşlı adam bana ne dese beğenirsin? Son gülenin kendisi olacağını söyledi. Düşünebiliyor musun? Ama daha da komik olanı bunu gerçekten yaptı.”

“Ne yaptı?”

“Ben de tam oraya geliyordum evlat. Paddy veremden ölmek üzereydi, fakat Cumartesi gününe kadar dayandı, o gün Boyle ve adamlarının barda kâğıt oynadıklarını biliyordu. O gece ben de oradaydım ve sana hayatımda gördüğüm en garip ölümü anlatacağım. Paddy ölüm döşeğinden sürünerek kalkıp bara geldi ve yere yattı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup tabutundaymış gibi uzanmaya devam ederken birkaç dakika sonra öleceğini söyledi. İşte o zaman her şey daha da garipleşti. Boyle iskemlesini devirip yaşlı adama doğru koştu. Yanına çöküp gömleğini tutarak Paddy'yi sallamaya başladı, hepimiz şoke olmuştuk. Bağırıyordu: *Söyle bana yaşlı adam. Söyle. O kim?*”

“Sonra ne oldu?” Douglas bu garip hikâyeden etkilenmişti ve ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Durum daha da tuhaflaştı evlat, olan bu. Paddy dışsı

ağzıyla Boyle'a gülümsedi ve sadece onun duyabileceği bir sesle fısıldadı. Ardından bir kahkaha attı. Tanrı şahidimdir Paddy kahkaha atarken öldü. Boyle o an çıldırdı. Ölü adamı boğmaya çalışarak ona bir sürü küfür sıraladı. Adamlarından ikisi İrlandalıyı elinden zorla alıp cenaze arabasına teslim etti, birinin de Boyle'a Paddy'yi neden yıllar önce öldürmediğini sorduğunu duydum. Boyle hâlâ yaşlı adamın söylediklerinin etkisindeydi ve adamına sadece öğrenmeden önce onu öldürmesinin mümkün olmadığını söyledi. Ertesi gün Trudy ile birlikte Paddy'ye son görevimizi yapmaya gittik, tabuta baktığımda yemin ederim ki Paddy'nin yüzünde hâlâ kocaman bir gülümseme vardı. Bu duyduğun en lanet hikâye değil mi?"

Douglas başını sallayarak onu onayladı. Doktor derin bir nefes aldıktan sonra sözlerine devam etti: "Boyle canını sıkın her şeyi hızla yok ediyordu, bir sonraki hafta Isabel ve Parker Grant'i rahatsız etmeye başladı. Kimse onun Parker'ı öldürdüğünü görmedi ama herkes onun yaptığına inanıyor. Bu olayın ardından kızın çaresizlik içinde avcuna düşeceğini planlıyordu. Bu en büyük hatası oldu çünkü Isabel ve çaresizlik bir arada olamaz. Bebek yüzünden doğal olarak hassastı ve Boyle parası, dahası gücüyle ona hemen sahip olabileceğini düşünüyordu."

"Aklında evlilik var mı?"

"Evet, onun kanunen kendisine ait olmasını istiyor," dedi Simpson. "Henüz Isabel ona yalvarmaya başlamadı, doğumu bekliyor olmalı. Boyle akıllı adamdır. Anneler çocuklarını besleyebilmek için her şeyi yaparlar. Isabel iyi bir kadındır ama güzelliği başına beladır. Boyle'a bebeğin Eylül sonundan önce doğmayacağı yalanını söyledim. Bu zamanın ona faydası olup olmayacağını bilemiyorum, fa-

kat Boyle'un bebek doğana kadar onu orada yalnız bırakacağını düşünüyorum.”

“Doktor, yemekler paketleni,” diye seslendi Trudy korırlardan.

Simpson hemen ayağı kalktı. “Senin için daha başka ne yapabilirim?” diye sordu.

“Kardeşlerime telgraf çekip gecikeceğimi bildirirseniz çok sevinirim.”

Doktor hemen kâğıt kalem çıkardı. “Ne istiyorsan yaz, sabah ilk iş olarak gönderirim.”

“Liddyville’e Pazartesi günleri mi gidiyorsunuz?”

“Hayır, Salı ve Perşembe günleri gidiyorum ama erken gitmek için bir sebep üretebilirim.”

“Buna hiç gerek yok. Düzeninizi değiştirmemelisiniz.”

“Yakın zamanda yardım getirmeyi planlıyor musun?”

“Evet.”

“Umarım başarısın. Bu arada sana önemli bir şeyi söylemeyi unuttum. Boyle Dakotas’daki yıllık aile yemeğine katılmak üzere buradan ayrılacak. Bunca yıldır bunu hiç kaçırmadı ve herkes bu yakınlarda gitmesini bekliyor. Onun yanında daha çok adamla buraya dönmesini istemezsin. Isabel’in bir şansı olduğunu anladığı anda bunu yapacağından eminim. Bebeği şu an yerinden kıpırdatmak da oldukça tehlikeli ve Boyle’un adamları senin orada olduğunu öğrendikleri anda şimşegin ardından gelen gök gürültüsü doğallığıyla evi ateşe vereceklerinden eminim.”

“Boyle ne zamana dek uzakta olacak?”

“Bu her yıl değişiyor. Kesin bir şey söylenemez. Geçen yıl altı hafta kaldı ama ondan önceki yıl bir ayda döndü. Oldukça büyük bir aile toplantısı olduğunu duydum ve o

aralarındaki en başarılı adam olduğu için yeteri kadar övgü alacağı süreyi orada geçiriyor.”

“Size ikinci bir mesaj daha yazacağım ve zamanı geldiğinde onu da göndermenizi istiyorum. Ryan’dan bir haber alırsanız lütfen bana bildireceğinize dair söz verin. Onunla edilecek iki çift lafım var.”

“Peki, ben seninle nasıl konuşacağım?”

“Her Pazartesi gecesi sizi görmeye geleceğim.”

“Federal şeriften haber alıp almadığımı öğrenmek için mi? Evlat, boşa umutlanıyorsun. Onun buralara gelme ihtimali çok düşük.”

Douglas başını iki yana salladı. “Asıl sebebim bu değil efendim. Eğer gelmezsem bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayarak ikinci telgrafi çekeceksiniz. Anladınız mı?”

“Anladım,” dedi adam. “Buraya gelirken dikkatli olacaksın değil mi?”

“Evet,” diyerek söz verdi Douglas. “Keşke Isabel ile bebeği sizin yanınıza getirme imkânım olsaydı.”

“Bunu denediğin anda bütün kasabanın başını belaya sokarsın. Boyle onu sürekli kontrol edecektir ve o gittiğinde de bu görevi adamlarından biri devralacaktır. Eğer onu olması gereken yerde bulamazsa bütün kasabayı altüst eder. Onları Liddyville’e götürmek de çözüm olmaz çünkü Boyle’un orada da arkadaşları var. Onun dışında yeni doğmuş bir bebeği güvenle götürebileceğin yakınlıkta bir kasaba da yok. Olduğun yerde oturmaya devam etmelisin evlat. Boyle’un adamları seni görmedikleri sürece Isabel’i yalnız bırakacaklardır. O canavarın peşine düşmesini istemezsin. Hayır, bunu kesinlikle istemezsin.”

Douglas onunla aynı fikirde değildi. “Isabel ile oğlu iyi-

leşir iyileşmez Boyle'un peşime düşmesini sağlayacağım. İşin aslı o günü ipe çekiyorum."

Doktor kemiklerinin çekildiğini hissetti. Isabel'in kahramanı son sözlerini söylerken gülümsüyordu ama gözlerinde bambaşka bir hikâye vardı. Bakışları buz gibi... Ölümcüldü.

Simpson bir adım geriledikten sonra korkmaması gerektiğinin farkına vardı. Douglas'ın peşinden mutfığa gidip ona son tavsiyesini fısıldadı. "Zamanı geldiğinde yardıma ihtiyacın olacak evlat. Çiftlikte Boyle için çalışmakta olan yirmi dört adam var ve hepsi sorun çıksın diye bekliyor. Boyle'u da sayarsan yirmi beş ederler."

"Bu konuda endişelenmiyorum. Kardeşlerim gelecektir."

Simpson'ın eşi bu sözleri duydu. "Kaç kardeşsiniz?" diye sordu.

"Kayınbiraderimi de sayarsak beş."

Simpson ona inanamıyordu. "Yirmi beşe karşı beş mi?"

Douglas sırtıttı. "Fazla bile."

5. BÖLÜM

Douglas şafak sökmeden önce geri dönmeyi başaramadı. Erzakları boşaltıp doru atının bakımını yapmadan önce hızla kulübeye gidip Isabel ile bebeği kontrol etti.

Isabel şöminenin önünde tüfeği elinde hazır bekliyordu. Douglas onun ismini söyleyerek kapıyı usulca vurduğu anda kapıya koştu, kilidi açtı ve kollarının arasına atıldı. Onun sırlıslam olmasını umursamıyordu.

“Eve döndüğüne sevindim.”

Kollarını sımsıkı beline dolamıştı. Douglas tüfeğin namlusunu sırtında hissedince arkasına uzanıp silahı kadının elinden aldı. Tüfeği uzanıp masanın üzerine koyarken Isabel onu bırakmadı.

“Neyin bu kadar uzun sürdüğünü bir türlü bilemedim,” diye fısıldadı. “Ama dönmeyeceğini bir kez bile aklıma getirmedim.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Douglas. “Titriyorsun. Beni bırakırsan şömineye bir kütük daha ekleyeceğim. Yeni anneler dikkatli olmalıdır. Hasta olmak istemezsin.”

Isabel onu bırakmak istemiyordu. “Üşümüyorum... Sadece döndüğün için huzura kavuştum. Douglas senin için çok endişelendim.”

Daha da fazla titremeye başlamıştı. Düşmemesi için Douglas onu sıkıca tuttu.

“Ben de senin için endişelendim.”

Isabel yüzünü onun göğsüne yasladı. “Herhangi bir sorunla karşılaştın mı?”

“Hayır,” dedi Douglas. “Dilek listesindeki her şeyi ve birkaç şey daha aldım. Sonra da Dr. Simpson’ı görmeye gittim.”

“Ama Boyle bana adamlarının doktorun evini gece gündüz izlediklerini söylemişti,” diyerek panik içerisinde çığlık attı Isabel.

“Beni görmediler,” diye yatıştırdı onu. “Doktorun karısıyla da tanıştım. Sana yemek ve taze süt gönderdi.”

“Ne kadar iyi bir kadın.”

“Doktor da bir sürü tavsiye gönderdi.”

Isabel onun göğsünü okşuyordu. Ne yaptığının farkında mı diye düşünmeden edemedi Douglas.

“Çok becerikli bir adamsın Douglas.” Ve *güvenilir* diye içinden ekledi. “Dükkâna ve Simpson’ların evine kimseye görünmeden girmeyi nasıl başardın? Kilitleri mi kırdın?”

“Hayır, onları levyeyle açtım.”

“Ulu Tanrım bunu nereden öğrendin?”

“Çok ama çok uzun bir zaman önce hırsızdım.”

Isabel her nedense onun bu itirafını son derece komik buldu. Douglas buna nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemedi. Kahkaha atması hoşuna gidiyor, içini neşeyle dolduruyordu.

Daha gündelik meselelere odaklanmaya çalıştı. Uzakla-

şıp elinden tutarak onu yatağına götürdü. “Çok uzun zamandır ayakta mıydın?”

“Gecenin büyük bir kısmında,” diye itiraf etti Isabel. “Bebek de öyle. Daha yeni uyudu.”

“Doktor Simpson onu saatte bir beslenmeni istiyor. Emmeye başladı mı?”

“Evet.”

“Yeteri kadar süt aldığını düşünüyor musun?”

“Evet.”

Yaptığı işten gurur duyuyor ama hâlâ biraz utanıyordu. Douglas onun bakışlarını yakaladı ve gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdi, sonra da ona yatağına gitmesini söyledi.

“Erzakları boşaltmana yardım edemez miyim?”

“Hayır.”

“Ah, neredeyse unutuyordum. Kahvaltını hazırladım. Tezgâhın üzerinde.”

“Her şeyi yerine koyup Brütüs’e baktıktan sonra yerim.”

“Bay Cooper’a para bırakmayı unutmadın değil mi? Hayatımda bugüne kadar hiçbir şey çalmadım ve buna bugün başlamak istemem.”

“Ona hak ettiği şeyi bıraktım.”

Teknik olarak yalan söylememiştii. Doğru da söylememiştii ama bu konuda suçluluk duymuyordu. Vernon Cooper’a ona borçlu olduğu şeyi bırakmıştı, yanı hiçbir şeyi, bir peni bile. Cooper Isabel’e sırtını dönüp Boyle’a katılmıştı ve Douglas’ın verdiği karara göre Vernon’u kardeşi aşağılık telgrafçı Jasper bu kasabadan sürülmeliydi. O zaman gerçekten hak ettiklerini bulmuş olacaktı.

Isabel uyuyamayacak kadar heyecanlıydı, fakat

Douglas'ın işe koyulması için uyuyormuş taklidi yaptı. Onun her içeri giriş çıkışında heyecanı daha da artıyordu. Şöminenin önündeki yer döşemesinin kaç kez gıcırdadığını sayıyordu. On iki kez bu gıcırtıyı duydu, bunun anlamı at arabasına altı gidiş gelişti. Kolları dolu muydu yoksa her seferinde bir torba mı getiriyordu?

Beklemek inanılmaz keyifli bir işkenceye dönüşmüştü. Sonunda aracın ahıra çekilme sesini duydu ve daha fazla dayanamadı. Örtüleri üzerinden atıp sabahlığını ve terliklerini giyerek parmak ucunda oturma odasına gitti.

Masanın ve dört iskemlenin üzerinin tepeleme dolu olduğunu görünce bir mutluluk çığlığı attı, yerde de birkaç çuval vardı. Masaya koştu, üzerinde duran koca bir kap tereyağını ve bir kap dolusu kahveyi görünce inledi. Parmakları her bir torbayı ayrı okşuyordu, döndüğü her yerde daha muhteşem bir şey görüyor ve yeni bir çığlık atıyordu. Kurutulmuş et, jambon, domuz pastırması ve beyaz kâğıda sarılmış dört dev turşu vardı. Turşunun suyu masa örtüsünün üzerine damlıyordu, bunun hayatında gördüğü en güzel şey olduğuna karar verdi.

Başını kaldırıncı Douglas'ın onu seyrettiğini gördü. Kapının önünde duruyordu ve kollarının arasında bir torba daha vardı. Onun ne düşündüğünü merak etti. Yüzünde ne yapacağını bilemiyormuş gibi garip bir ifade vardı ve gözleri şefkatle parlıyordu, bu nedenle yataktan kalktığı için kızacağından korkmasına gerek kalmamıştı.

“Orada olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Seni seyrediyordum. Bana Noel sabahındaki küçük bir kızı hatırlattın.” Sesi şefkat doluydu. Ne kadar zamandır her kadın ve erkeğin hak ettiği gereksinimlerden uzak

yaşıyordu? Şu an bir çuval una sarılmış olduğunun farkında mıydı? Ya da ağladığının...

“Tezgâhın üzerinde fazlası var.”

“Fazlası mı?” diye çığlık attı Isabel.

Bu gerçekten çok fazlaydı. Un çuvalına sarılarak olduğu yerde durdu, bakışları masanın üzerinde duran hazinelerindeydi.

“Gel, bak.”

Isabel çuvalı bırakmaksızın onunla birlikte küçük bölmeye doğru ilerledi. Douglas uzanıp perdeyi ipin üzerinde iyice kaydırıktan sonra onun tam olarak görebilmesi için kenara çekildi. Mutfak ikisi için çok dardı ama Isabel bunu görmezden gelip yanına sıkıştı.

Ve yeniden inledi. “Tuz, biber, tarçın ve... Ah Douglas tüm bunları karşılayabildik mi?”

Ona yaslanmak zorunda kalmış ve başını kaldırmıştı. Douglas o çillerin ve altın parıltılı kahverengi gözlerin içinde kaybolabilirdi.

“Karşılayabildik mi?” diye sordu fısıldayarak.

Bu soru Douglas’ı fantezilerinden sıyırdı. “Neyi karşılayabildik mi?”

“Tüm bunların parasını ödeyebildik mi?”

“Evet,” dedi Douglas. “Cooper indirimde girmişti.” Bu yalanı gülmeden söylemeyi neyse ki başarmıştı.

“Ah, bu çok güzel.”

Bakışmaya devam ettiler. Douglas uzandı ve parmaklarıyla Isabel’in yanaklarından süzülen yaşları sildi.

Isabel parmak ucunda yükselip onu öperek şaşırttı.

“Bu ne işindi?”

“Bana ve oğluma karşı bu kadar iyi olduğun için. Gücümü çok yakında geri kazanacağımdan eminim. Daha önce

birine hiç bu kadar bel bağlamak zorunda kalmamıştım. Bu çok güzel bir şey. Teşekkür ederim.”

Arkasını dönüp yürümeye başladı. Douglas onu izledi ve omzunun üzerinden uzanıp çuvalı aldı. “Peki ya kocan? Ona hiç bel bağlamak zorunda kalmadın mı?”

“Parker çok iyi özelliklere sahipti. Onu tanıyamadığın için gerçekten çok üzgünüm. Tanısan severdin. O gerçekten iyi bir insandı Douglas, iyi geceler.”

Douglas onun gidişini seyretti. Sorusuna cevap vermemiştir, bunu bilinçli olarak mı yapmıştı bilemiyordu. Ona bunu tekrar soramayacak kadar yorgun olduğunu hissetti. Doru atını kurulamak üzere ahıra gitti, sonra da ona temiz bir kova yağmur suyu doldurup yatağına uzanmadan önce kendini iyice kuruladı.

Günün büyük bir kısmını şöminenin önüne serdiği seyyar yataкта uyuyarak geçirdi. Parker annesinin dikkatini çekmek için attığı çığlıkla onu yerinden sıçrattı. Çığlığı o kadar zayıf değildi, hatta güçlü olduğu bile söylenebilirdi. Bebek güçlenmeye mi başlamıştı?

Isabel’in kahkahası duyuldu. Mutfakta Parker’a ilk banyosunu yapıyordu.

Douglas onların yanına gitti. “Bugün daha gürültücü,” dedi esneyerek.

“Kızgın.”

Douglas bebeğin titrediğini görünce Dr. Simpson’ın onu mümkün olduğunca sıcak tutmaları gerektiğini söylediğini hatırladı. “Şöminedeki ateşi canlandırmalıyım.”

“Uyumalısın.”

“Bitiyor mu? Bebeğin üşümesini istemiyorum.”

Isabel yeniden tüm dikkatini Parker’a verdi. “Oldu işte,

tertemiz.” Bebeğinin üzerine eğildi. “Tamam, geçti. Douglas bana havluyu uzatabilir misin?”

Douglas telaşla onun isteğini yerine getirdi. Havluyu çıplak omzuna atıp Parker’a uzandı ve onu havlunun üzerine yasladı. Isabel’in elinde ise onu kurulamaya başladığı başka bir havlu vardı. Bir dakika sonra Isabel onun bezi ni bağlarken, Douglas Parker’ın dudaklarının morarmaya başladığını gördü.

“Onu hemen ısıtmalıyız. Sabahlığının ve geceliğinin düğmelerini çöz.”

Isabel hiç tereddüt etmeden söylediğini yaptı. “Buz gibi,” dedi panikle. “Onu yıkamamalıydım. Çok soğuk, ağlayamıyor bile.”

“Bir dakika içinde ısınacaktır,” dedi Douglas. Gecelik le sabahlığı ikisinin birden üzerine sarıp temiz bir bezle Parker’ın başını örttü ve kaşlarını çatarak onlara bakmaya devam etti. “Titremesi kesildiğinde bana haber ver.”

Isabel kıpırdamaya bile korkuyordu. “Hepsi benim hatam. Ne düşünüyordum ki?”

“Oğlunun pis olduğunu. Bir dahaki sefere onu birlikte şöminenin önünde yıkayacağız.”

“Durdu.”

“Titremesi mi?”

“Evet, sanıyorum uykuya daldı.” Mutlulukla iç çekti.

Douglas yüzünü görmek için bezi Parker’ın kafasından çekti. “Evet, uyuyor,” diye fısıldadı. Ve yüzü çillere gömülmüştü. “O çok şanslı bir adam.”

“Küçük adam,” diye düzeltti Isabel. Douglas’a bakarken kızardı. “Evet, o çok şanslı, tabii ben de burada olduğun için çok şanslıyım.”

“Ağlamayacaksın değil mi?”

“Ben asla ağlamam.”

Douglas onun şaka yaptığını düşündü ama Isabel gülmüdü.

“Duygularımı dışarı vurmakta zorlanırım. Bunu fark etmedin mi?”

“Ettiğimi söyleyemeyeceğim.”

“Bana bir iyilik yapar mısın? İskemlelerin bazılarının ayakları sallanıyor, bana onları nasıl tamir edebileceğimi gösterirsen çok mutlu olurum. Çivileri aşağıdan yukarı mı yoksa...”

“Onları ben tamir ederim. Başka bir şey var mı?”

Tamir edilecekler konusunda Isabel’in uzun bir listesi vardı. Mobilyaları tamir etmek Douglas’a aptalca geliyordu çünkü Isabel buradan ayrılırken onları yanına alamayacaktı. Yine de bu tamiratları yapmaya karar verdi, şu an onunla geleceği konuşmayacaktı, güçlenip daha az duygusal olduğu zamanı bekleyecekti, bu çocuk doğurma işinin onu hem fiziksel hem de ruhsal olarak yorduğunun farkındaydı. Ayrıca bu işler onu da meşgul edecekti.

“Boyle’un adamları kulübeyi izliyorlar mı?” diye sordu Isabel.

“Dün gece izlemiyorlardı ama şimdi daha yaklaşmış olabilirler. Bu işi şansa bırakmayacağım. Doktor gündüzleri saklanmamı, geceleri çalışmamı önerdi ama zaten ben de aynı şeyi yapmaya karar vermiştim. Boyle yalnız olduğunu düşündüğü sürece umutla beklemeye devam edecektir.”

“Peki ya atlar? Sürekli olarak ahırda kapalı duramazlar.”

“Onları geceleri çalıştıracacağım. Hava kararır kararırmağı tamir etmeye başlayacağım. Endişelenmeyi bırak.”

“Sana nasıl yardım edebilirim?”

“Güçlenerek.”

Parker ondan ilgi istediğini belli etmeseydi Isabel bu konuyu tartışmaya devam edecekti.

Douglas’ın yemek pişirmek gibi bir yeteneği yoktu. Trudy Simpson’ın yolladığı ekmekle jambonu ve bakkaldan çaldığı pancar turşusunu dilimledi. Isabel’e bir bardak dolusu süt verdi. Isabel sütü önce saklamak istediğini belirtti ve Douglas ona sütün kolaylıkla bulunabileceğini söyleyene dek bu ısrarına devam etti.

Bir saat sonra Parker’ı omzuna yatırmış olarak ana odaya geri döndü ve Douglas’ın iskemleyi tamir etmesini seyrederek huysuzlanan bebekle birlikte odada dolaşmaya başladı. Douglas onun ne kadar yorgun olduğunu görünce iskemleleri tamir etme işini bir sonraki geceye bırakmaya karar verdi. Ellerini yıkadıktan sonra bebeği ondan aldı.

“Onunla ben ilgilenirim.”

“Nesi var anlayamıyorum. Karnı tok, altını değiştirdim, gazını da çıkardı ama yine de uyumuyor.”

“Sadece huysuzlanıyor.”

Isabel arkasını dönmek üzereyken fikrini değiştirdi. “Ben de seninle duracağım...”

“Buna gerek yok,” dedi Douglas. “Halledemeyeceğimi düşünürsem seni nerede bulacağımı biliyorum.”

“Bir şeyi olmadığından emin misin?”

“Eminim.”

“İyi geceler, o zaman.”

Douglas sallanan iskemleye oturup bebeğin sırtını okşamaya başladı. Kız kardeşini nasıl salladığını hatırladı, Tanrım zaman ne kadar da hızlı geçmişti? Çok yakında Mary Rose kendi kızını ya da oğlunu sallamaya başlayacaktı. Douglas kız kardeşini sallarken onunla hep bir şeyler konu-

çırdı ve şimdi de aynı şeyi Parker'a yapıyordu. Sesindeki titreşimler Mary Rose'u sakinleştirirdi ya da sıkardı ve onu uyuturdu. Hangisi olduğu önemli değildi, sonuç hep aynı olurdu. Parker da birkaç dakika sonra koca bir adam gibi horlamaya başlamıştı.

Hava karanlıktı ve Douglas için iş zamanıydı. Kapıdan çıkacağı anda hissedeceği kızgınlığa karşı kendini önceden hazırladı. Öfkeden delireceği kesindi çünkü yine kulübeyin sel yolunun ortasında durduğunu hatırlamıştı. Bu korkunç gerçeği önemsememesi imkânsızdı. Isabel'in ölmüş olan kocasının kulübeyi inşa etmemiş olma ihtimalinin bir önemi yoktu ya da daha yüksekte bir ev yapana kadar hamile karısını geçici bir süreliğine buraya taşımış olmasının. Adam karısını büyük bir tehlikeye atmıştı. Bunu neden yapmıştı? Onu umursamıyor muydu?

Grant'in beceriksizliği bu kadarla da kalmıyordu. Bir ağıl yapmıştı - ya da Douglas onun ağıl olması gerektiğini düşünüyordu - ama görünüşe göre ilk güçlü rüzgâr yarısını yerle bir etmişti. Douglas Pegasus'un bacağındaki yaranın oradan çıkan çivilere sürtünmekten dolayı olduğundan emindi. Bu doğruysa hayvanın bacağına iltihap oluşma riski çok yüksekti. Douglas bunu bir an önce öğrenmek zorundaydı, böylelikle hayvanın bacağına sürdüğü merhemi değiştirebilirdi. Sabaha kadar beklemeye karar verdi, Isabel'in mümkün olduğu kadar çok uyuması gerekiyordu.

Isabel şafak söktükten kısa bir süre sonra masada ona katıldı. Parker kollarının arasındaydı.

Şöminedeki odunlardan biri çıtırdayarak odaya hoş bir parıltı kazandırdı. Douglas ayağa kalkarak onun için iskemleyi çekti.

Isabel masada onun yine hazırlamış olduğu yanık kızarmış ekmekleri ve topak topak yulaf lapasını gördü.

Douglas onun saçlarının ateşin ışığında nasıl parladığını fark etti. Örgüsü sırtından aşağı uzanıyordu, aralardan fırlayan kızıl bukleler yüzünün iki yanını sarıyordu. Lanet olsun o çok hoş bir kadındı. Annelik ona yakışmıştı.

Isabel ona baktığını fark edince yine o utangaç tavrına büründü. “Parker gazını çıkarmadı.” Douglas’ın bu bakımsız haline daha fazla bakmasını engellemek için aklına bir tek bu gelmişti.

Douglas omzuna temiz bir havlu koyduktan sonra bebeği ondan aldı. “Masaya oturabilecek misin?”

“Evet, şimdi çok daha iyiyim.”

Douglas nazik hareketlerle bebeğin sırtına vururken bir yandan da Isabel’in başında dikiliyordu. Isabel bu kötü görüntülü yemeği yemeyi reddederek onu kırmak istemiyordu, bu yüzden yarısını çabalayarak suyla yuttu. Sütün kalanını ise akşama saklamak istedi.

“Her öğünde süt içmelisin. Pazartesi günü yine süt getireceğim.”

“Birkaç ay öncesine kadar süt veren iki ineğimiz vardı.”

“Onlara ne oldu?”

“Emin değilim. Bir sabah buradalardı, ertesi günse yok oldular.”

“Boyle’un onları çaldığını mı düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Parker bu konuda fazla üzülmüş görünmüyordu, hatta konudan bahsetmek bile istemedi. Sanırım kapıları kapatmayı unutmuştu. Biraz dalgın biriydi.”

“Bana onların kaçtıklarını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Ahırın kapısı da açık kalmış olabilir,” dedi masaya ba-

karak. Utanmış gibiydi, Douglas konuyu uzatmadı. Şaşkınlığını fark etmemesi için ona arkasını döndü. Dürüst olmak gerekirse kocası beş para etmez bir adamdı.

“Peki ya kulübe? Onu Parker yapmadı değil mi?”

“Hayır, yapmadı. Bunu nereden biliyorsun?”

Bina iyi yapılmıştı ve bunu kocası yapmış olamazdı. Douglas onu üzmemekten korkarak bu sorusuna cevap vermedi, bunun yerine başka bir soru sordu. “Sana daha yukarıda yeni bir ev inşa ediyor muydu?”

“Hayır. Bu ne kadar garip bir soru. Buraya taşındık işte.”

Isabel masadan kalkmaya çalışınca Douglas elini omzuna koyarak onu durdurdu. “Kahvaltını bitir. Gücünü kazanmak zorundasın. Bana Pegasus’un nasıl yaralandığını anlat.”

“Boyle’un birkaç adamı havaya ateş ediyordu ve Pegasus ahırın kapısının dibinde şaha kalktı.”

“Onu dışarı çıkmış olan çiviler mi yaraladı?”

“Hayır.”

Bebek gaz çıkararak ikisinin de dikkatini üzerine çekti. Isabel’in yüzünde beliren gülümsemeden Douglas onun oğlunun çok büyük bir iş yapmış olduğuna inandığını anladı.

“Bir lokma daha yiyemeyeceğim,” dedi Isabel. “Kalanı daha sonra yemek üzere saklayacağım.” Onun itiraz etmesini engellemek için hemen ayağa kalktı. “Bu akşam yemeği ben hazırlamak istiyorum. Yemek pişirmeyi çok severim. İnsanı... Rahatlatıyor. Evet, gerçekten çok rahatlatıyor.”

Douglas bu yalanı yutmamıştı. Başını iki yana sallarken kahkahalar atmaya başladı. “Yulaf lapası o kadar kötü müydü?”

Isabel'in yüzünde hınzır bir ifade belirdi. "Tutkal tadındaydı."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine bak-
tılar, ikisi de başka bir yere bakmak istemiyordu.

"Buna gerçekten bir son vermelisin."

Sesindeki boğukluk Isabel'in içini ısıttı. "Neye?" diye
sordu soluk soluğa bir fısıltıyla.

"Günden güne güzelleşmeye."

"Ah." Bu bir iniltiydi aslında.

Douglas neler olacağının farkına Isabel'den önce var-
dı. Elbette yine çillerine bakmaya başlamıştı ve bakışlarını
pencereye çevirmek için kendini zorladı. Ağaçların orada
bir hareket dikkatini çekti. Donup kaldı. Yoldan aşağı doğ-
ru yavaşça ilerleyen bir gölge vardı. Oldukça uzaktaydı ve
yüzü seçilmiyordu ama yine de kim olduğu belliydi. Bu
yalnız atlı Boyle olmalıydı. Dr. Simpson ona bu avcının
korkuttuğu kadına görünmeyi sevdiğini söylemişti. Evet,
o kesinlikle Boyle'du.

Douglas'ın ilk aklına gelen Isabel'i panikletmemek oldu.
Paniklemesi bebeği uyandırabilirdi ve o zaman da Boyle
adamlarını içeri yollardı. Douglas karaltıyı takip ederken
Parker'in horultusu kadar yumuşak bir sesle konuşmaya
başladı. "Isabel, bebek bir süre daha uyur mu?"

"Evet. Gecenin çoğunda uyanıktı. Bence gün boyunca
uyuyacak."

Isabel bebeği ondan alıp yatak odasına yöneldi. Douglas
peşinden gitti ve Parker yerine yerleştirilene kadar bekledi,
sonra da ona sessizce bu tarafa doğru gelen birinin oldu-
ğunu söyledi.

Isabel paniklemedi. Tam aksine soyunmaya başladı.

"Ne kadar zamanım var?" diye sordu. Sabahlığını yatağın üzerine atıp geceliğinin düğmelerini çözmeye koyuldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Dışarı çıkmak için giyinmem gerekiyor."

"Olmaz öyle şey. İçeride kalıyorsun."

"Douglas mantıklı ol. Beni görürse gider. Her gelişinde elimde tüfekle dışarı çıkarım. Beni hamile olarak görmesini istiyorum. Bir kemer lazım. Köşedeki kutudan Parker'ın kemerlerinden birini verir misin? Durma öyle. Acele etmemiz lazım. Bekletilmekten hoşlanmaz."

"Sen dışarı..."

Isabel hızla parmağını onun dudaklarının üzerine bastırdı ve daha fazla itiraz etmesini engelledi. "Dışarı çıkmazsam havaya ateş etmeye başlar. Bu gürültü Parker'ı uyandırır. Onun bebeğin sesini duymasını istiyor musun? Şimdi adamı sakinleştirmem için giyinmeme yardım et. Lütfen."

Douglas kadının parmağını ağzından çekip direnişine devam etti. "Böyle bir şey olmayacak. O piç kurusunu öldüreğim. Bunu anladın mı?"

"Hayır."

"Adil bir dövüş olacak," diye söz verdi. "Silahımı çekmesine izin vereceğim."

Isabel başını hızla iki yana salladı. "İnadı bırak. Boyle'ı bu şekilde çarpışmaya çekemezsin. Bu adam ödleğin teki Douglas. Bunu şu an tartışamayız. Beni ön camdan koruyabilirsin. Canımı yakacağını hissedersen o zaman dışarı çıkıp müdahale edersin. Onu öldürmeyeceksin. Anladın mı?" Douglas'ın ifadesi onu anlamadığını ortaya koyuyordu. "Lütfen. Benim iyiliğim için kendini tut. Olur mu?"

"Dürüst olmam gerekiyorsa o herifi..."

Isabel yanağına dokunarak onu susturdu. “Ama yapma-
yacaksın.”

Douglas kabul de etmedi, red de. “Belki,” dedi sadece.
Isabel gözlerini devirdi. “Kemer lütfen. Kemer ver.”

Douglas belindeki kemeri çıkarıp ona verdi. “Parker’ı
ait olan herhangi bir şeyi giymeyeceksin.”

Bu konu onun için önemliymiş gibi görünüyordu, bu
yüzden Isabel bu konuyu tartışmaya gerek görmedi.

Douglas Boyle’un nerede olduğuna bakmak için pence-
reye gittiği sırada Isabel de hazırlanmıştı. Karnı zaten hâlâ
şıştı ama Dr. Simpson’ın Boyle’a verdiği doğum tarihine
göre yetersizdi, kemerin altına bir şeyler sıkıştırdı.

Boyle tepenin alt kısmına indiği sırada ise Douglas’ın
yanına gitti. “Olması gerektiği kadar hamile görüyor
muyum?” diye sordu.

“Sanırım.”

Isabel elini onun kolunun üzerine koydu. “Karar ver-
meden önce bana bakrı an gerekiyor.”

Douglas ona şöyle bir baktı. Gördüğü şeyden hiç hoş-
lanmayarak kaşlarını çatı ve onun hislerini anlamasını
sağladı. Isabel üzerine beyaz bir bluz, onun üzerine de
koyu renkli bir jile giymişti, karın kısmı balon gibiydi ve
Douglas onun bu iğrenç herif için çok çekici göründüğü-
nü düşünüyordu. Bilerek onu ayartmaya mı çalışıyordu?
Elbette hayır. Güzelliğini engellemesi mümkün değildi
maalesef. Görünüşünü kökten değiştirebilecek bir çare
bulması imkânsızdı, üzerine başından ayaklarına dek uza-
nan bir çuval geçirmediği sürece bu böyleydi. Bunu söy-
lemeye niyet bile etmedi çünkü söylediğini yapmayacağını
biliyordu.

“Bluzunun düğmelerini ilikle.”

“İlikli.”

“En üstten ikisi değil,” dedi. Silahını kınına yerleştirip bu işi üstlendi. “Görmesi gerekenden fazlasını görmeme-
li.”

Parmakları Isabel’in çenesinin altına değdi. Bir kadın böylesine ipeksi bir cilde sahip olabilir miydi?

“Canımı yakmayacak,” diye fısıldadı Isabel.

Douglas bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. “Seni ır-
cıtmasına izin vermeyeceğim. Onu öldürmek zorun-
a kalırsam bu konuda herhangi bir tartışma olmasını istem-
yorum. Anlaştık mı?”

“Evet.”

“Hadi bakalım. Kulübeye varmak üzere.”

Isabel elini kapının kulpunun üzerine koyup Douglas’ın yerine geçmesini bekledi. Dışarı çıkmak için ondan izin al-
mayı beklemeyecekti çünkü bunu yaparsa bu inatçı adam
onu akşama kadar kapının önünde bu şekilde bekletirdi.

“Çıkıyorum.”

“Isabel.”

“Efendim.”

“Sakin ona gülümsemeye kalkışma.”

6. BÖLÜM

Boyle bir günah kadar çirkindi. Tüm yüzü çiçek bozuguydu, gözleri birbirine çok yakındı, dudakları da ağzını kapattığında yok oluyordu. Adam tam bir tavuğa benziyordu. Douglas buna hiç şaşırmamıştı aslında. Karşı cinsi tehditle evlenmeye zorlamak bu adamın onları etkilemekte ciddi sorunları olduğunu ortaya koyuyordu zaten, daha derinlere bakmayı bilen kadınlar onun içindeki hastalıklı şeytani da muhakkak görüyorlardı.

Douglas adamın elini silahına götürmesini çok istiyordu. Fakat Boyle ona böyle bir iyilik yapmadı. Pencereye bile bakmadı, gözlerini avına dikmişti.

Isabel de ona bakıyordu. “Sana arazimden defolmanı söyledim. Şimdi, hemen...”

“Gelecekteki kocanla konuşma tarzın bu mu güzelim? Ve ben mükemmel bir düğün planlarken. Bugün biraz endişeli görünüyorsun. Bu tek başına doğum yapma işleri canını mı sıkmaya başladı yoksa?”

“Gitmek için on saniyen var, aksi takdirde tüfeği ateşleyeceğim.”

“Bunu yaparsan hapse girersin.”

“Hiçbir jüri beni suçlu bulmaz. Sweet Creek’te yaşayan herkes en az benim kadar senden nefret ediyor. Şimdi beni rahat bırak.”

Boyle parmağını ona doğru uzattı. “Benimle konuşurken söylediklerine dikkat et güzelim. Küstahlıktan hoşlanmam. İçin hâlâ alev alev yanıyor, evlendikten sonra bu konuyla ilgili hemen bir şeyler yapacağım elbette. Evlenmek için bana yalvaracaksın. Çok az kaldı.”

Isabel silahını ona doğru tutmaya devam ederken adam atını mahmuzladı ve ilerlemeye başladı.

“Geri geleceğim,” diye seslendi. Bu tehdidini iğrenç kahkahaları izledi.

Douglas arazinin yarısını geçene dek gözlerini Boyle’dan ayırmadı. Isabel içeri girip kapıyı kapadı ve ona yaslandı.

“Lanet olsun, çok çirkin,” diye mırıldandı Douglas.

Isabel başıyla onayladı. “Öntümüzdeki iki hafta boyunca gelmez artık.”

“Olabilir,” dedi Douglas. “Yine de her şeye hazırlıklı olmalıyız. Dr. Simpson bana Boyle’un bir aile toplantısına gideceğinden bahsetti.”

“Gidiyor muymuş? Ah Douglas bu harika bir haber.”

“Simpson onun Dakotas’da ailesiyle birlikte bir ay ya da altı hafta kaldığını söylüyor. Yine de bu süre zarfında bizi korumasız veya başıboş bırakmayacaktır.”

“Kesinlikle. Sana bir soru sorabilir miyim?”

Douglas bakışlarını tepeyi tırmanmaya başlayan karaltıdan ayırmadı. “Elbette.”

“Bana bakmayacak mısın?”

“Boyle gözden kaybolana kadar bakmayacağım.”

“Sana ne olduğunu anlayamıyorum. Bana Boyle’un

seni görmesini istemediğini söyledin, yalnız olduğumu düşündüğü sürece beklemeye devam edecekti...”

“Bu senin dışarı çıkıp onunla konuştuğunu bilmeden önceydi.”

“Ama...”

“Bundan hoşlanmadım.”

Isabel yeniden gözlerini devirdi. “Belli oluyor zaten,” dedi. “Sevsen de sevmesen de her gelişinde dışarı çıkıp onunla konuşacağım.”

“Bunu daha sonra tartışırız. Şu an üzülmemen gerekiyor Isabel. Doktor bunun sana iyi gelmeyeceğini söyledi.”

“Tanrı aşkına ben hasta değilim. Her geçen saat daha da güçlendiğimin farkında olduğunu düşünüyorum. Oğlum da güçleniyor.”

“Parker tam olarak sekiz hafta sonra yeteri kadar güçlenmiş olacak,” dedi Douglas otoriter bir sesle. “Onun güçlenmesi için geçmesi gereken süre bu.”

“Hiç de değil.”

“Sekiz hafta,” diye belirtti Douglas inatla.

“Sen ne zaman gideceksin?”

Gülümsedi. “Sekiz hafta sonra, tabii Parker’ın ya da senin başına bir şey gelmezse. Daha sonra da olabilir. Bu arada siz de benimle birlikte geleceksiniz. Sizi buradan götüreceğim.”

“Hayır, götürmeyeceksin. Evimi terk etmeyeceğim. Anladın mı beni? Kimse beni kendi toprağımdan kovamaz.”

Douglas onu üzdüğünü fark etti ama artık çok geçti. Isabel’in sesi iyice tizleşmiş, gözlerinde ise yaşlar belirmişti.

Hemen onu sakinleştirmeye çalıştı. “İstedğini yapabi-

lısın,” diyerek yalan söyledi. “Bunu düşünmek için daha sekiz hafta var.”

“Burada o kadar uzun süre kalamazsın. Seni temin edenim ki Parker ve ben çok daha kısa sürede kendimizi toplayacağız. Çok iyi olacağız. Seni özleyeceğiz elbette.” *Hem de deli gibi*, dedi içinden.

Douglas bunu neden yaptığını bilmiyordu ama eğilip omu alnından öptü. “Sayıları kavramakta zorlanıyorsun tatlım. Sekiz haftadan önce hiçbir yere gitmeyeceğim. Bana bunun kaç gün olduğunu söylemek ister misin?”

Isabel onun dalga geçtiğini biliyor olsa da buna nasıl bir cevap vermesi gerektiğine karar veremedi. Douglas onunla flört etmeye hiç kalkışmamıştı, bunu Isabel de hiç yapmamıştı ve adam şu anda kesinlikle *bunu* yapıyordu. Birkaç alakıkalığına ondan uzaklaşmaya karar verdi. Ona bu kadar yakın dururken düşünemiyordu.

“Karar senin,” dedi. “Bu konuda suçluluk duymayacağım, kalmanın bir sakıncası yoksa ben... Yani... Biz... Bir bebeğim var biliyorsun... Biz seni burada görmekten mutluluk duyacağız.” Bu açıklamayı yaparken kekelediğinin farkındaydı. Ayrıca yalan söylediğinin de. Kalırsa mutlu olmayacaktı. Mest olacaktı.

“Neden gidip biraz uyumuyorsun?”

Douglas ona bir şeyler söylüyordu ama Isabel’in bu sözlerle kulak verdiği pek söylenemezdi. Böylesine yakışıklı ve güçlü bir erkeğin bu zamana kadar nasıl kimseye bağlanmadan kalmış olduğunu merak ediyordu. Yanılmıyorsa otuzlarına yakındı. Belki de özgür değildi. Sabırla dönüşünü beklemekte olan güzel bir kız olabilirdi. Evet, bu olabilirdi. Muhtemelen son derece hoş ve zarif bir kızdı, Isabel onun altın sarısı saçları olduğunu hayal etti, söz dinlemeyen bukleleri de yoktu.

“Beni neden öptün?” diye soruverdi.

“İçimden geldi. Canını mı sıktı?”

“Hayır... Yok öyle bir şey.”

Bu dalgın halinden kurtulması gerekiyordu. Gerçeklerle yüzleşmeliydi. O sevmek üzerine hayalleri, umutları ve özlemleri olan saf bir genç kız değildi. Ona eşlik edecek iyi bir dost bulduğu için mutluydu ve bir de güzeller güzeli oğlu vardı.

Yine de asla sahip olamayacağını bildiği bir gelecek hakkında hayaller kurabilirdi değil mi? Bir zararı olur muydu? Douglas gibi bir erkek tarafından sevilmenin nasıl olacağını merak etmek doğal değil miydi? Bunu düşünmek onun açısından doğal bir meraktan ibaretti elbette. Hepsi buydu. Güçlü, sert, oldukça seksi bir erkekti ve Isabel bugüne kadar onun gibi birini hiç tanımamıştı. Yeni anne olmuştu ve onu fiziksel olarak istemiyordu, fakat ne kadar seksi olduğunu görmeden de edemiyordu. Hem onun bu harika özelliklerini takdir etmenin neresi sakıncalı olabilirdi? Adam gibi bir adamdı işte.

Son derece istekli bir âşık olurdu herhalde, asla durmazdı, ta ki...

Ulu Tanrım? Ne yapıyordu? Bu saçma fantezileri hemen zihninden atmaya çabaladı.

“Biraz dinlensem iyi olacak.” Bu sözü Douglas’ı çok eğlendirmiş gibiydi.

“Bana uyar,” dedi alaycı bir tonla.

Isabel arkasını döndü, telaşından yerdeki bir şeye takılıp tökezledi. Douglas peşinden geldi.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet.”

“Oldukça dalgınsın.”

"Biraz uyumaya ihtiyacım var Douglas. Daha yeni anne oldum ve dinlenmeliyim."

Douglas kapının çerçevesine yaslandı ve Isabel kapıyı kapatmaya uğraşırken oradan çekilmedi.

"Üstümü değiştirebilmek için yalnız kalmalıyım. Kemerini daha sonra veririm."

"Kemer hamile görünmek için karnına bağladığın havlularla birlikte diğer odada yerde duruyor."

Isabel elini beline götürene kadar onun söylediklerine inanmadı. Tanrım, ne zaman düşmüşlerdi ve bunu nasıl fark etmemişti?

"Bana bir dakika öncesine kadar ne düşündüğünü söylemeyecek misin?" Isabel'in kızarmaya başladığını hissetti.

"İvır zıvır."

"Sen buna bu tanıımı mı yapıyorsun?"

"Atları," deyiverdi Isabel. "Minerva ile Pegasus'u. Evet, Arap aygırın adı Pegasus, dışındaki de Minerva. Sana zaten isimlerini söylememiş miydim?"

"Sadece Pegasus'u söyledin."

Isabel kısa bir süreliğine gerçekten oradan gitmesini istiyordu. Bakışları kendini küçük bir kız çocuğu gibi hissetmesine sebep oluyordu. "Arap atlarımı nasıl çağırıyordun?"

"İvır zıvır."

Douglas parmaklarını usulca onun yanağında gezdirdi. "Sanırım bilmen gereken bir şey var. Çillere karşı ayrı bir düşkünlüğüm vardır. Seninkiler beni delirtiyor." Eğilip sertçe dudaklarını dudaklarına bastırdı. "Bu arada," diye fısıldadı. "Senin hakkında da çok çılgın düşüncelerim var."

Nefesinin kesildiğinin farkındaydı. Arkasını dönüp yü-

rümele başlamadan önce göz kırpmasının nedeni de buydu. Isabel mutfağa girip kaybolana kadar onun arkasından baktı ve kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Tanrım, bunca zaman boyunca Douglas ne düşündüğünün farkındaydı ve Isabel bir daha hiçbir şekilde onun yüzüne bakamayacaktı.

Utançtan yerin dibine geçmişti. Bir şekilde açık vermişti ama bunu nasıl yaptığını bilmiyordu? Bilmiyordu ve ona da soramazdı. Bir daha hayatının sonuna kadar onun hakkında böyle şeyler düşünmeyecekti.

Kendini yatağa atıp inledi. Birkaç dakika sonra ayakları yataktan aşağı sarkar halde ayakkabıları ve çoraplarıyla uykuya dalmıştı. Zihninde tek bir düşünce vardı. Douglas çilleri seviyordu.

7. BÖLÜM

Oyun oynamayı da seviyordu. Akşam yemeği sırasında Isabel'e evde oyun kâğıdı olup olmadığını sorduktan sonra poker oynamayı teklif etti.

"Hiç eşek pokeri oynadın mı?"

"Ah, evet, oldukça iyiyimdir."

Zorlu bir mücadele başladı. Parker beslenme isteğini bildirmeden önce beş el oynadılar. Isabel'in de yatma vakti çoktan gelmişti, her an uykuya dalacakmış gibi bir hali vardı.

Douglas onun ısrarıyla puanları topladı ve Isabel'in ödemesi gereken borcu söyledi.

Isabel ayağa kalkıp esnedi. "Yarın akşam satranç oynadığınızda kazanarak sana bugünkü borcumu öderim."

"Satrançta da iyi misin?" diye sordu gülümseyerek.

"Bekle ve gör."

Satranç Douglas'ın oyunuydu. Bir sonraki akşam onu birkaç dakika içerisinde büyük bir hezimete uğratarak hâllerini gösterdi. Üst üste beş kez kazandıktan sonra

Isabel'in pek fazla satranç oynamamış olduğuna karar verdi. Hafta sonunda Isabel ona bin dolar borçluydu.

Douglas o günden sonra kuralları değiştirdi. Ona çok daha iyi bir fikri olduğunu söyledi. Parayla oynamayacaklar ve kazanan diğerine istediği soruyu sorma hakkı kazanacaktı. Soru ne kadar özel olursa olsun cevaplanması gerekiyordu.

Bir anda Isabel'in oyun becerisi arttı. Douglas onun taktiğini anladığında Isabel üç oyunu üst üste kazanmıştı bile.

"Kazanmama bilerek izin veriyordun değil mi?"

"Bazı erkekler kazanmayı sever."

"Ama çoğu adil olarak kazanmak ister. Bundan sonra ikimiz de kazanmak için oynayacağız. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi Isabel. "Muhtemelen her şeye yeni baştan başlamamız gerekecek çünkü dün akşam da kazanmana izin verdim."

Douglas kâğıt destesini ona vermeden önce skorları yazdığı kâğıdı yırttı. Isabel kartları Tommy'nin Oyun Salonu'ndaki dağıtıcı gibi karıştırmaya başlayınca da kahkaha attı.

"Seni küçük kumarbaz."

"Çok oynadım," diye itiraf etti Isabel.

"Şaka yapıyorsun."

Isabel bir sonraki oyunu kazanarak ne kadar iyi olduğunu ispatladı ve Douglas daha iki valeden oluşan acınası elini göstermeden önce hızla sorusunu sordu.

"Bana bir zamanlar hırsız olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun? Ne zaman ve nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

“Oldukça küçükken, New York sokaklarında. İstedığım her şeyi alıyordum.”

Isabel’in gözleri şaşkınlıkla irileşti, geçmişteki suçlarını öğrenmek için sorularını sorarken sesi yine de normal çıkıyordu. “Hiç yakalandın mı?”

“Hayır, hiç yakalanmadım. Şanslıyım.”

Isabel bir sonraki oyunu kazandıktan sonra bu kez ondan ailesini anlatmasını istedi. Douglas ona Travis, Cole ve Adam ile nasıl bir araya geldiklerini, çöp yığınlarının arasında bir bebek bulduktan sonra nasıl bir aile olmaya karar verdiklerini anlattı.

Isabel bu durumdan etkilenerek ona üst üste sorular sormaya başladı. Douglas bir anda bir saatir konuşmakta olduğunu fark etti. En sonunda ona kız kardeşlerinin kocası Harrison’dan ve Travis’in yeni eşi Emily’den bahsetti. En iyiyi ise en sona saklamıştı; yumuşacık bir sesle Rose Anne’den bahsetti.

“Bu çok garip, fakat şu an burada olmamın sebebi aslında Rose Anne. Arap atlarından bahsedildiğini duymuş ve benden gidip onlara bakmamı istedi. O sıralar çok meşguldüm ve Travis’den benim adıma mezatı sonlandırmasını istemiştim.”

“Parker Pegasus’u gerçekten bir mezatta mı satacaktı? Bu doğru olamaz. Sweet Creek’i hayatında bir kez River’s Bend’de yaşayan avukatı görmek için terk etti. Paddy de onunla birlikte gitti ve çok kısa bir sürede geri döndüler.”

Douglas bu konuyu hiç açmaması gerektiğini fark ettiğinde artık çok geçti. “Belki de sadece atları dinlendirmek için orada durmuşlardır. Bu arada Dr. Simpson bana Paddy’den bahsetti. Gerçekten çılgın mıydı?”

“Hayır ama bütün kasaba öyle olduğunu düşünüyor-

du. Birtakım garip özellikleri vardı. Onu gayet iyi tanırdım çünkü haftada en az dört akşam bizde yemek yerdı. Parker ile daha yakındı. İkiisi gece yarılarna kadar kafa kafaya verip bir şeyler fısıldaşırlardı. Garip bir dostlukları vardı.”

“Parker hiç sana ne konuştuklarını söyledi mi?”

“Hayır, bu konuda çok ketumdu, bana hiçbir şey söylemedi. Neler planladıklarını kimseye söylemeyeceğine dair Paddy’ye söz vermiş. İrlandalıyı çok özliyorum. O çok iyi kalpliydi. Sweet Creek daha kasaba bile olmadan burada oturduğunu biliyor muydun?”

“Hayır, bilmiyordum,” dedi Douglas. “Parker’ın senden sakladığı başka şeyler de var mıydı?”

“Pegasus’u bana haber vermeden satmasından bahsediyorsan o konuda kesinlikle yanılıyorsun. Parker’la birlikte Şikago yakınlarında bir yetimhanede büyüdük ve onunla ilgili bilmem gereken her şeyi biliyorum. Söylediğin gibi bir şey yapmış olamaz. O atların benim için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Onları bana yetimhanedeki rahibeler vermişti, yanlarından ayrıldıktan sonra bir drohoma ya sahip olacaktım.”

“Onlar Arap atlarını nereden bulmuşlar?”

“Baktıkları bir adam onlara bağışlamış. Ölüyormuş ve onlara bu şekilde teşekkür etmiş sanırım. Hiç akrabası yokmuş ve yalnız ölmekten korkuyormuş. Rahibeler günler boyunca gece gündüz demeden onun yanında kalmışlar.”

Douglas onun üzülmeye başladığını görünce hemen konuyu değiştirdi. “Ailem hakkındaki tüm merakını gide rebildim mi?”

Isabel kaşlarını çatmayı bırakıp başını iki yana salladı. “Travis karısı Emily ile nasıl tanıştı?”

Douglas bu soruyu cevapladı, açıklaması sona erdi-

ğinde Isabel yeniden gülümsemeye başlamıştı. Parker'ın Pegasus'u satma olayını o an için kafasından çıkarmış gibiydi.

"Herkes Emily'yi seviyor mu?"

Sesinde Douglas'ın tam olarak anlamayı başaramadığı bir özlem vardı. Ailelerinin yeni ferdi için üzüleniyor muydu? Ama neden?

"Evet, hepimiz onu çok seviyoruz."

"Eminim onu ben de severdim," dedi Isabel esnemesini saklayamadan. "Sanırım artık durmamız gerekiyor. Oyuna yarın gece devam etsek olur mu?"

"Tüm iskemlelerin tamirini bitirdikten sonra. Daha üç tanesi duruyor."

"O konuda endişelenme, ben hepsini tamir ettim."

Douglas şaşırıyordu. "Bak Douglas, ben çaresiz durumda değilim. Ayrıca çok iyi bir iş çıkardım, istersen bakabilirsin."

İskemleleri kontrol edene kadar duyduğuna inanmamıştı. "Evet, benim yaptığımdan çok daha iyi bir iş çıkarmışsın."

"Seni seyretmiştim, unuttun mu?"

Douglas unutmamıştı. Bu işi onun için yapacağına dair söz verdikten sonra onun bu sıkıntıya katlanarak vakit harcamış olmasından da çok etkilenmişti.

"Gözlerin kapanmaya başladı. Uykun geldi değil mi?"

"Evet. İyi geceler Douglas."

"İyi geceler tatlım."

Sonraki dört hafta onu hiç zorlamadı. Douglas zamanın ne kadar çabuk geçtiğini ve Isabel'in evinde ne kadar rahat ettiğini fark edince çok şaşırdı. Kendini ailenin bir parçası gibi hissediyordu, bu canını sıkıyor olsa da çok hoş bir histi.

Günbatımından gün doğumuna kadar durmadan çalışıyordu. Haftada bir kez görünme riskini göze alıp gündüzleri dışarı çıkıyor ve taze et avlayıp çiftliğin batısında ki dağlarda bulduğu akarsuda balık tutuyordu. Her gece Brütüs'e binip tepelere tırmanıyor ve Boyle'un gözcülerinin sayılarının ya da yerlerinin değişip değişmediğine bakıyordu. Çiftliğe dönünce de odun kesmek ya da ahırını temizlemek gibi sıradan işleri hallediyordu.

Isabel ile olan ilişkisinde küçük bir değişiklik olmuştu. Başlangıçta onun kendini iyi hissedip gülmesi için espriler yapıyordu. Şimdi ise onun gülüşüyle kendini iyi hissettiği için espri yapıyordu. Bu değişikliğin ne zaman ortaya çıktığını bilmiyordu, fakat onu artık yeni doğum yapmış bir anne olarak görmüyordu. Isabel tüm kıvrımlarıyla oldukça seksi bir kadına dönüşmüştü. Douglas onun konuşmasını, gülmesini, yürüyüşünü, her şeyini çok seviyordu. Dr. Simpson onun sevicecek bir kadın olduğunu söylerken haklıydı. Douglas yürüğünün tehlikede olduğunu hissediyor ama kaçınılmaz olandan nasıl kaçacağını bilemiyordu.

Her akşam hava Douglas'ın dışarı çıkabileceği kadar kararana kadar uzun bir zamandır evli olan çiftler gibi kâğıt oynuyorlardı. Bazı geceler Parker da onlara katılıyordu ve oyunlarına devam ederken sırayla onu kucaklarında tutuyorlardı. Isabel ondan daha çok oyun kazanıyordu, Douglas ise sonunda onu ve çillerini incelemekten vazgeçip kafasını oyuna vermek zorunda kalıyordu.

Boyle'un olağan ziyareti gecikmişti. Douglas bu pisliği düşündükçe sinirleniyor, bu korkağın Isabel'i tehdit edip durmasına artık bir son vermek istiyordu.

"Oyunu kazandın. Neden somurtuyorsun?"

“Boyle’u düşünüyordum. Gecikti. İki haftada bir seni görmeye geldiğini söylemiştin...”

“Genellikle öyle yapar,” diyerek onu onayladı Isabel.

“O zaman niye gelmedi? Henüz Dakotas’a gitmediğini biliyorum çünkü her Pazartesi gecesi Dr. Simpson’a gittiğimde ona sorduğum ilk soru bu oluyor. Boyle neden elini ıyığını çekti?”

“Bilmiyorum ama şu an onu düşünmek istemiyorum. Sorunu bir an önce sor ki Parker yeniden doyurulmak istemeden önce bir el daha oynayabilelim.”

“Arap atlarına neden Pegasus ve Minerva adlarını verdin?”

“Okuldayken mitolojiyi çok severdim. Hep Pegasus resimleri çizerdim. Efsaneye göre kanatları olan beyaz bir attır. Minerva ise Romalıların bilgelik tanrıçasıdır, yetimhanedeki rahibeler bana sürekli olarak biraz aklımı kullanmam gerektiğini söylerlerdi. Bunu o zamanlar tam olarak anlayamazdım.” Duraksadıktan sonra sözlerine devam etti. “Her neyse Minerva Pegasus’u yakalayıp onu ehlileştirdi. Bunu hep çok romantik bulmuştumdur.”

Elleriyle ağzını kapadı, hapsirdi ve özür diledi.

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Douglas. “Bana tek bir şey söyle. Seni Parker mı Minerva’nın Pegasus’u yakaladığı gibi yakaladı yoksa sen mi onu yakaladın?”

“Parker ile aramızdaki ilişkide öyle bir şey yok. Biz ilk günden beri çok iyi iki dosttuk. Yetimhanedeki rahibeler ona küçük hayalperest derlerdi. Bunu onu övmek için söylediklerini düşünüyorum çünkü Parker’ın çok iyi bir yüreği vardı. Dünyayı değiştirmek istiyordu, sosyal sorumlulukları hakkında son derece tutkuluydu.”

“Parker sana karşı tutkulu muydu?”

“Yeteri kadar soru cevapladım. Kâğıtları dağıt lütfen.”

Douglas onun geri adım attığını hissedebiliyordu çünkü ona baskı yapmaya başlamıştı, fakat buna rağmen canı durmak istemiyordu.

Isabel yeniden hapsirdi ve hemen özür diledi.

Douglas oyunu kazandı ve sorusunu sordu. “Yetimha nede büyümek nasıl bir şeydi?”

“Güzeldi, çok hoştu. Rahibeler bizi kendi çocuklarıymışız gibi severlerdi. Oldukça katı bir tutumları vardı ama sanırım tüm ebeveynler öyledir.”

“Kendini yalnız hissetmiyor muydun?”

“Çok sık değil. Çocukken sırlarımı Parker ile paylaşırdım. Şanslıydım, sen de öyle çünkü kendine bir aile buldun.”

“Evet, öyleydim,” diye onayladı Douglas.

Yaklaşık bir saat sonra bir oyun daha kazanabilmeyi başardı.

“En iyi arkadaşınla evlenmek zor olmadı mı?”

“Ah, hayır,” dedi Isabel. “Çok hoştu. Kocam çok iyi özellikleri olan harika bir erkekti. Yapamayacağı hiçbir şey yoktu.”

Bu saçmalığa gerçekten inanıyor muydu? Douglas yüzünde beliren ifadeye bakınca onun buna inandığını düşündü ve üzerine gitmedi. Ona kalırsa Parker’ın yapabileceği hiçbir iş yoktu.

“Evet, biliyorum. Adam bir azizdi.”

Isabel çenesini hızla havaya kaldırdı. “O çok iyi bir dosttu.”

“Bu da yatağınızda tutku yoktu anlamına geliyor, var mıydı?”

“Bana bu kadar özel sorular sorma hakkın yok.”

Isabel bu konuda haklıydı aslında, fakat Douglas onunla ilgili her şeyi öğrenme isteğini bastıramıyordu bir türlü. "Neden korkuyorsun Isabel? Kaybettiğin kocan hakkındaki doğruları dile getirmen seni hain yapmaz. İkimiz de insanın en yakın arkadaşıyla sevişmeye kalkışmasının garip olacağını biliyoruz."

"Yani beraber olduğun kişiyle arkadaş olamayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Ama dostluğun yanı sıra olması gereken başka bir öge de vardır."

"Ne ögesi?"

Douglas öne doğru eğildi. "Sihir."

Isabel başını iki yana salladı. "Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Evliliğimin nasıl olduğu konusunda tahminler yürütmek büyük bir kabalık. Parker ile hiç tanışmadın."

"Tahmin yürütmüyordum," diye karşı çıktı Douglas. "Nasıl biri olduğunu çoktan gözdüm zaten."

"Öyle mi? Bunu yapmayı nasıl başardın bakalım?"

Sesindeki iğneleyici tını Douglas'ı rahatsız etti. "Çok kolay oldu," deyiverdi. "Bana verdiğin tepkilerden... Bunların hepsi senin için yeni değil mi? Verdiğin her tepkide bunu görebiliyorum. Sana neler olduğundan da korkuyorsun."

Isabel ellerini yumruk yapmıştı. "Ah? Bana neler oluyormuş? Bunu açıklamak için yerinde duramadığının farkındayım."

Douglas masanın üzerinden ona doğru uzandı ve fısıldayarak konuşmaya başladı: "Sana olan şey benim tatlım."

Ayağa kalktı. "Ben yatmayı gidiyorum. Geç oldu."

"Yani benden kaçıp saklanma vaktin mi geldi?"

“Hayır, öyle bir şey demedim.”

Dönüp yatak odasına doğru yürümeye başladı. Aslında koşmak istiyordu.

Julie Garwood - Beyaz Bir Gül

8. BÖLÜM

Parker Douglas'ın umduğu hızda kilo almıyordu. Bebek neredeyse altı haftalık olmuştu ama hâlâ ilk doğduğu günkü kadar ufak görünüyordu. Isabel ise ona katılmıyor ve oğlunun gayet güzel kilo almakta olduğunu söylüyordu. Parker boyutlarına göre son derece sağlıklıydı, aynı zamanda oldukça iyi bir iştahı vardı. Uzman Dr. Simpson'dı ve o Parker'ın en az sekiz haftalık olana kadar kulübede kalması gerektiğini söylemişti. Douglas doktorun neden bu süreyi bu şekilde belirlediğini bilmiyordu, fakat her ne kadar buradan bir an önce gitmek istese de bu süreye sonuna kadar sadık kalacaktı.

Parker bu şekilde devam ederse on dört gün kadar sonra annesiyle birlikte seyahate çıkmaya hazır olacaktı. Douglas Tanrı'nın hava koşullarını o gün gelmeden önce düzelteceğini de umuyordu. Yağmurlar kesilmişti ama hava hâlâ soğuk ve nemliydi ve mevsimin farkında olmayan biri kendini sonbaharın son demlerindeymiş gibi hissedebirdi. Gecenin soğuğu bazen kalın gömlekler giymeyi ge-

rektiriyordu. Douglas Parker'ı dışarı çıkardıklarında nasıl sıcak tutacakları konusunda endişeleniyordu. Hava soluması için fazla mı soğuktu?

Tek endişelendiği bebek değildi. Dürüst olmak gerekirse bundan sonraki iki haftayı Isabel'e dokunmadan nasıl geçireceğini de bilmiyordu. Sürekli olarak onunla aynı odayı paylaşmak huzursuz olmasına sebep oluyordu. Kokusu çok çekiciydi, teni yumuşacık ve düzgündü ve Douglas'ın yapmak istediği tek şey onu kollarının arasına alıp okşamaktı.

Dürtülerinin su yüzüne çıkmasına izin vermemeye kararlıydı. Hayatında karmaşa istemiyordu, uyanık olduğu sürelerde kendini sürekli olarak birtakım işlerle meşgul ederse belki de onu düşünemeyecek kadar yorulurdu.

Şafak sökmek üzereyken ahırdaki işlerini bitirip kulübeye girdiğinde Isabel'i masada, başını ellerinin arasına almış halde otururken buldu. Saçları dağınıktı, gözleri buğuluydu, burnu da kıpkırmızıydı. Akşamdan kalma gibi bir hali vardı. "Parker seni gece boyunca uyutmadı mı?"

Isabel cevap veremeden önce hapsirdi. "Hayır, sanırım üşüttüm," dedi ve yine hapsirdi

"Belki de yatman daha iyi olur." Isabel onu dinlemeyecekti. Bugüne kadar kimsenin kendisine bakmasına izin vermemişti ve buna bugün başlamayacaktı. Temizlik ve ütü işlerini bitirdikten sonra akşam yemeğini pişirdi ama bir lokmasını bile yiyemeden toparlanmak için kendine çay demledi, ardından yatmaya karar verdi.

Geceliğini ve sabahlığını giydikten sonra omuzlarına eski bir battaniye atıp tepsisini almaya geldi. Battaniyenin yere sarkan ucuna takıldığında Douglas tepsiyi elinden kapmasaydı yere yuvarlanacaktı.

"Ben getiririm," dedi. "Bence bir şey de yemen gerekiyor. Kızarmış ekmeğe ne dersin?"

Bu adam başka bir şey yapmayı bilmiyor muydu?

"Yakmamaya çalışabilir misin?" dedi Isabel kaba olmamaya çalışarak.

Douglas başıyla onayladı. "Çok fazla çalışıyorsun ve muhtemelen bu yüzden hasta oldun."

"Sadece biraz üşüttüm. Umarım Parker'a bir şey olmaz. Ateşlenirse ne yaparız?"

Douglas bu ihtimali düşünmek dahi istemiyordu. Parker yememeye Isabel'in dayandığı gibi dayanamazdı.

"Bununla da başa çıkabiliriz," dedi ona.

Tepsiyle odaya girdiğinde, Isabel uykuya dalmak üzereydi ancak Douglas arkasını dönüp odadan çıkarken gözlerini açtı. "Uyanığım."

Douglas tepsiyi şifonyerin üzerine koydu, ardından Isabel'in arkasındaki yastıkları kabartıp tepsiyi kucığına yerleştirdi.

Kızarmış ekmeği yine yakmıştı. Birbiriyle eş olmayan çay fincanıyla tabağının yanına tek bir beyaz gül de koymuştu. Gül ona o kadar güzel göründü ki o kararmış ekmeği sesini çıkarmadan yiyecekti.

"Boğazın ağrıyor mu?" diye fısıldadı.

"Hayır, lütfen endişelenmeyi bırak."

"Isabel, endişelenmek istiyorum tamam mı? Bu işte oldukça iyiyimdir."

Isabel hafifçe yatağa vurup onun yanına oturmasını bekledikten sonra gülü eline aldı. "Evhamlı olabilirsin ama aynı zamanda çok da romantik bir yüreğe sahipsin."

Douglas başını iki yana sallayarak somurtmaya devam etti. Endişesi gereksizdi, bunun farkındaydı, sadece burnu tıkalıydı ve üşütmüştü.

Isabel uzanıp onun yanağını okşadı, o sert cilde dokunmak hoşuna gidiyordu. Bu sabah tıraş olmamıştı ve hafif çıkmış sakalları onu hem daha yakışıklı hem de daha tehlikeli kılıyordu.

İlk tanıştıkları yağmurlu gecede karanlıkta nasıl korktuğunu hatırladı. Sadece silueti görünüyordu, arkasında rüzgâr kükrüyordu ve yanında vahşi gözlerle bakan kocaman bir at vardı, bu çok korkunç bir görüntüydü. Onu öldüreceğinden emindi... Ta ki tüfeği eline geri verene dek. Douglas'ın onu incitmeyeceğini çok daha önce anlaması gerekirdi aslında. Atını sakinleştirmek için kullandığı yumuşacık ses tonu en belirgin örneklerden biriydi. Onu kollarının arasına alırkenki nezaketi de... Şefkat dolu bakışları ve...

“Isabel çok kötü görünüyorsun. Hayal kurmayı bırak ve soğumadan çayını iç.”

Isabel bu emirle hemen kendine geldi. “Sana hiç hükmetmeyi ne kadar çok sevdiğini söyleyen oldu mu Douglas?”

“Hayır.”

“O zaman ilk ben olayım. İnanılmaz derecede otoriter-sin. Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?”

Bu soru komikti. Douglas bunu her düşündüğünde ürperiyordu. “Asla unutmayacağım.”

Yüzünde beliren ifade Isabel'in gülümsemesine yol açtı. “O kadar da kötü değildi.”

“Evet, öyleydi.”

“Çok mu geçimsizdim?”

“Ah, evet.”

“Yardım etmiş olduğun diğer kadınlardan daha kötü olamam. Değildim, öyle değil mi?”

“Ben pek çok... Dişkiye yardım ettim.”

“Ve?”

Douglas omuz silkti. “Ve ne?”

“Diğerlerinden daha mı geçimsizdim?”

“Kesinlikle.”

“Nasıl?” diye belirtti Isabel.

“Diğerleri beni boğmaya çalışmamıştı.”

“Ben seni hiç de...”

“Evet, yaptın.”

“Başka ne yaptım? Tamam. Söyleyebilirsin. Kızmayacağımı söz veriyorum.” Fincanla altlığını eline alıp çayından kocaman bir yudum aldı. “Bekliyorum.”

“Beni yapmadığım bir sürü şeyle suçladın.”

Douglas’ın gözlerindeki parıltıdan dürüst olup olmayacağı anlaşılmıyordu.

“Mesela?”

“Dur bir bakalım,” diyerek derin bir nefes aldı. “O kadar çok şey var ki hepsini birden hatırlayabilmem mümkün değil. Ah, hatırladım. Beni *seni hamile bırakmış olmakla* suçladın.”

Tabağın üzerinde duran fincan titredi. “Yapmadım,” diye fısıldadı.

“Evet, yaptın. Neredeyse beni bile ikna edecektin. Tanrım, senden bunun için özür bile diledim,” diye ekledi sınıtarak. “Oysa bundan sorumlu değildim. Güven bana tatlım, seni yatağa atmış olsam mutlaka hatırlardım.”

Isabel’in yanakları burnu kadar kızardı. Fincanı tepsiye bıraktı ama dikkati hâlâ Douglas’ın üzerindeydi. Douglas onun gülmemeye çalıştığından emindi.

“Seni başka nelerle suçladım?”

“Acına sebep olmakla.”

“Bundan bahsettin zaten.”

“Özür dilerim, bu bir anda unutulabilecek bir şey değil tabii.”

“Bir dene.”

“Ah, evet. Yağmurun da sorumlusu bendim ve işte bu mükemmeldi. Ayrıca mutsuz geçen çocukluğunun da sebebi bendim.”

“Çocukluğumda mutsuz değildim.”

“Beni kandırmışsın o zaman ama ben bunun için de özür diledim.”

Isabel kakhaha atmaya başladı. “Abartmayı seviyorsun değil mi? Yardım ettiğin diğer kadınların da benim kadar geçimsiz olduklarından eminim.”

“Hayır, değillerdi.”

“O kadınlar neydi? Birer azize mi?”

Douglas cevap vermeden önce önlem olarak tepsiyi şifonyerin üzerine koydu. “Aslında onlar pek de kadın sayılmaz, yani durum senin düşündüğün gibi değil...”

Isabel gülmeyi bıraktı. “Yani?”

“Atlar...”

Ağız açık kalan Isabel sinirlenmek yerine gülümsedi. “Ah Tanrım, sen de en az benim kadar korkmuş olmalısın.”

“Evet.”

“Ne yapılması gerektiğini biliyor muydun?”

Douglas sırtıttı. “Pek sayılmaz.”

Isabel gözlerinden yaşlar gelene kadar güldükten sonra yaptığı gürültünün Parker’ı uyandıracağını hatırlayınca ağızını eliyle kapadı. “Sen... Sen çok sakindin... Yani öyle görünüyordun.”

“Korkuyordum.”

“Sen mi?”

“Evet, ben. Gerçekten çok kabaydın ve bu daha da korkutucuydu.”

“Hayır, değildim. Benimle alay etmekten vazgeç. Olanları tamamıyla hatırlıyorum. Hep kontrollüyüdüm. Sesimi benim diğer odadan duyabilesin diye sadece bir ya da iki kez yükselttim. Hem çocuk doğurmak o kadar da kötü bir şey değil.”

“Isabel biz çocuğu doğurduğun günden mi yoksa katıldığın bir çay davetinden mi bahsediyoruz?”

“Hiç çay davetine katılmadım ama doğum yaptım ve o küçük sancıların aldığım muhteşem hediyeinin yanında bir hiç olduğunu düşünüyorum. O harika.”

“Kim harika?”

Isabel bunalmıştı. “Oğlum. Sen kimden bahsettiğimi düşündün?”

“Benden.”

Isabel hapsirmaya başlamasaydı yine kahkahalar atmaya başlayacaktı. Douglas ona temiz bir mendil uzatıp dinlenmesini söyledikten sonra odadan çıktı.

Isabel’in birkaç gün içerisinde kendini toparlaması Douglas’ı rahatlatmıştı, Parker’da hâlâ bir şey yoktu. Pazartesi günü akşamüstünün geç saatlerinde Douglas oldukça yorgundu. Sallanan iskemlede kucagında Parker ile oturmuş uyuklamak üzereyken yaklaşmakta olan atların nal seslerini duydu. Isabel yemeği hazırlıyordu. O da aynı anda davetsiz misafirlerin sesini duydu ve birbirlerine haber vermek üzere masanın dibinde buluştular. Genç kadın oğlunu alıp hızla hazırlanmaya gitti.

Douglas gelenleri izlemek üzere pencereye yöneldi. Yaklaşmakta olan Boyle ile onun kiralık adamlarından biri

olduğunu düşündüğü diğer adama bakarken aklına gelen her türlü küfrü içinden savuruyordu. Bu iki adamı bizzat karşılamaya karar vermişti. Isabel'in dışarı çıkmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Artık bu ürpertici oyunlara bir son verilmeliydi. Kapı kulpuna uzanırken gülümsedi.

Isabel onun silahını çekişini izledi. Ne yapmayı planladığını anlamak için zihin okumasına gerek yoktu. Biraz sonra işleyeceği günah için önceden okuyabileceği bir af duası da. "Douglas, Boyle'u biraz bekletmek zorundayız. Parker'a bakmalısın. Sanırım ateşi var. Bırak Boyle bekle-sin," diye tekrarladı daha kararlı bir ses tonuyla.

Douglas kapıdan uzaklaşıp yanından hızla geçerken Isabel Tanrı'dan tekrar af diledi ve tüfeğini kaptığı gibi Boyle'u karşılamaya gitti. Parmağı tetiğin üzerindeydi. Douglas onu kandırdığını anladığı anda köpürecekti.

Kulübeden dışarı çıktığı sırada Boyle silahını ateş etmek üzere havaya kaldırmıştı.

Isabel elini kapatmış olduğu kapının tokmağından çekmedi, tüfeği diğer kolunun altındaydı. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Boyle ona sırıttı. Isabel bu görüntü karşısında öğürmek için kendini zor tuttu. Adamın hemen yanında siyah ata binmiş olan bir yabancı duruyordu. Şapkası kaşlarına dek indiğinden onun gözlerini göremiyor olsa da bakış-larını üzerinde hissedebiliyordu. Boyle gibi bu yabancı da onun elindeki tüfeği bir tehdit olarak algılamıyordu, her ikisinin de elleri eyer kayışının üzerindeydi.

"Tüfeğini bana doğrultunca hiç de dost canlısı biri gibi görünmüyorsun Isabel."

"Arazimden çık Boyle."

"İşim bitince gideceğim. Sana bir süre burada olama-

yacağımı söylemeye geldim. Fazla umutlanma çünkü geri döneceğim. Yıllık aile toplantısına gidiyorum ve yaklaşık altı hafta süreyle burada olmayacağım, belki daha da uzun sürebilir. Yokluğumda yalnızlık çekmeni istemedim, bu yüzden en güvenilir adamımı yerime bırakıyorum. Adı Spear.” Yanındaki adama müstakbel karısını selamlamasını söyledikten sonra tekrar Isabel’e döndü. “Spear yokluğumda seni gözleyecek. Dağlara da seni izleyecek birkaç adamımı yerleştirdim. Gece gündüz hep iş başında olacaklar. Seni bu kadar çok düşünmem hoşuna gitti mi? Yokluğumda kendini buradan uzaklaşmak zorunda hissetmeni istemedim. Seneye sen de benimle geleceksin. Ne dediğimi anladın mı güzelim?”

Sesindeki alaycı ton Isabel’i çılgına çevirdi. “Defol,” diye bağırdı.

Adam güldü. “Ben dönene kadar o şeyi eline almış olacağını umuyorum. Böylelikle evlenirken eski güzel kıvrımlarına kavuşmuş olacaksın. Geleceğini kabullenip bana yalvarmaya hazır mısın tatlım?”

Isabel tüfeğini ileri doğru uzatarak ona cevabını verdi. Spear elini tabancasına götürdü ama silahını çekmedi.

Boyle dizginleri hareket ettirerek yola koyuldu. Spear de onu izledi. “Sana içinin kaynadığını söylememiş miydim?” diye bağırdı Boyle. “Bana yalvaracak, bunu tüm kasa halkının önünde yapacak hem de. Bekle ve gör.”

Isabel Spear’in cevabını duyamadı. Boyle’un kahkahası adamın sesini yutmuştu. Orada birkaç dakika daha durup iyice uzaklaşmalarını bekledi ve bu arada Douglas ile yüzleşebilmek için tüm gücünü toplamaya çalıştı.

Aslında gün bitene kadar bulunduğu yerde durmaya devam edebilirdi, fakat Douglas onunla aynı fikirde değil-

di. Isabel kapının açıldığını duymadı, sadece bir anda geriye doğru çekildiğini hissetti ve beline sarılan kol, karnına sardığı havlulara rağmen kısaç gibiydi. Neyse ki elindeki tüfeği düşürmeden önce emniyetini açmayı akıl etmişti.

Douglas tüfeği yere düşmeden yakaladı, kapıyı tekmeleyerek kapadı ve onu bırakmadan önce yüzünü kendine çevirmesini sağladı.

Havlular yere saçılırken Isabel onları tekmeleyerek yolundan defetti. Ne yapacağını biliyordu aslında. Douglas'ın bakışlarından onun mantıklı bir davranış sergilemeyeceğini anlamıştı, ya geri çekilecekti ya da saldıracaktı, ikincisini seçti.

İleri doğru bir adım atıp ellerini beline koydu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

“Dinle beni Clayborne. Dışarı çıksaydın ikisini birden vurmaya kalkışacaktın ve bu arada bir tanesi seni öldürebilirdi. Ondan sonra Parker ve ben ne yapacaktık sorarım sana. Boyle'un arkadaşları var unuttun mu? Onu öldürdüğünde ne oldu diye peşine düşeceklerdi ve biz de hem yirmi silahlı adamla çatışıp hem de bir bebeği korumaya uğraşacaktık. İyi bir atıcıyım, senin de öyle olduğunu düşünüyorum ama aynı zamanda gerçekçiyim, ölmeden ellerinden kurtulma ihtimalimiz olmazdı. Anlatabiliyor muyum?”

Douglas konuşmaya başlayınca Isabel anlatamadığını fark etti. “Bir daha buraya geldiğinde dışarı çıkmayacaksın.”

“Bu konudaki inadını sürdüreceğini biliyordum.”

“Bana yalan söyledin ve bir daha bunu yapmayacağına dair söz vermeni istiyorum.”

“İşte yapacağını yaptın. Bebek uyandı. Git ve onu al.”

"Sen söz verene kadar ikimiz de olduğumuz yerden kıpırdamayacağız. Parker'm hasta olduğunu duyduğumda ne kadar korktuğumu biliyor musun sen? Lanet olsun Isabel, eğer bir daha bana yalan söylersen..."

"Eğer bu senin korunmanı sağlayacaksa yine olsa yine yaparım. Şu an aslında tartışmak yerine kutlama yapıyor olmalıydık. Boyle'un ne dediğini duymadın mı? Sonunda geliyor. Bu harika bir haber."

"Bekliyorum."

"Peki, tamam. Sana bir daha yalan söylemeyeceğime dair söz veriyorum. Şimdi izin verirsen gidip oğluma bakacağım."

"Ona ben bakarım."

Parker'ın tek ihtiyacı altının temizlenmesiydi, Douglas altını değiştirir değiştirmez yeniden derin bir uykuya daldı.

Douglas Spear'i aklından çıkaramıyordu. Adamın görünüşünden Boyle'dan daha büyük bir tehdit olduğu anlaşıyordu.

Isabel Douglas'ın yemek boyunca süren suskunluğunun farkındaydı ve ona ne düşündüğünü sordu.

"Spear'i düşünüyorum," dedi Douglas. "Boyle beni yeni tuttuğu adam kadar endişelendirmiyor."

"Seninle aynı fikirde değilim. Boyle acımasız ve kalpsizdir."

"Aynı zamanda tam bir ödle."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kadınları rahat bırakmıyor, bütün bildiğim bu ve en büyük zaafını bildiğim için de ondan kurtulmak zor olmayacak."

"Onun binlerce zaafi ve kusuru var ama onu yine de

öldüremezsın. Bunu yaparsan hayatını hapiste geçirirsin ya da... Asılırsın. Tanrı korusun.”

“Onu öldürmeyeceğim. Daha da kötü bir şey yapmayı planlıyorum. Vadesinin dolduğu günü bir an önce görmek için can atıyorum.”

“Ne yapacaksın?”

“Bekle ve gör.”

“Yasal mı?”

Douglas omuz silkerek sözlerine devam etti. “Boyle’u başka yeni adamlar tutup tutmadığını merak ediyorum.”

“Yani Spear gibi mi?”

“Evet. Boyle bize çiftliği adamlarına izlettirdiği haberi verme nezaketini gösterdiğine göre geceleri dağlara gidip aralarında neler konuştuklarını dinlemem de büyük fayda var.”

“Bu gerekli mi?”

“Kesinlikle. Parker yakında sekiz haftalık olacak ve Dr. ancak o zaman buradan ayrılabilir kadar güçlü olacağını söyledi.”

“On haftanın ardından daha iyi olacağını da söyledi.”

“Parker kilo alıyor mu?”

“Elbette alıyor.”

Douglas ikna olmamıştı. “Onu ne zaman kucağıma alsam çok küçük ve narin olduğunu düşünüyorum. Bana hiç de kilo alıyormuş gibi gelmiyor.”

“Sen ne kadar iri olduğunu unutuyorsun tabii. Sana ağır gelmemesi çok normal. Her gün daha da güçleniyor ama henüz gecenin ayazına çıkabilecek kadar kuvvetli değil.”

“Fakat bunu denememiz gerekebilir,” diye karşı koymaya çalıştı Douglas.

“Onu böyle bir tehlikeye atmayacağım.”

"Burada oturmak da bu söylediğin şeyi gerçekleştiri-
yor."

"Şu an bu konuyu gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü," diye tersledi onu Douglas. "Bu konuyu ko-
nuşacağız. Mantıklı olmak ve dinlemek zorundasın. Kar-
deşlerim Parker'la seni korumama yardımcı olacaklar ve
böyle burada yokken gitmemiz çok daha kolay olacak. Ta-
bii önce onun kasabadan ayrıldığından emin olmalıyım."

Isabel başını deli gibi iki yana sallıyordu. "Parker dışarı
çıkartılmak için henüz çok küçük."

"Doktor bunu yapabileceğimizi söylerse daha mantıklı
davranmayı kabul edecek misin?"

Isabel bunu uzun bir süre düşündükten sonra kabul
etti. "Onu bunu söylemeye zorlamazsan olur. Onu sakın
bu konuda ikna etmeye kalkışma Douglas."

Başıyla onayladı. "Buradan ayrıldığında ne yapmak iste-
diğini hiç düşündün mü?"

Isabel geleceği henüz hiç düşünmemişti. Yeniden
Şikago'ya dönüp yetimhanede öğretmenlik yapabilirdi ya
da Sweet Creek'te kalıp Liddyville'de öğretmenlik yapma-
ya başlayabilirdi.

Gelecek onu korkutmuyordu. Canını çok acıtan bir
geçmişten kurtulmuş olacaktı. Gerçekçiydi ve kocasının
böylesine tehlikeli bir konumda yapılması için ısrar etmiş
olduğu bu evden ayrılması gerektiğini biliyordu. Günün
birinde sel suları bu evi önüne katacaktı. Evet, buradan ay-
rılmak zorundaydı ama yine de eşyalarını toparlayıp gitmek
ona bir kusur gibi görünüyordu. Bu arazi ve ev Parker'ın
düşüydü. Parker burayı korumak uğruna ölmüştü. Isabel
onun düşlerini arkada bırakabilecek kadar gücü kendinde
bulabilir miydi? Douglas onun içinde hissettiği bu manevi

baskıyı anlayamazdı ve Isabel de ona bunu anlatmak istemiyordu. “Bu konuyu şu an tartışmak istemiyorum.”

“Çok yakın bir zamanda gelecekle yüzleşmek zorunda kalacaksın.”

Isabel masadan kalkıp hızla mutfığa gitti. “Düşünecek zamanım var, Boyle’un gittiğini de düşünürsek.”

“Hayır, zamanın yok. Tabii o pisliğin sana söylediklerine inanacak kadar aklını kaçırmadıysan.”

“Kek sever misin? Pişirebilirim ve kasabaya gidip gelirken yanına alabilirsin.”

“Tanrı aşkına gerçeklerle yüzleşmeni istiyorum kek pişirmeni değil.”

Isabel Douglas’ın görüş açısından çıkmak için pe-deyi çekti. “Şimdi pişirmek istiyorum.” Her bir kelimeyi yavaşça ve son derece monoton bir sesle üstüne basa basa söylemişti. “Pişirirken kafamdaki sorunları çözerim. Kek istiyor musun istemiyor musun?”

Hayır cevabını aldığı anda onu vuracak kadar sinirliymiş gibi konuşuyordu. Douglas onun aklını başına getirme çabalarından şimdilik vazgeçmeliydi. “Elbette.”

Douglas birkaç dakika sonra çiftlikten ayrıldı. Kasabaya gitmeden önce Boyle’un gözcülerinin yerlerini kontrol etti ve Dr. Simpson’ın evine ancak gece yarısı varabildi.

Doktor bir elinde dumanı tüten bir kahve diğerinde ise tabancasıyla mutfak masasının başında onu bekliyordu.

“Bu gece geciktin,” dedi. “Otur sana kahve vereyim evlat. Bebek nasıl?”

Douglas iskemleyi çekip ona ata biner gibi oturduktan sonra doktora kahveyle uğraşmamasını söyledi.

“Parker gayet iyi ama Isabel üşüttü ve yeni yeni iyileşiyor. Bebek hastalanırsa ne yapmamız gerekiyor?”

“Onu sıcak tutun...”

“Onu zaten sıcak tutuyoruz. Yapmamız gereken başka bir şey var mı? Ya ateşi çıkarsa?”

“Douglas bana terslenmenin bir faydası yok. Bebek ilaç alamayacak kadar küçük. Hasta olmamasını umut edip dua etmekten başka çaremiz yok.”

“İkisini de o ev dedikleri ölüm tuzağından bir an önce çıkarmak istiyorum. Çok dikkatli olurum, onları...”

Simpson’ın başını sallayarak ona baktığını görünce davasını savunmaktan vazgeçti.

“Bebeğin yaşaması bile bir mucize, ne kadar erken doğduğunu düşünürsen bunu sen de anlayacaksın. Onu gece yarısı dışarı çıkararak kaderle nasıl oynayacağını farkında mısın? Hem onları nereye götürebileceğini düşünüyorsun? Boyle onları aramak için hemen Sweet Creek’in altını üstüne getirecektir. Onları Liddyville’e götürme riskini de göze alamazsın çünkü orada kimin Boyle yandaşı olduğunu bilemezsin. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Boyle’un orada da dostları var ve senin varlığını hemen öğrenecektir. İnsanlar çok dedikoducudurlar. Bu çok riskli.”

Douglas başının zonklamaya başladığını hissediyordu. “Bu ne büyük karmaşa,” diye mırıldandı.

“İsabel hemen gitmek istiyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyor ama henüz gelecek hakkında konuşmuyor. Erteleyip duruyor. Bu çok moral bozucu.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Sana birkaç kötü haberim daha var,” dedi Simpson. “Boyle yanına yeni bir adam aldı. Adı Spear ve gerçekten çok kötü bir adam. Bir şeyler öğrenmeye çalıştım ve Boyle’un Spear ile Dakotas’daki aile

toplantılarından birinde tanıştığını öğrendim. Bu arada Boyle yarın gidiyor. Jasper Cooper'a yokluğunda işlerine Spear'ın bakacağını söylediğini duydum." Doktor kahvesinden bir yudum aldı. "Kasabada kimse Isabel'in yardım aldığından şüphelenmemeli. Zaman senden yana evlat, bebeği daha da güçlendirmek için bir ayın daha var."

"Bana sekiz haftalık olduğunda bebeği götürebileceğimi söylemişsiniz."

"On haftalık olursa daha iyi olacağını da söylemiştim."

"Peki, dışarıdan yardım getirirsem..."

"Bunu iyi düşün evlat, Isabel ile oğlunu bir savaşın ortasına atmak istemezsin değil mi? Hayır, elbette istemezsin. İşe iyi tarafından bak," diye önerdi. Douglas'ın garip bakışlarından etkilenmeksizin sözlerine devam etti. "Yedi haftadan uzun bir süreyi başarıyla atlattın ve ben biraz daha başını derde sokmadan dayanabileceğine inanıyorum. Ondan sonra yardım isteyip Isabel'i ve oğlunu oradan götürürsün. O zaman bile bebeğin gece dışarıda kalacak olmasını onaylamıyorum, fakat en azından biraz daha kilo almış olacak ve şartlar biraz daha lehine dönecek. Boyle burada yokken bu daha da kolay olacak. Bunu görebiliyor musun? Her şey o kadar da kötü değil."

"Hayır, kötü."

Simpson kıs kıs güldü. "Kızımız seni huzursuz etmeye başladı değil mi evlat?"

Douglas omuz silkti ama sesini çıkarmadı.

"Bunu net olarak görebiliyorum. Kızımıza âşık olmayı düşünüyor musun?"

"Hayır." Douglas bu inkârı büyük bir tutkuyla ve inararak dile getirmişti.

Bu bir yalan değildi çünkü bunu *düşünmüyordu*. Ona çoktan âşık olmuştu.

9. BÖLÜM

Douglas'ın hayatı işler acısı bir durumdaydı. Daha önce hiç böylesine yoğun bir sinir bozukluğu yaşamamıştı ve bundan hoşlanmadığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Çoğunlukla Isabel'e kızıyordu. Neyse ki genç kadın onun neler hissettiğini bilmiyor ve bakışlarını fark etmiyordu. Doktor onun güzelliğinin başa bela olduğunu söylerken gerçekten çok haklıydı.

Douglas ondan mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalışıyordu. Onun aralarındaki çekimi fark etmemesi için kendi kendine yemin etmişti. Bu yanlıştı ve durumun fazlasıyla farkındaydı. Ayrıca Isabel'in evliliğinin başarısız olduğunu ya da Parker'ın hayati yetersizliklere sahip olduğunu kabul etmeye henüz hazır olmadığını da biliyordu. Kocasını ne olursa olsun bir aziz olarak görmeye devam etmek istiyorsa Douglas artık buna karışmayacaktı. Adamın son derece cahil, yetersiz ve aptal biri olduğunu bilmesine rağmen bu konuyla ilgili tüm fikirlerini kendine saklayacaktı. Zaten bir ölüyü eleştirme hakkını kim ona

vermişti? Ve Isabel'in kocasının anılarına bu kadar sadık olması neden bu kadar canını sıkıyordu?

Çünkü bu onun hâlâ Parker'a âşık olduğunu gösteriyordu.

Douglas bu duruma mantıklı yaklaşmadığına karar verdi. Canını sıkın şey sadakatti. Oysa o sadık insanlara, özellikle de zor zamanlarda sadakatlerini korumayı başaranlara çok değer verirdi. Bu çok az insanda bulunan bir özellikti. Ailesinde ve... Isabel'de. Evet, Isabel'de. O ölmüş olan kocasına hâlâ sadıktı ve işin aslı Douglas ondan daha azını zaten beklemezdi. Ama yine de bu kadar körü körüne sadık olması gerekiyor muydu? Parker'a inancını, sevgisini, ölümsüz sadakatini vermişti ve adam her konuda başarısız olduğunu kanıtlamıştı.

Douglas artık bunu sorun etmeyecekti. Bebek biraz daha kilo alır almaz ikisini de Sweet Creek'ten çıkaracak, Boyle ve kiralık serserilerinin icabına bakacak, sonra ait olduğu yere evine dönecekti. O gün gelene kadar da Isabel'e karşı kibar ama mesafeli davranmaya özen göstermeliydi.

Bunu söylemek elbette uygulamaktan çok daha kolaydı.

Gündüzler dayanılmazdı, Douglas uykuya daldığı anda onunla ilgili erotik düşler görmeye başlıyordu. Dinlenirken düşüncelerine hükmedemiyordu ve gözlerini kapadığı anda kendini o en çok korktuğu noktada buluveriyordu.

Isabel onun yerde yatmasına karşı çıkıp yatağını kullanması için ısrar ederek işini daha da zorlaştırmıştı. Çok geçerli bir tezi de vardı. Gün boyunca uyanıktı ve Parker'ın yatağını dışarı taşıdığı takdirde Douglas hiç rahatsız edilmeden odada uyuyabilirdi.

Sorun gürültü değildi. Douglas onun varlığını ve koku-

nunu hissederek yatamazdı, fakat bunu ona söylemektense ölmeyi tercih ederdi. Isabel bunu anlayamazdı zaten ama yine de Douglas onu incitmek istemiyordu, bu yüzden dışlarını sıkıp yattığı yerde dönüp duruyor ve bir insanın ilaha ne kadar işkence çekebileceğini merak ediyordu.

Bebek hayatının tek neşe kaynağıydı. Parker yavaş yavaş kilo alıyor ve günden güne daha sağlıklı bir görünüme kavuşuyordu. Bu mümkün değilmiş gibi görünse de gittikçe daha da gürültücü olmaya başlamıştı. Douglas bebeklerin beş altı aydan önce karakteristik özellikler sergilemeye başlamayacaklarını düşünüyordu ancak Isabel'in oğlu kız kardeşi Mary Rose kadar sıra dışı bir bebek olduğunu kısa zamanda ispatlamıştı.

Parker Mary Rose'un bebekliğinden biraz daha zayıftı. Ana ağzını açtığı anda etrafındaki tüm büyükleri ona hizmet etmeye zorlamayı başarabiliyordu.

Douglas yüreğini bu küçük zalime kaptırmıştı. Onu omzuna yatırıp ileri geri odada dolaşırken zaman zaman sessizliğin huzurunu yaşayabilmek için kulağına pamuk tıkamayı düşündüğünü de itiraf ediyordu. Parker'ın onun parmağını yumruğunun arasında sımsıkı tuttuğu zamanlar da vardı. Douglas kucağında huzur içinde uyumakta olan bebeği seyrederken aralarında kurulmuş olan o inanılmaz bağı yoğun olarak hissediyordu. Bir baba gibi onun dünyaya gelmesine yardım etmişti ve onun büyümesini izlemek istiyordu.

Ah, evet Parker'ın yanında olmak ona keyif veriyordu. Annesi ise vermiyordu. Ona hissettiği fiziksel çekim gittikçe güçleniyordu ve kendini onun dokunulmaz olduğuna inandırmaya çalışsa da bunu başaramıyordu. Onunla bu

samimiyette sekiz hafta geçirdikten sonra hissettiği gerilim ve mahrumiyet duygusu dayanılmaz bir hale gelmişti.

Isabel'in farklı bir bakış açısı vardı. Douglas'ın ondan bir an önce kurtulmak istediğini düşünüyordu. Onunla aynı odada olmaya bile tahammül edemediğini görüyordu, ne kadar ilgisini çekmeye çalışırsa çalışsın onu görmezden geliyordu. Yanlışlıkla koluna dokunduğunda ya da yanına fazla yaklaştığında geriliyor ve hemen huysuzlanıyordu.

Onun bu tavırları Isabel'i itiraf etmek istediğinden çok daha fazla üzüyordu. Tanrı yardımcısı olsun ama onun hakkında açık seçik rüyalar görüyordu ve bu rüyaların hepsinde mütecaviz kendisiydi. Neden ölmüş olan kocasını görmediğini çok merak ediyordu. Aslında onu görmesi gerekiyordu, öyle değil mi? Parker onun en yakın, en sevgili dostuydu. Douglas da dostuydu ancak o kocasının tam tersiydi; Parker tatlı ve kibardı ama her nedense beceriksizdi, Douglas ise tutkulu, seksi, inanılmaz derecede enerjik ve çocuk doğumundan siyasete kadar uzanan geniş bir yelpazede son derece bilgiliydi. Isabel onun yanındayken güven doluydu, hayatında ilk kez üzerine düşen görevi yapabilen, yapmak isteyen ve yapan birine sahipti. Douglas ortaya çıkana kadar tüm yükü hep o taşımıştı.

Onu kocasını istemeyi dahi akıl etmediği bir şekilde istiyordu ve bunu kabul etmek ona çok acı veriyordu. Kocasıyla birlikte olmak çocuk sahibi olmak için yapılması gereken bir görevdi, çocuğu ikisi de istiyordu, fakat hiçbir zaman şevkle sevişmemişlerdi. Isabel hamile olduğunu öğrenince çok mutlu olmuş ama aynı zamanda rahatladığını da hissetmişti. Doktor Simpson teşhisini koyduktan sonra ne o kocasına ne de kocası ona dokunmuştu.

Isabel en yakın dostunu kaybetmiş olduğu için acı çeki-

yordu, fakat hiç tecrübe etmemiş olduğu bir şeyin özlemi-
ni duyması gerçekten şaşırtıcıydı.

Gün boyu kurduğu hayallere bir son vermek adına on-
dan nefret etmek istiyordu ama kaçınılmaz ayrılıklarından
da çok korkuyordu.

Kafası karışık olan bir tek o değildi. Isabel Tanrı'nın
da kafasını karıştırdığına inanıyordu. Douglas gitsin diye
dua ediyordu. Douglas kalsın diye dua ediyordu. Umudu
Tanrı'nın doğru yolu bulacağına dairdi.

Bir akşamüstü Douglas onu banyo yaparken yakaladı.
Isabel onun mışıl mışıl uyuduğunu düşünerek küveti ate-
şin üzerinde ısıttığı suyla sessizce doldurmuştu, zaten ya-
tak odasının kapısı da kapalıydı. Onu uyandırmamak için
hiç gürültü yapmadan suyun içine süzölmüş ve bedeninin
her yerini inceden inceye temizlerken ne bir mutluluk ne
de su sesi çıkarmamıştı. Saçlarını bir kurdeleyle başının
tepesine topladıktan sonra da suyun içine uzanıp gözlerini
kapamış ve işte o anda döşemenin gıcırdadığını duymuş-
tu.

Douglas yatak odasından dışarı çıktığı anda Isabel göz-
lerini açtı.

O an ikisi de donakaldı. Isabel sadece şaşkınlıkla ona
bakmayı başarabildi. Douglas ise daha çok yıldırım çarp-
mış gibiydi, onu çınlıplak bir halde omuzları ve ayak
parmakları sudan çıkmış bir şekilde görmeyi beklemediği
ortadaydı.

O da tam olarak giyinik sayılmazdı. Isabel bunu hemen
fark etmişti. Bacaklarını ayırmış duruyordu. Yalınayaktı ve
üzerinde düğmelerini iliklemeye üşendiği güderi pantolo-
nu vardı. Göğsündeki kıllar koyu renkli ve kıvrıkcıktı.

Isabel bakışlarını aşağı doğru kaydırıktan sonra ken-

dini gözlerini yummaya zorladı. Sonunda konuşmayı başarabildiğinde, “Pantolonunun düğmelerini iliklemeyi unutmuşsun,” dedi.

Dalga geçiyor olmalıydı. Çırılçıplak olan *oydu*. Douglas ona en fazla bir ya da iki saniye bakmıştı ama bu süre bile altın omuzlarını, pembe ayaklarını ve onların arasında yeri alan her şeyi görmesine yetmişti.

Lanet olsun, göğüslerinde de çiller vardı.

Isabel’in farkında olmaksızın yaşattığı işkencenin intikamını alabileceği tek şekilde aldı. Arkasını döndü, yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Bu gürültü bebeği uyandırdı ve Isabel’i çileden çıkardı. Genç kadın bir anda Douglas’a o kadar çok öfkelenmişti ki utancı bir kenara bıraktı. Kendini hemen toparlamamış olsaydı ince bir havluya sarınıp peşinden koşacak ve ona bir cüzamlı gibi davranılmasına daha fazla tahammül edemeyeceğini söyleyecekti.

Bebeginse bambaşka fikirleri vardı. Isabel kurulanıp üzerine sabahlığını geçirmeyi başarana kadar çoktan öfke krizine kapılmıştı. Küçük yumruklarını ağzına sokarak süt emmek için çılgınlık atıyordu. Çekmece masanın üzerindeydi, Isabel Parker’ı kollarının arasına alınca daha da sinirlendi. Küçük bebeği bir çekmece de uyumamalıydı, Tanrı aşkına Douglas neden bu konuda bir şey yapmıyordu?

Genç kadın bezini ve üzerini değiştirdikten sonra salıyan iskemleye oturup oğlunu besledi. Ona Douglas’ın yaptığı bütün haksızlıkları bir bir fısıldadı. Parker’ın gözleri açıktı ve karnı tamamıyla doyana kadar ona bakmaya devam etti. Isabel onu omzuna yatırmadan önce kocaman bir gaz çıkardı ve gözlerini yumup uykuya daldı.

Isabel onu bir kolunda tutarak başı dönmeye başlayana kadar sallamaya devam etti ve o anda bu işi ne kadar gerekli bir hızda yapmakta olduğunu fark etti.

Bir dakika sonra Douglas odadan çıktı. Isabel bu kadar hızlıyken onunla konuşamazdı, önce sakinleşmeliydi.

Suratına bile bakmadan bebeği ona verdikten sonra çekmecedeki çarşafı değiştirdi ve oğlunu geri alarak gece uykusuna yatırdı.

Yemek neredeyse hazırды. Yahniyi ateşten alıp ekmekleri ısıtacak ve çekmeceyi masadan kaldırıp sofrayı hazırlayacaktı.

Douglas sofra hazır olana kadar içeride kalmadı. Yapacak işlerinin olduğunu söyleyerek evden çıktı. Isabel onun da en az kendisi kadar öfkeli olduğunu farkındaydı ama o kendini kaybetmiyordu, ne kadar kıskırtılmış olursa olsun bunu yapmıyordu, bu adamın en sıkıcı yanı işte buydu. Her zaman bu kadar kontrollü olmak zorunda mıydı?

İnanılmaz bir dayanıklılık sergiliyordu. Isabel onun bu korkunç kusurunu düşündükçe daha da sinirlendi. Bu sırada ekmekleri yaktı ve bu bardağı taşıran son damla oldu. Ekmekleri yine de ona yedirecekti, zorla yutturacak olsa da bunu yapacaktı. Ayrıca Douglas saatler boyunca pişirdiği yahniyi de yemek zorunda kalacaktı.

Isabel mantıksız davrandığını biliyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu. Ona bu kadar sinirlenmesi ve öfkesini dışa vurduğunda yine de güvende olacağını bilmesi iyi bir şeydi. Evet, güvende. Douglas kendini güvende hissetmesini ve yaşadığının farkına varmasını sağlıyordu. O ortalıkta deli danalar gibi dolandığında bile Isabel kendini güvende hissediyordu.

Bir yetişkin gibi davranmaya karar verdi. Yemeğini ahi-

ra götürecek ve barış ilan edecekti. Bu düşünceli hareketi kesinlikle onu yola getirecekti. Yemeğini yedikten sonra Isabel ona canını neyin sıktığını ve son dönemde neden bu kadar geçinilmesi zor biri olduğunu soracaktı. Örnek vermesini isterse sayabileceği çok şey vardı.

Parker'ı son kez kontrol ettikten sonra saçlarını beyaz bir kurdeleyle topladı ve hazırladığı tepsiyi ahıra götürdü. Yolda söyleyeceklerini aklından geçirdi. "Acıkmışsındır diye sana..."

Hayır, bundan daha iyisini yapabilirdi. Bezginliğini göstermek istiyordu, ürkekliğini değil.

"Tepsiyi kapıya bırakıyorum Douglas. Yemeğini oradan alırsın," diye fısıldadı. Evet, bu daha iyiydi, çok daha iyi. Sonrasında yemeğini bitirdiğinde oturup konuşmaları gerektiğini söyleyebilirdi.

Omuzlarını dikleştirip içeri girdi ve Douglas'ın ahırın diğer ucunda durduğunu gördü. Kollarını sıvamış bir kova suyu metal sarnıca boşaltmakla meşguldü. Yerde de iki boş kova duruyordu. Doğrulup omuzlarını esnetti ve ellerini direğe asmış olduğu havluya kuruladıktan sonra Pegasus'un bölmesine girdi.

Isabel aygırı görebilmek için birkaç adım daha ilerledi. Douglas'ın hayvana fısıldadığını duyuyor ama söylediklerini anlayamıyordu. Aygırın boynunu okşadığını gördü, Pegasus ise burnunu onun omzuna sürterek ne kadar mutlu olduğunu gösterdi.

Douglas Isabel'in onu izlediğinin farkındaydı. Yaptığı onca gürültüyü duymamak için ölüp toprak altına gömülmüş olması gerekiyordu. Genç kadın ahırda kendi kendine söylenip duruyordu ve görünüşe bakılırsa elindeki tepsiyi taşımakta zorlanıyordu. Ya çok sinirliydi ya da sadece dik-

katini çekebilmek için onca gürültüyü bilerek yapıyordu. tepsinin üzerindeki birbiri çarpıyordu, Douglas yan gözle bakınca çatal ve bıçağın da tepsinin üzerinde sıçrayıp durduğunu gördü. Onunla konuşmadan önce huzursuzluğundan arınmak istiyordu. Şu an ona biraz daha bakarsa, kendini kaybedeceğini, onu inciteceğini, sonra da bunu yaptığı için kendini bir pislik gibi hissedeceğini biliyordu.

“Douglas daha ne kadar süreyle beni görmezden gelmeye devam edeceksin?”

Douglas mecburen ona döndü. “Bana vermiş olduğun sözü neden tutmadığını merak ediyorum. Hatırlıyorsun değil mi? Geceleri evden dışarı çıkmayacağına dair bana söz vermeni istemiştin, çünkü hem seni koruyup hem de ahırdaki işleri yapmam.”

Isabel ona cevap vermeden önce elindeki tepsiyi sağında duran at arabasının oturma yerine koydu. “Evet, hatırlıyorum ama aç olduğumu düşündüm ve ben...”

Douglas bilerek onun sözünü kesti. “Bunun tehlikeli olduğunu konuştuğumuzu da hatırlıyor musun?”

“Douglas bana çocuk muamelesi yapma. Ne söz verdiğimi gayet iyi hatırlıyorum. Neden bu kadar ısrar ettiğini de biliyorum. Sana bir keresinde Boyle’un adamlarının içip içip gece tepeden aşağı indiklerini söylemiştim, sen de bunun üzerine benden içerde kalmamı istemiştin.”

“Bir şeyi söylemeyi unuttun ama.”

“Öyle mi yaptım?”

Douglas bu söz üzerine ona inanamıyormuş gibi baktı. “Bana kulübeye girmeye çalıştıklarını da söylemiştin, hatırladın mı?”

Isabel onun haklı olduğunu biliyordu. Bu riske girmemeliydi. Oğluyla birlikte kulübede oturmalıydı. Bebeğini

koruma görevi ona aitti. Ah Tanrım, Winchester tüfeğini içeride unutmuştu.

“Bunu düşünemedim. Mutlu oldun mu? İtiraf ettin işte. Kafam çok meşguldü. Şimdi izin verirsen oğlumun yanına dönmem gerekiyor.” Arkasını dönüp ahırdan çıkmak üzere harekete geçti.

“Isabel, tüfek nerede?” diye seslendi Douglas.

Isabel cevap vermedi. Douglas tüfeğin nerede olduğunu gayet iyi biliyordu çünkü ahıra girdiğinde elinde olmadığını görmüştü. Bu soruyu sırf Isabel kendini bir salak gibi hissetsin diye sormuştu. Zaten öyle hissediyordu, bu yüzden kendine daha da çok kızdı. Douglas aklını bu kadar karıştırmamış olsaydı böylesine bir aptallığı hiçbir şekilde yapmazdı.

Douglas onun yanından geçip Parker’ı kontrol etti. Bebek masanın üzerindeki çekmecesinde mışıl mışıl uyuyordu. Onu yatak odasına taşıyacaktı ama yağ içindeki ellerini görünce yıkanmaya karar verdi. Isabel oğluna bakarak onun yanında duruyordu. Douglas ona hiçbir şey söylemedi. Artık oturup geleceği konuşmalarının zamanı gelmişti, temizlendikten sonra onu karşısına oturtup yeni kararlar vermesi için zorlayacaktı.

Temiz bir havlu ve bir kalıp sabun aldıktan sonra yıkanmak üzere ahırın yolunu tuttu.

Vücudundaki kirden arındı, fakat soğuk suyun haftalardır onu yakan ateşten kurtulmasına bir yardımcı olmadı, Isabel’i her düşündüğünde bu ateş daha da artıyordu. Maalesef günler ve geceler hep böyle geçiyordu. Hayır, soğuk su yetmiyordu. Karda bile yıkansa içini yakan ona dokunma isteği sönmeyecekti.

Ondan bir an önce uzaklaşması gerekiyordu ancak Isa-

bel nereye gitmek istediğini söylemediği sürece bunu yapamıyordu. Ve ona izin verdiği sürece genç kadın bu kararı vermeyi erteleyecekti. Douglas gece sona ermeden önce onun bir karar vermesini sağlayacaktı. Kendine hâkim olması gerektiğinin farkındaydı. Bunu yapmasının da tek bir yolu vardı. Isabel'den bir an önce uzaklaşması gerekiyordu çünkü bu kadın onu gözü dönmüş bir hayvana çeviriyordu.

Bu duruma şu an itibarıyla bir son vermek gerekiyordu. Temiz giysiler giydi, kandili söndürdü ve Isabel'le konuşmak üzere yola çıktı.

Isabel onu bekliyordu.

Douglas içinde dokunulmamış yemeğin bulunduğu tepsiyi mutfığa koydu. "Konuşmamız gerekiyor," diye fısıldadı bebeği rahatsız etmek istemeyerek. "Önce Parker'ı içeri götüreyim."

"Onu dolaba mı koyacaksın?" Sesi acı doluydu.

"Isabel şu an değişkenlik gösteren ruh hallerinden birini hiç çekemeyeceğim. Yapmamız gereken şey..."

"Değişkenlik gösteren ruh hallerimden biri mi? Bunu söylediğine gerçekten inanamıyorum. Çekmeceyi olduğu yerde bırak ve benimle gel. Sana bir şey göstereceğim."

Onunla tartışmaması için hızla yatak odasına yöneldi. Douglas içeri girer girmez kapıyı kapadı ve yerdeki yatağı gösterdi.

"Bana bugün iki adım ötede mükemmel bir yatak varken neden yerde uyduğunu açıklayabilir misin? Ben zaten sebebini biliyorum ama yine de yüzüme karşı söylemeni istiyorum."

"Sence neden yerde uyuyorum?" diye sordu Douglas.

“Çünkü yatağında yatmaktan bile iğreniyorsun ve yerinde yatmayı tercih ediyorsun. Haklıyım değil mi?”

“Hayır, değilsin.”

Kaşlarını çatma cüretini göstermesi Isabel'i çılgına çevirdi.

Yatağın diğer tarafına geçerek aralarına mesafe koydu. “Bunu inkâr etmene gerek yok. Burada olmaktan hoşlanmadığının farkındayım. Benimle aynı odada durmaya dâlı tahammül edemiyorsun. Böyle hissetmene neden olacak ne yaptım Douglas? Hayır, sakın buna cevap verme. Gitme zamanının geldiğini düşünüyorum. Sen de zaten bunu konuşacaktın değil mi?”

Douglas onun bu kadar saf olabildiğine inanamıyordu. Isabel her şeyi birbirine karıştırmıştı ve neden böyle saçma bir sonuca vardığını ise bir tek Tanrı bilirdi. Kimse ona ne kadar güzel olduğunu hiç söylememiş miydi?

“Neler düşündüğüm hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, öyle değil mi?” Yaptığı bu açıklamaya kendi de şaşır-mıştı.

Genç kadın derin bir nefes aldıktan sonra onu eleştirmekten vazgeçmeye karar verdi ve özür diledi. “Sana terslendiğim için özür dilerim. Sen olmasaydın Parker ve ben ne yapardık bilmiyorum. O zamanlar çok güçsüzdüm. Sana yardımlarından dolayı teşekkür etmem gerekir, bu cadaloz tavrımın tek özrü son dönemde kendimi pek iyi hissetmemem olabilir.”

“Neden?”

“Neden mi? Etrafına baksana Douglas. Hayatım paramparça. Nasıl toparlayacağımı bilemiyorum ve...”

“Bak Isabel durum hiç de o kadar kötü değil.”

Ona günbegün güçlenen çok yakışıklı bir oğlu olduğu-

ını söyleyecekti ama Isabel ona bu fırsatı vermedi. Makul davranışlar sergileyecek durumda değildi ve kendiyle bile çelişiyordu. Sözlerine devam ederken sesi oldukça tiz çıkmaya başlamıştı.

“Kesinlikle çok kötü. Oğlum dolabın çekmecesinde uyuyor, Tanrı aşkına, ne zaman düzgün bir beşiği olacak? Ayrıca her yağmur yağdığında dehşete kapılmamakta zorlanıyorum. Parker’ın kulübeyi nereye yapmış olduğunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Kasabadaki herkes bunu ona söyledi ama o hepsinin yanıldığını ispatlamakta başarılıydı. Mutlu oldun mu? Mükemmel olmadığını itiraf ettim işte. Sen de mükemmel değilsin Douglas. Katı, soğuk ve inanılmaz derecede mantıklısın ve bunu her gördüğümde çılgılık atmak istiyorum.”

“Çılgılık atıyorsun zaten tatlım.”

“Sakin ılımlı olmaya kalkışma. Sen hiç kendini kaybetmez misin?”

“Sıram gelmedi mi hâlâ? Sorular sorup duruyorsun ama hiçbirini cevaplamama izin vermiyorsun.”

Her zamanki gibi sakın ve kontrollüydü. Bu Isabel’in dikkatini dağıttı. “Sinirlerimi ne kadar bozduğunun farkında mısın?”

“Sinir bozukluğundan mı bahsetmek istiyorsun?” Sert bir kahkaha attıktan sonra üzerine doğru ilerlemeye başladı. “İşte ona bakıyorsun Isabel. Sana sadece bakmanın bile beni ne hale getirdiğini görmemek için kör ya da delirmiş olman gerek.”

Bir kez başlamıştı ve kelimeler hızla dudaklarının arasından dökülüyordu, artık durması mümkün değildi.

“Yerde uyuyorum çünkü kokun çarşafırlara sinmiş durumda ve bu beni öyle bir hale getiriyor ki gözüme uyku

girmiyor. Tek düşünebildiğim şey seninle sevişmek oluyor. Şimdi anladın mı?”

Onu duvara yaslamıştı ve ateş saçan gözlerle sözlerini devam ediyordu. “Hâlâ korkmadın mı? Yoksa tüm duyularını şoke ederek dilinin tutulmasına mı sebep oldum? Neden gülümsüyorsun Isabel? Seninle yatmak istiyorum. Bunu anladın mı? Korkmayacak mısın artık?”

Isabel başını yavaşça iki yana salladı. “Isabel sana yalvarıyorum. Bana gitmemi söyle.”

“Kal.”

“Anlıyor musun...”

“Ah, evet, anlıyorum,” diye fısıldadı Isabel ve kollarını onun boynuna sardı.

Douglas onun yüzünü avuçlarının arasına alıp başını eğdi. “Senden uzak durmaya çalıştım...”

“Öyle mi?” diye sordu iç çekerek.

“Sana karşı koyabilecek kadar güçlü olmadım. O seksi...”

“Çiller mi?”

“Evet, çiller. Bir adam elmayı ısırmadan önce ancak bu kadar baştan çıkarılabilir tatlım ve seni banyo yaparken gördüğümde...”

“Douglas beni öpecek misin?”

Sorusunu tamamlarken Douglas’ın dudakları dudaklarının üzerine kapandı. Mükemmel değildi; mükemmelden de öteydi. Isabel ona anında tepki verdi. Öpüşüne tüm bedeniyle karşılık veriyordu; dili onunkine değdiği anda hemen hareketlerini taklit etmeye başlamış ve içindeki tüm bastırılmış tutkuyu salıvermişti.

Tadını yudum yudum alırken Douglas onu çekip bednine yasladı. Onu yavaşlatmadığı takdirde aklından geçen-

lerin hepsini uygulamak isteyeceğini biliyordu, fakat bunu açıklayıp onu durdurmak Douglas için kabul edilebilir bir şey değildi.

İkisi de nasıl soyunup yatağa girdiklerini hatırlamıyordu. Douglas telaşla onu yatağa yatırıp üzerine uzanmış olabilirdi. Aynı şeyi Isabel de yapmış olabilirdi. Son birkaç dakika içinde onu sırtüstü yatırıp göğsünün her bir santimini öptüğü düşünülürse ne kadar güçlü olduğunu ispatlamıştı.

Douglas ona hiç karşı koymadı. Tanrım, onu ne kadar çok seviyordu. Isabel bir sevgiliden beklediği her özelliğe sahipti.

Yumuşak teninin dokunuşu inanılmaz derecede uyarıcıydı. Her yeri mükenmildi. Göğsüne değen göğüslerini, üzerinde kıpırdanırken çıkardığı iniltileri çok seviyordu. Isabel en az onun kadar istekli olduğunu gizlemeye kalkışmıyordu ve bu Douglas'ın tüm kontrolünü ve çekinmelerini bir kenara bırakmasını sağladı.

Isabel'in boynunu, omuzlarını, göğüslerini öptükten sonra yavaşça aşağılara doğru ilerlemeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Isabel, sesi tutkuyla boğuklaşmıştı.

“Vücudundaki her çili öpüyorum.”

Isabel bunun hayatında duyduğu en romantik söz olduğunu düşündü. “Ah, Tanrım,” diye mırıldandı ve onun her dokunuşuna, her öpücüğüne, her okşayışına defalarca aynı şekilde karşılık verdi.

Douglas onun tüm duyularını hayal dahi edemeyeceği bir şekilde uyarıyordu. Isabel onun hoşlanmadığı bir şey yapıp yapmadığını sorduğunu fark etti ve cevap vermeye

kalkıştığında Douglas daha da mükemmel bir şey yapıp onun sadece inlemesine neden oldu.

Derdi onu çılgına çevirmekse bunu sonuna kadar barmış, hatta adını zaferlere yazdırmıştı. Derinlerine sokulurken Isabel hafif bir sızı duydu ama çok geçmeden Douglas onun bir parçası haline geldi. Onu öylesine bir şefkatle sarıyordu ki acıdan eser kalmamıştı, sadece haz vardı artık.

Douglas her fısıltının, her dokunuşun, her hareketin tadını sonuna kadar çıkardı ve rahatlama hissine ulaşma isteği tahammül edilemez boyuta geldiğinde ritmini hızlandırarak ona sınıksı sarıldı.

İçinde daha önce hiç tatmadığı bir his yükselen Isabel kalp atışlarının hızlanmasıyla birlikte zirveye ulaştı. Yeryüzü binlerce yıldızla aydınlanırken ona sınıksı sarıldı, sevimlerinin mucizesi içini keyifle doldurdu.

Douglas'ın toparlanması birkaç dakikasını aldı. Onu kendine doğru çektikten sonra boynuna burnunu sürterken tembelce okşamaya devam etti.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Isabel cevap vermedi ama onun kulağına doğru içini çekti. Douglas başını kaldırıp yüzüne bakacak gücü bulmadan önce onun mutlu olduğunu hissetmişti.

Onu tüketmiş olduğunu bilmek Douglas'ın inanılmaz derecede tatmin olmasına neden oldu. Isabel ona sarılarak uykuya daldı, uzun bacakları onunkilere dolanmıştı, yüzünü boynuna gömmüştü ve şu an tamamen ona aitti.

Bu ömre bedel bir andı.

10. BÖLÜM

Karanlıkta kollarının arasında Isabel ile yatarken Douglas suçluluk duymaya başlamıştı. Onunla sevişmek korkunç bir hataydı. Korunmaya muhtaç olduğu bir dönemde onun hassasiyetinden faydalanmıştı. Bu hiç onurlu bir hareket değildi. Akli neredeydi? Lanet olsun hiçbir şey düşünmemişti, en azından kafasını kullanmamıştı, ona hiç dokunmamalıydı. İşlediği günahın affı yoktu ve onu kollarının arasında nasıl tuttuğunu ya da ona karşı neler hissettiğini asla unutamayacaktı. Bu *an* hayatının sonuna kadar onu esir alacaktı.

Şimdi onu gerçeklerle yüzleştirerek incitmek zorundaydı. Şartlar onları bir araya getirmişti, başka bir zamanda ve başka bir yerde Isabel onu asla seçmezdi ki dış dünyaya açıldığında bunu hemen fark edecekti.

Douglas onun ölmüş kocasının tam tersiydi.

Parker bir hayalperestti. Douglas ise gerçekçi, hatta şu son döneme kadar son derecede mantıklı bir adamdı.

Bebeğin ilgi isteği Douglas'ın bu gibi acı düşünceleri bir yana bırakmasına sebep oldu. Parker'ın altını değiştir-

dikten sonra onu kollarında sallarken çektiği işkenceyi ona anlattı. Bebek bir süre sonra somurtmaktan vazgeçip gözlerini merakla ona dikti ve onu dinlemeye başladı.

Kendini oğlunu kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Parker'ı dünyaya geldiği andan itibaren bir baba gibi sevip bağrına basmıştı.

Bebek uykuya daldı. Douglas ona olan sevgisini fısıldayıp onu alnından öptü ve yatağına yatırdı.

Isabel'i yavaşça sarsarak uyandırdı. Genç kadın kollarını boynuna dolayıp onu yeniden yatağına çekmeye çalıştı. Douglas onu alnından öpüp uyanması için zorladı, gözlerini açınca da ona klasik gece gezmesinden döndüğünde dilettiği kadar uyuyabileceğini söyledi.

"Boyle'un adamlarını her gece kontrol etmek zorunda mısın?"

"Evet."

Isabel'in onunla tartışamayacak kadar çok uykusu vardı. Douglas odadan çıktıktan sonra ön kapıyı kilitleyebilmek için onun peşinden gitti.

"Dışarıda ne kadar kalacaksın?"

"Her zamanki kadar," dedi. "Bir süre neler konuştuklarımı dinleyip döneceğim."

"Şu ana kadar önemli hiçbir şey söylemediler," diye hatırlattı ona Isabel.

"Yine de kontrol edeceğim."

Isabel esnedikten sonra uyanık kalacağını söyleyip onu öptü. "Dikkatli ol."

Yumuşacık bedeninin çekiciliğine karşı kıymak çok zordu. Bir saat sonra ise Douglas her günkü alışkanlığına devam etmiş olmasından ötürü çok memnundu. Her zamanki gibi sarhoş olan Boyle'un adamları bu gece oldukça

konuşkanlardı. Bu geceki konuları ise farklıydı, Boyle'un onları gece boyunca dışarıda kalmaya zorlamasından sızlanmıyorlardı. Nefret ettikleri kişi Isabel'di. Tüm öfkelemini ona yönlendirmişlerdi. Bu kadar inatçı bir kadın olmasa Boyle'un ne kadar güçlü ve zengin bir adam olduğunu, dahası her dediğini yaptığını fark edebilirdi. Patronları kadının dizlerinin üstüne çöküp onunla evlenmek için valvarmasını istiyordu ve adamlar bunun artık çok fazla zaman almaması gerektiği konusunda hemfikirlerdi.

Douglas bu şikâyetleri daha önce de duymuştu, fakat adamlar bu kadar keskin bir şekilde zehirlerini akıtmamışlardı hiç. İşlerinden biri Spear'ın planını uygulayarak Isabel'in evine zorla girmeyi ve kadını Boyle'un çiftliğine götürmeyi önerdi.

"Spear patronu etkilemek istiyor ve bunu yapabilmek için de kadını onun yatağına koymasını gerektiğini düşünüyor. Boyle'un bu sayede onu ödüllendireceğini düşünüyor ve herkes bu planı uygulamaya razı olursa bu ödülün bir kısmını paylaşmaya söz verdi."

Adamların ikisi bu plana tamamen karşı çıktı. Biri daha geçen ayın ödemesini bile almamış olduklarını söyledi, Boyle Dakotas'dan dönene kadar beklemelerini söylemişti.

Douglas bir süre sonra Spear'ın planına karşı çıkan adamların ondan korktuğunu anladı. Çok geçmeden planı kabul etmemekten de korkar hale geleceklerdi.

Adamların Isabel hakkında söyledikleri şeyler, Douglas'ın çileden çıkmasına sebep olmuştu. Kendini tutabilmek için Isabel ile Parker'ın önceliği olduğunu sürekli olarak hatırlamaya çalışıyordu. Onlar güvende olduktan sonra Boyle ve adamlarıyla hesaplaşacaktı.

Tanrım, Douglas o günü iple çekiyordu.

Zaman daralıyordu. Douglas kardeşlerine haber verme vaktinin geldiğine karar vererek doktorun evine doğru ilerlemeye başladı.

Simpson'ın ona katılmayacağını zaten biliyordu. Fakat Douglas bu kez onu dinlememeye kararlıydı.

“Boyle birkaç haftadan önce geri dönmez ve bebeğin vahşi doğaya çıkmadan önce biraz daha güçlenmesi için bu zamana ihtiyacı var. Şu an çok hassas.”

“Spear çiftliğe gelirse ne olur biliyor musunuz? Onu öldürürüm. Sonra Boyle yanına en az yirmi adam alarak gelir ve bir savaş başlarsa Parker'ın hiç şansı kalmaz. Haklı olduğumu biliyorsunuz. O lanet olası telgrafı yarın gönderin.”

“Tanrı yardımcın olsun evlat.”

Douglas geçmişte hep açıksözlü olmuştu, ertesi sabah Isabel ile konuşurken de o günlerine geri dönmekte sakınca görmedi.

Isabel yanına gelene kadar şöminenin önünde yürüyüp durdu. Kadının elinde dikiş kutusu vardı ve koşup Douglas'ı kucaklayabilmek için onu telaşla masanın üzerine bıraktı.

Douglas ona oturmasını söyledikten sonra tek kelime etmedi, Isabel yüzüne bakana kadar ne diyeceğini gerçekten bilemedi.

“Sorun nedir?”

“Sorun biziz.”

Gözleri kocaman açıldı. “Hayır.”

“Evet,” diye diretti Douglas. “Dün seninle birlikte olmamalıydım ve bunu anlamaya çalışmanı istiyorum. Senden yararlandım ve sorun burada. Tanrı aşkına kafanı iki

yana sallayıp durma. Haklı olduğumu biliyorsun. Hamile kalmana sebep olabilirdim Isabel. Bu bir daha olmamalı.”

Zalimce sözleri ve sesindeki öfke Isabel’in donup kalmasına sebep oldu. “Anlamayacağım,” diye bağırdı. “Bana neden bunları söylüyorsun? Beni ne kadar kırdığının farkında değil misin?”

“Lütfen durumu daha da zorlaştırma. Sana bunun yanlış olduğunu anlatmak için yüzlerce sebep sayabilirim.”

“Bana mantıklı bir sebep söyle sadece.”

“Kendini bana mecbur hissediyorsun.”

“Bunu elbette hissediyorum ama seninle birlikte olma sebebim bu değil. Sakın bunu yapma. Aramızda olanın yanlış bir yanı yoktu. Güzeldi... Sevgi dolu ve...” Devam edemedi. Gözlerine yaşlar dolunca arkasını döndü. Paylaştıkları saatler Douglas’a hiç mi bir şey ifade etmiyordu? Hayır, buna inanamazdı. İnanmayacaktı.

“Dış dünyaya açıldığında farklı insanlarla karşılaşacaksın ve bu geçiş dönemi...”

“Geçiş dönemi mi?” diye fısıldadı. “Tanrı aşkına mantıklı olmaya çalışmayı bırakıp biraz yüreğinin sesini dinleyemez misin?”

“Mantıklı olmayı bırakayım mı? Lanet olsun Isabel, mantıklı davransaydım seni ve Parker’ı çok zaman önce buradan uzaklaştırmış ellerimi de senden uzak tutmuş olurudum.”

“Ben gitmezdim. Bu oğlum için çok tehlikeli olurdu. Kalmak çok daha doğru bir hareketti ve dün gece ben de seni en az senin beni istediğin kadar istedim.”

Ona yaklaşıp kollarını beline doladı. Douglas geri çekilerek başını salladı.

“Anlamaya çalışır mısın lütfen? Bizi kontrolümüzde ol-

mayan birtakım koşullar bir araya getirdi. Çaresizdin ve yardımına müteşekkir oldun, bunu sevgiyle karıştırma. Bu sonuna kadar bağlanmak için iyi bir çıkış noktası değil, zaman ve mesafe araya gir'liğinde haklı olduğumu anlayacaksın. Yoluna oğlunla birlikte devam etmelisin Isabel. Olması gereken bu.”

“Sensiz mi?”

“Evet.”

Douglas tartışmayı sonlandırmıştı ve Isabel onun fikrini değıştirmesi için uğraşamayacak kadar perişan bir haldeydi.

Yatak odasına doğru yürüdü, onun peşinden gelmesi için dua ediyordu, belki bir şey söyler, gelecek için ona ufak bir ümit verirdi.

Douglas tek kelime bile etmedi. Isabel son kez yalvarmak üzere ona doğru döndü ama kelimeler boğazına takıldı. Görünüşü de sözleri kadar kalp kırıcıydı. Başı eğik bir şekilde şöminenin önünde duruyordu, elleri rafın üzerindeydi. Yüzündeki çizgiler çektiği ıstırabı dışa vuruyordu.

Çok üzüntülü görünüyordu. Vedasını etmiş miydi?

“Douglas, seni seviyor olmamın bir önemi var mı?”

Sessizliği ona cevap oldu.

11. BÖLÜM

Sonraki iki gün boyunca Douglas ile Isabel birbirlerinden mümkün olduğunca uzak durdular. Isabel onsuzluğun geleceğın nasıl olacağını düşünüyor ve onun Parker ile kendisini terk edeceği fikrini kabullenmeye çalışyordu. Douglas ise yardım gelene kadar onları nasıl hayatta tutabileceklerini bulmaya çalışyordu.

Boyle'un adamlarının üzerinde tartıştıkları planı hâlâ Isabel'e anlatmamıştı, kardeşlerine yolladığı telgraftan da bahsetmemişti, bunu ne zaman denese Isabel arkasını dönüp diğer odaya oğluyla ilgilenmeye gidiyordu.

Douglas her gün hava kararınca tepelere tırmanıp Boyle'un adamlarını kontrol ediyordu.

Isabel ise yemek pişiriyordu. İkinci günün sabahında masanın üzerinde dört turta, iki kek duruyordu. Hâlâ Douglas'ın ne zaman gideceğini düşünüp duruyordu.

“O hamurla bir süre uğraşmayı bırakıp beni dinleyebilir misin?”

“Elbette.”

Douglas ondan yüzüne bakmasını istemenin fazla olacağını düşündü. Onun ne kadar incinmiş olduğunu biliyordu, fakat Isabel bu durumu onun için ne kadar zorlaştırdığının farkında mıydı? Yeni bir tartışma yaratmak istemediği için yüzüne bakmasını istemedi. Bir kez daha ağlamaya başlarsa, bu onu öldürebilirdi. Kararını vermişti ve doğru şeyi yaptığından emindi. Zaman içinde aralarına mesafe girdikten sonra Isabel de bunu anlayacaktı.

“Döndüğümde çok yorgun olmazsan, ayrılırken yanımıza almamız için gereken şeyleri toparlamanda yarar var.”

“Yorgun değilim.”

“Kapıyı arkamdan kilitle.”

“Bu gece yağmurdan dolayı kimse kulübeyi gözetlemez.”

“Yine de kontrol edeceğim.”

“Seni seviyorum Douglas,” diyerek düşüncelerini dışa vurdu Isabel, kendine engel olamamıştı. “Bunu anlamaya çalışıyorum ama...”

Douglas onun sözünü kesti. “Bunu şu an konuşamayacak kadar üzgünsün. Başka bir zaman daha...”

“Mantıklı mı?”

“Evet.”

Isabel hamuru neredeyse onun üstüne fırlatacaktı. Bunu yapmamak için kâseyi tezgâha koydu ve onu kapıya kadar izledi.

Yapmayacağını bile bile kapıdan çıkmadan önce onu öpmesini bekledi. Kilidi ittiği anda ise gözyaşlarına boğuldu. Aşk denen şey bu kadar acı vermemeliydi, öyle değil mi? Ona yaşadıkları şeyin gerçek olduğunu nasıl anlatacaktı? Neden kestirip atıyordu? Douglas'ın kendisini sevdiğini

ve kendisinden faydalanarak son derece onursuz bir hareket yapmış olduğuna inandığını biliyordu. Yanılıyordu ama çok gururlu ve bir o kadar da inatçıydı, Isabel onun tıktırını nasıl değiştireceğini bir türlü bilemiyordu. Araya zaman ve mesafe girince akli başına gelecek miydi yoksa hâlâ doğru olanı yaptığına mı inanacaktı?

Tanrım lütfen Parker'ı ve beni bırakmasın. Onun birlikte olmamız gerektiğini fark etmesine yardım et.

Douglas'ın olmadığı bir geleceği düşünmesi imkânsızdı, dakikalar boyunca büzülmüş bir halde durup yürek burkan hıçkırıklarının arasında nefes almaya çalıştı.

Atlar araziye girmeden önce Boyle'un adamlarının yaklaştığını fark etmedi. Bir anda silahlar ateşlendi ve kulübe kurşun yağmuruna tutuldu. Adamlar vahşi çığlıklar atarak kulübenin etrafını çevirdiler, açık saçık sözler söyleyerek silahlarını boşaltıyorlardı.

Ulu Tanrım, bebeğim... Bebeğini almalı ve korumalıydı. Onu güvende tutabilmek için çılgınca koşmaya başladı. Oğlunu kollarının arasına aldığı anda boğuk bir fısıltıyla inliyordu. Bedenini ona siper ederek iç duvara doğru döndü. Bir kurşun yanından vızıldayarak geçti.

Gürültü sağır ediciydi. Kurşunlar duvarlara çarpıyor, adamlar bağıryorlar, Parker ağlıyordu. Isabel ise bu arada oğlunu en güvenli nereye saklayabileceğini düşünmeye çalışıyordu.

Parker'ı teskin edecek vakti yoktu. Önce güvende olmalıydı.

Tanrım onu korumama yardım et... Yardım et...

Dolap. Evet, dolabın arkası iç duvara dayalıydı. Isabel dolaba doğru koştu, hızla kapısını açtı ve dizlerinin üzerine çöküp karşısına çıkan ayakkabıları dışarı fırlattı.

“Sakin ol, sus,” diye fısıldadı ve yukarı uzanıp askıdan kalın bir elbise çekerek ahşabın üzerine serdi. Parker’ı oraya yerleştirdikten sonra geri çekilerek dolabın kapısını içeri hava girecek şekilde hafif aralık bırakarak kapadı.

İlk silah sesinden bu yana olsa olsa bir dakika geçmişti, fakat zihninde bir ses sürekli olarak *acele et, acele et, acele et* diye bağıırıyordu. Oturma odasına koştu, ışıkları söndürüp tüfeğine mermiyi sürdürdü ve sırtını duvara verip perdenin aralığından dışarıyı görmeye çalıştı.

Öndeki pencerenin camı bir anda paramparça oldu. Camlar parçalanarak her yana saçılırken kurşun yağmuru devam etti. Mumlardan biri şömine rafından yere düşüp halının üzerinde yuvarlanmaya başladı.

Bir sessizlik oldu, bu gürültüden çok daha korkutucuydu. Oyunları sona mı ermişti yoksa silahlarımı mı dolduruyorlardı? Sarhoşlarsa daha çabuk sıkılır ve giderlerdi.

Tanrım lütfen... Lütfen gitsinler.

Isabel bir zamanlar pencere olan boşluğa iyice yaklaştı. Tüfeğinin ucuyla perdeyi kaldırıp karanlığa baktı.

Dışarısı ölüm kadar karanlıktı. Bir yerlerde gök gürledi ve yağmur yüzüyle boynunu ıslatmaya başladı. Duyduğu en ufak ses bile onu geriyordu, adamların üzerine doğru gelmelerini bekliyordu.

Bir anda bir şimşek çaktı ve altı adamı da gördü. Ön kapının tam karşısına bir sıra halinde dizilmişlerdi ve oğlundan sadece yirmi adım ötedelerdi.

Spear’ın yüzünü gördü, o griliğin içinde teni tam bir hortlağa benziyordu ve gözleri, Tanrım gözleri iblisinki kadar kırmızıydı.

Gerisin geri duvara yaslanıp bağırmmamak için derin bir nefes aldı. İlk önce onu öldürecekti.

Bir ses kamçı gibi şaklayarak tüm sükûneti bozdu.

"Beni hatırladın mı fahişe? Adım Spear ve şu an sorumlu benim. Seni beklemekten sıkıldım. Duydun mu? Ona kadar sayacağım, canının yanmasını istemiyorsan ben saymayı bitirmeden dışarı çıkarsın."

Sesi soğuk, kararlı ve nefret doluydu. Sarhoş gibi çıkmıyordu ve bu onu daha da tehlikeli kılıyordu. Hareketlerini alkol değil şeytan kontrol ediyordu.

"Bir... İki... Üç..."

"Dur Spear," diye bağırdı içlerinden biri. "Bu bebek ağlaması değil mi?"

"Lanet olsun," diye bağırdı diğeri. "Bebegi doğurmuş."

Douglas usulca ahırın köşesinden döndü ve Spear'ın arkasında durdu. Çok öfkeliydi ve sürekli olarak zamanı lehine kullanması gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

"Birimiz içeri girip bebegi alalım. Böylelikle kadın peşimizden gelmek zorunda kalır," dedi Spear'ın solundaki adam asabi bir kahkaha atarak. "Git ve şu işi hallet Spear. O vahşi kedi içerideyken ben oraya asla girmem. Bunu sen yapacaksın."

"Ben gidip ikisine de getiririm," dedi diğeri. "Korkmuyorum." Böbürlenmesi bir çılgılla kesildi. "Isırıldım," diye bağırdı. "Bacağımdan ısırıldım."

"Ne bağıırıyorsun Benton? Bu gece ortalıkta yılan yok. Sadece ürpermişsindir, başka bir şey olamaz."

Spear atından indi. "İkiniz de susun ki kadını duyabiliyim."

"Seni içeri davet edeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu adamlardan biri kıs kıs gülerek.

Benton atını çevirip tepeye doğru ilerlemeye başladı.

Douglas adamın hıçkırıldığını duyabiliyordu. Bu aptal sarhoşun uyluğuna saplanmış olan bıçağı ne zaman fark edeceğini merak etti.

Spear atının yanında duruyordu, içeri girip girmeme konusunu düşündüğü açıktı.

Douglas onun denemesini çok istedi. Onun kapıya yaklaşmasına bile izin vermeyecekti, bu onu öldürmek anlamına geliyorsa onu öldürecekti, böyle şeylerden pişmanlık duymazdı. Bu pislik masum bir anneyi korkutmuş, evine zarar vermişti ve şimdi de onu bebeğiyle birlikte dışarı sürükleyebileceğini düşünüyordu. Adamlardan herhangi birinin Isabel'e dokunacağını düşünmek bile Douglas'ın öfkeden köpürmesine sebep oluyordu.

Kıpırda Spear. Kıpırda.

Spear silahını kılıfından çıkardı ve bu ölümcül bir hayatıydı. Bir anda ayaklarının üzerinde tökezledi, arkasına döndü ve silahını ateş etmek üzere havaya kaldırdı.

Douglas onu diğer bacağından da vurdu. Spear silahı hâlâ elinde olsa da yüzüstü çamurlu zemine devrildi.

“Hayatının sonuna kadar topal kalmak isteyen biri daha var mı?”

Spear'in çığlıklarına eklenen Douglas'ın sesindeki kin diğerlerinin savaşı bırakması için yeterliydi.

Spear çamurun içinde bir domuz gibi kıvrılırken bir yandan da sakin olmaya çalışıyordu. Adamlarına Douglas'ı öldürmelerini söyledi, yana döndü, başını kaldırdı ve silahını doğrulttu.

Douglas onu alnının ortasından vurdu. Adamlardan bir tanesi silahına uzandı ama kılıfından çıkaramadı. Douglas'ın ikinci kurşunu adamın omzuna isabet etti. Adam çığlık atarak öne devrildi.

“Silahlarınızı yere bırakın,” diye emretti Douglas.

Isabel’e seslenmeden önce emrinin yerine getirilmesini bekledi. “Her şey sona erdi. Sen ve bebek iyi misiniz?”

Douglas ona cevap veren sesteki korku dolu tınıyı duyabiliyordu. “Evet, evet... İyiyiz.”

Birkaç saniye sonra içeride yakılan gaz lambasının ışığı bahçeye vurdu.

“Tepede bekleyen arkadaşlarımız var bayım,” diye böbürlendi adamlardan biri. “Biraz kafan çalışıyorsa onlar aşağı inip seni öldürmeden önce buradan gidersin.”

“Bana kalırsa zaten tek başına,” diye fısıldadı arkadaşı.

“Bir tahmin daha yürüt geri zekâlı.”

Bu ses Cole’a aitti. Douglas onun sesini duyunca o kadar mutlu oldu ki kahkaha attı. Kardeşlerinin arkasında durduklarını görmek için o tarafa dönmesine bile gerek yoktu. Yaklaştıklarını duymamıştı ama duysaydı hayal kırıklığına uğrardı, duyacağı her ses onların melekelerini kaybettikleri anlamına gelirdi. Bu ise Batı’da bir insanın öldürülmesi demekti.

“Gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü?”

“Yola çıkabilmek için diğerlerini toplamam gerekti,” dedi Adam.

“Bu adamları öldürecek misin? Silahını onlara doğrulttuğuna göre bunu yapacaksın.”

“Onları öldürmeyecek Cole.”

“Senin de gelebilmene sevindim Harrison,” dedi Douglas.

“Bizi bırakman gerek bayım. Benton çoktan gidip diğerlerine haber vermiştir.”

“Tanrım, ne kadar aptallar,” dedi Adam.

“Uyluğunda bıçak olan adamın adı demek Benton idi,”

dedi Harrison. "Travis onun peşine düştü. Senin kıymetli bıçağını geri isteyeceğini düşündü."

Douglas silahını Cole'a verdi. "Onları bağlayıp ahıra koyun."

Kulübenin kapısı açıldı ve Isabel elinde tüfeğiyle dışarı koştu.

Douglas ışığa doğru yürüdü ve yanlışlıkla kardeşlerinden birini vurmaması için tüfeği onun elinden aldı. Onları gördüğünü biliyordu çünkü Isabel bir anda durup omzunun üzerinden onlara baktıktan sonra tüm dikkatini Boyle'un adamlarına vermişti.

"Nerede o?" diye sordu, sesi öfkeyle titriyordu.

"Kim?" diye sordu Douglas.

"Spear. Onu öldürdün mü? Her neyse ölmüş olması umrumda bile değil, yine de onu vuracağım."

Douglas onun tüfeği almasına izin vermedi. Emniyetini kontrol ettikten sonra silahı Adam'a fırlattı. "Kimseyi vurmak istemeyeceğin den eminim."

"Evet, istiyorum. Hepsini vurmak istiyorum." Douglas'ın gömleğini sıkıca kavradı. "Birini vurmam gerek Douglas. Bebeğimi... Uyandırdılar... Ve... Sonra..."

Devam edemedi. Biraz önce yaşamış olduğu vahşeti tam olarak yeni algılamıştı. Douglas'ın üzerine yığılıp hıçkırmaya başladı.

"Buradan ayrılıyoruz Douglas. Artık seninle savaşmayacağım. Gidiyoruz... Gidiyoruz."

12. BÖLÜM

Simpson'ların mutfağı Clayborne'larla dolmuştu. Trudy Simpson onur konukları için taze kahve pişiriyordu. Masasındaki adamlardan çok etkilenmiş ve takdirini göstermek için bir ziyafet hazırlamaya karar vermişti. Kardeşler Isabel'e yardım etmek için Sweet Creek'e gelmişlerdi ve bu onları olağanüstü kılıyordu.

Adamlar Parker'ın rahatsız olmaması için birbirleriyle fısıldaşarak iletişim kuruyorlardı. Parker Cole'un omzunda huzur içinde uyuyordu.

Birkaç dakika sonra doktor da onlara katıldı. Douglas'ın önüne pembe kurdeleyle bağlanmış sararmış bir kâğıt yığnını koydu.

“Bunları Isabel'den aldım. Saat sabahın biri ve uyuması gerekirken bunları inceliyordu. Kâğıtlara onun yerine neden sen bakmıyorsun? Aralarında o işe yaramaz arazinin tapusu da olmalı, onu bulursan bunlara sebep olduğu için hep birlikte yakalım derim.”

“O nasıl doktor?” diye sordu Trudy.

“Çok yorgun ama başka bir şeyi yok. Kızımız için endişelenmene gerek yok.”

“Bu küçük oğlan tam bir mucize gerçekleştirdi,” dedi Trudy. Masaya bir tabak dolusu jambon koyduktan sonra ekmekleri almak üzere tezgâha gitti. “Minnacık bir şey. Bu kadar küçük bir bebek hiç görmemiştim.”

Doktor iskemlesini Harrison ile Adam’ın arasına sokarak oturdu. “Onu umduğum kadar ufak bulmadım ama biraz daha kilo alması için burada kalmalı. Ne dediğimi anlıyor musun Douglas? Isabel ile oğlu burada kalmalı. Onu bize getirdiğine göre sorun çıktığında ne yapmayı planladığını öğrenmem gerekiyor.”

“Boyle ve çetesinden mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Harrison.

Douglas kardeşlerine Boyle hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı, ayrıntılar sona erdiğinde ise hepsi birden bu adamın tek başına bütün kasabayı nasıl dehşete düşürmeyi başardığını merak etmeye başlamıştı. En çok merak eden de Cole olmuştu. Bu zalimin egemenliğine son vermeye de kararlıydı.

“Kavganın kasabaya yansımamasını sağlayacağım,” dedi Douglas.

“Bunu nasıl yapacaksın?” Doktor öğrenmek istiyordu.

“Bayan Simpson lütfen bana bakmaktan vazgeçebilir misiniz?” diye sordu Cole. “Sinirim bozuluyor.”

Trudy bir kahkaha attı. “Buna engel olamıyorum. Federal Şerif Ryan’a çok benziyorsun. Onunla aynı renk saçların ve gözlerin var ve onun kadar irisin.”

“Ama Ryan’ı hiç görmediniz, değil mi efendim?” diye sordu Cole, çok sıkıldığı belli oluyordu.

“Bu hiç önemli değil. Papaz bize kanun adamını tarif

rtı ve her Pazar günü onun cesaret dolu hikâyelerini anlatıyor.”

“Onun İncil’den bir şeyler okuması falan gerekmiyor mu? Neden Ryan’dan bahsedip duruyor?” diye sordu Adam.

“Bize umut vermek için,” diye cevap verdi Trudy. Gözleri buğulanmıştı. “Herkesin umuda ihtiyacı var. Cole olarak mutfağımdan içeri girdiğinde onun Ryan olduğunu sandım. Bu yüzden sınıksı sarılıp onu öptüm.”

“Efendim ben kasılmam, yürürüm. Ayrıca Daniel Ryan ile kıyaslanmaktan hoşlanmıyorum.”

“Neden ama? Adam bir efsane. Hakkında hep zafer hikâyeleri dinliyoruz ve...”

“Özür dilerim efendim ama Cole’a bu hikâyeleri anlatmanızın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Şeriften hoşlanmıyor. İşin aslı ondan hiç hoşlanmıyor,” dedi Adam.

Trudy’nin eli boynuna gitti. “Ah, hayır bu olamaz. Onu herkes seviyor.”

Douglas konuşmaları dinlemiyordu. Parker Grant’in karısına bırakmış olduğu kâğıtlara bakıyordu. Onları incelemek istemiyordu çünkü Isabel’in rahmetli kocasını her düşündüğünde sinirleniyordu. Parker onun başına hiçbir kadının dayanamayacağı dertler açmıştı.

Kâğıtları masanın üzerinden Adam’ın önüne doğru kaydırıldı. “Onlara sen bak ve önemli olanları aradan çıkar.”

Adam kâğıtları hızla Harrison’ın önüne itti. “Avukat olan sensin, onlara sen bak.”

“Bu iş neden şimdi yapılmak zorunda?” diye sordu Harrison.

“Isabel Arap atlarının belgelerini bulmak istiyor. Aklın-

da o kâğıtlarla ilgili bir şey var ama bana ne olduğunu söylemedi. Bazen çok inatçı olabiliyor ve kadınların kafalarına bir şey taktıklarında nasıl olduklarını...”

“Doktor, sözlerine dikkat et lütfen,” dedi Trudy.

“Sadece kollarını sıvadıklarını söyleyecektim Trudy.”

Trudy Simpson homurdanarak buna hiç kanmadığını belirtti.

Doktor tartışma çıkmaması için hemen konuyu değiştirdi. “O Arap atlarını ne yapacaksınız?” diye sordu.

“Travis’in aklında bir şeyler vardı. Bu konuya o karar verecek,” dedi Adam. “Onlar çok iyi atlar,” diye eklemeyi de unutmadı başını sallayarak.

Harrison masaya eğilip belgeleri okumaya başladı. Douglas bu sırada doktora Boyle’la ilgilenilene kadar yaptığı ziyaretlerden vazgeçmesi gerekebileceğini anlatıyordu.

“Bu konu çözülene kadar burada kalmanız gerekiyor.”

“Peki ya bu arada birileri hastalanırsa ne olacak? Bana ihtiyaç duyulan yere gitmem gerekiyor,” diyerek karşı çıktı doktor.

“Öyle zamanlarda kardeşlerimden ikisi sizinle birlikte gelecekler. Cole sen kasabada Adam’la birlikte kalacaksın ve kimsenin bu eve yaklaşmasına izin vermeyeceksin.”

“Bu Boyle’un birkaç adamını öldürmek anlamına geliyor,” dedi Cole.

“O zaman sen de bunu yapacaksın.”

“Patrick O'Donnell kim?” diye sordu Harrison.

Bu soru doktorun dikkatini çekti. “Bana neden Çılgın İrlandalı Paddy’yi soruyorsun? Onu tanıyor musun?”

“Hayır efendim onu tanımıyorum ama vasiyeti burada ve ismi tapunun üzerinde yazıyor. Merak ettiğim şey ise...”

Simpson Harrison'ın sözlerine devam etmesine izin vermedi. "Bak evlat, sana da Douglas'a anlattığım hikâyeyi anlatmam gerekiyor, İrlandalı Paddy son gülen adamdı."

Douglas elini uzatarak Harrison'ın vasiyet ile tapuyu ona vermesini istedi, doktor Çılgın İrlandalı hakkındaki hikâyeyi yeniden anlatırken onları okuyabilecekti.

Kardeşler hikâyeden çok etkilenmişlerdi. Douglas da elinde tuttuğu belgelerden. Parker Grant'e Patrick O'Donnell tarafından bırakılmış olan mülke bir türlü inanmıyordu, üçüncü kez okuduktan sonra bile bunu kabullenmesi çok zordu.

Douglas gülmeye başladığında doktor hikâyesini henüz bitirmişti. Neden bu kadar eğlendiğini anlatmaya çalıştı ama her seferinde yeni bir gülme krizine kapılıyordu.

"Evlat senin de Çılgın İrlandalı Paddy kadar çılgın olduğunu düşünmeye başlayacağım. Seni bu kadar güldüren şey nedir?"

Douglas belgeleri ona uzattı. Birkaç dakika sonra doktor da kahkahalara boğulmuştu.

"Tanrım bu iç karartıcı dünyada hâlâ adalet var," dedi gözlerindeki yaşları silerken.

"Size ne oluyor?" diye sordu Trudy.

Cole ayağa kalkıp Parker ile birlikte mutfakta dolaşmaya başladı. Bebek bu karmaşa sonucunda uyanmıştı. "Sesinizi alçaltın," diye tersledi onları. "Parker bundan hoşlanmıyor."

Adam ayağa kalkarak bebeği Cole'dan aldı. "Sen yeteri kadar baktın, sıra bende."

"Paddy çılgın değilmiş Trudy. Tam aksine oldukça akıllı bir adammış."

"Parker Grant de öyle," dedi Douglas. Arkasına yaslan-

rak başını iki yana salladı. “Paddy Boyle gelip yerleşmeden yıllar önce o arazinin üzerine yapılması için dava açmış.”

Doktor hikâyeyi devraldı. “Boyle kanunlara hiç değeri vermezdi. O istediğini hep alırdı. Hâlâ da öyle yapıyor,” diye ekledi.

“Evet, buraya geldikten kısa bir süre sonra kasabanın dışındaki tepenin üzerine kendine kocaman bir ev yapmaya karar verdi. Paddy yağmur olsun güneş olsun her gün bu inşaatı izlemeye gittiğinde insanlar onun garip olduğunu düşünmeye başladılar. İnşaatın bitmesi bir yıldan uzun sürdü, hatta iki yılı buldu. Evet, baylar aynen öyle oldu. Ev üç katlıydı ve içinde aklınıza gelecek her türlü lüks vardı. Yemek odasında asılı olan avize Paris’ten gelmişti. Ona bir saray bile diyebiliriz ve Boyle bunu herkese göstermek istiyordu.”

“Böylesine büyük bir evi yapacak parayı nereden buldu?” diye sordu Adam.

“Arazisinin büyük bir kısmını büyükbaş hayvan işine girmiş olan işadamlarına kiraladı, bu çok kârlı bir işti. Sürüler tatlı Montana çayırlarında otlamak üzere Teksas’tan getiriliyordu. Bu işi yaparak yıllar içinde büyük bir servet sahibi oldu.”

“Ama o kiralar aslında ona ait değildi. Hepsi Paddy’nindi. Paddy Boyle’un evini yaptığı arazinin de sahibi,” diye açıkladı Douglas.

“Bunu Boyle’a parti gecesinde söylemiş olmalı, çünkü ondan sonra dövülmeye başladı. Paddy’ye o kadar çok sarğı yaptım ki sayısını ben bile unuttum.”

“Neden Boyle Paddy’yi kısa yoldan öldürmedi?” diye sordu Cole.

“Paddy bir avukata gitmiş ve vasiyet hazırlatmış. Boyle’a

kanuni bir korumaya başvurmadan işkence etmenin yolunu bulacak kadar akıllıymış. Onun araziyi kime bıraktığını on dakikaya kadar Boyle'a söylemediğinden de eminim çünkü Çılgın İrlandalı bundan büyük bir keyif alıyordu. Vasiyetnameyi nerede bulacağını da Boyle'a söylemediğinden eminim. Paddy cinin tekiymiş."

"Kime kalmış peki?" diye sordu Adam.

"Vasiyet hazırlanırken her şeyini kime bırakmayı planladığını bilemiyorum, fakat bu belgelerden anlaşıldığı üzere Parker ve Isabel ile tanıştıktan sonra hepsini onlara bırakmaya karar vermiş. Muhtemelen ona çok kibar davrandıkları için bunu istedi."

"Yani Isabel Boyle'un evinin ve arazilerinin gerçek sahibi mi?"

"Evet," dedi doktor.

"Boyle'un sürü sahiplerinden aldığı kiralar da Isabel'in," diyerek araya girdi Harrison.

Douglas onayladı. "Bunu ya Paddy ölmeden önce Boyle'a söyledi ya da onun ölümünden sonra Parker aynı işi yaptı. Hangisi yapmış olursa olsun bu bir hataydı. Bunu yapan kişinin kanunlara başvurarak bu işi halletmesi gerekirdi."

"Boyle kanunları dinlemezdi," dedi Simpson.

Harrison karşı çıktı. "İyi bir avukat hâkimin onun bankadaki parasına el koymasını sağlayabilirdi. Bunun üzerine Boyle parasını almak için mahkemeye gitmek zorunda kaldı ve davayı kaybederdi, böylelikle kirli işlerini yapacak silahşörler tutma imkânı da kalmazdı."

Clayborne kardeşlerin hepsi bir anda hareketlenerek ayağa fırladı. Douglas ile Cole aynı anda silahlarını çekip arka kapıya yöneldiler. Adam kucağında Parker'la birlikte

koridora gitti. Harrison silahını çıkarıp Trudy Simpson'ın önüne geçti.

Ses çıkarmadan beklemeye başladılar. Trudy pencere-
nin dışından gelen ısıltı duyunca yerinden sıçradı.

Bir saniye sonra Travis içeri girdi, yorgun ama keyif-
li görünüyordu. Yanından geçerken Douglas'ın omzuna
vurdu, Bayan Simpson'a şapkasına dokunarak selam verdi
ve şapkasını çıkarıp masaya oturdu.

Gerekli tanıştırmalar yapıldı ve Trudy sofraya bir tabak
daha ekleme girişiminde bulundu.

"Aç mısın genç adam? Sana da yiyecek bir şeyler hazır-
layabilirim."

"Sizi yormak istemem efendim."

Trudy arkasını dönmüş, tavasını eline almıştı bile. Dok-
tor Travis'e bir fincan kahve koyduktan sonra yerine otur-
du. "Yiyeceksin evlat, Trudy'm tavasını çıkardı bile."

"Peki efendim yiyeceğim."

"Bıçağımı geri aldın mı?" diye sordu Douglas.

"Evet. Benton'ı ahırdaki direğe bağladım, çığlıklarıyla
diğerlerini deli ediyor. Hayatımda bu kadar çok ağlayan bir
adam görmedim. Tanrım çok iğrençti."

Cole güldü. "Kapiya yaklaştığını duyduk Travis. Han-
tallaşıyorsun."

"Beni duymanızı istedim."

Adam bebekle birlikte mutfığa girdi. "Parker acıktı,"
dedi.

Douglas hemen ayağa kalkıp bebeği kucağına aldı ve
merdivene yöneldi.

Trudy onun peşinden koştu. "Dur bakalım Douglas.
Isabel'in odasına öylece giremezsin. Bu hiç uygun ol-
maz."

“Trudy bebeği o doğurttu,” diye seslendi kocası. “Onu gereği ile görmesinin hiçbir sakıncası yok. İki aydır onunla aynı çatının altında yaşıyor.”

“O o zamandı, şimdi ise farklı,” dedi Trudy. “Douglas o bebeği doğurttu çünkü orada bunu yapacak başka kimse yoktu. İşler artık uygun bir şekilde yapılmalı. Bebeği ben götürürüm.”

Bebeği Douglas’tan almadan önce ellerini önlüğüne kuruladı. Douglas Isabel’in onu yeniden görmesinin iyi olmayacağını düşünerek kadınla tartışmadı. Gerçeklerle yüzleşmesini sağlayarak onu kırmıştı; Isabel zamanla ondan faydalanmış olduğunu anlayacaktı ve Douglas o bunu anladığı gün kendisinden nefret etmemesi için Tanrı’ya dua ediyordu.

Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturup boşluğa bakarak hayatının bir daha Isabel ile Parker’ı görmeden nasıl geçeceğini düşünmeye çalıştı.

Harrison onu bu karamsar düşüncelerden kurtardı. “Bebeği sen mi doğurttu?”

“Evet.”

“Otur ve bana nasıl bir şey olduğunu anlat.”

“Neden?” diye sordu Adam.

“Oğlumun ya da kızımın doğumuna hazır olmak istiyorum. Bu konuda biraz... Heyecanlıyım. Karımın acı çekmesi fikrinden pek hoşlanmıyorum.”

Douglas bu değişiklikten memnundu. İskemleye ters oturarak Harrison’a baktı. “Heyecanlı mısın? Seni hiçbir şeyin bu hale getireceğini düşünmezdim.”

Harrison omuz silkti. “Nasıl olduğunu anlat,” diye belirtti.

Douglas tamamıyla dürüst olmaya karar verdi. Öne

doğru eğilerek fısıldadı. “Tam anlamıyla cehennemi yaşamak gibi.”

“Ne dedi?” diye sordu Cole.

“Cehennemi yaşamak gibi,” dedi Adam. “Dalga geçmeyi bırak Douglas. Harrison grileşti.”

Kardeşler bunu çok eğlenceli bulmuşlardı. Douglas yaşadığı tecrübeyi oldukça güzel bir şekilde özetlediğini düşünüyordu ama tepkilere bakınca bunun karşıdan çok kötü göründüğünü fark etti.

“Kötü değildi,” dedi. “Başlangıçta korktum ama sonra bir şeylerin ters gidebileceğini düşünerek endişelendim. Isabel bunun üstesinden geldi ve Parker’ı elime aldığım da...”

Kardeşleri cümlesini bitirmesini bekliyorlardı. Douglas başını iki yana salladı. Bu anıyı paylaşmak istemiyordu. Bu anı Isabel ile ona aitti ve Sweet Creek’ten ayrılırken yanında götürebileceği tek şeydi.

“Mucizevi bir şeydi Harrison,” diye itiraf etti. “Endişelenmekten vazgeç. Hem senin bir şey yapmana gerek yok. Rose Anne doğuma yardım edecektir.”

“Zamanı geldiğinde karımın yanında olmayı planlıyorum.”

Trudy mutfığa döndü, kahve demliğini alıp herkesin fincanını doldurdu.

“Teşekkür ederim,” dedi Cole. “Anlayamadığım şey nedir biliyor musunuz?”

“Neymiş?” dedi Adam.

“Sweet Creek halkı,” dedi Cole. “O kadar çok insan nasıl tek bir adamdan korkar?”

“Emrinde yirmi silahlı adamın çalıştığı bir adam,” dedi doktor. “Sweet Creek’te yaşayanlar ödleğ değillerdir ama

çoğu çiftçi. Hiçbiri kavga etmeyi bilmez. Zavallı Wendell Border'a sorun isterseniz.”

“Ona ne oldu?” diye sordu Adam.

“Wendell karısı ve iki küçük kızıyla birlikte kiliseden çıkarken adamlar onu yakaladı. Onu Sam Boyle’un karşısında diz çökmeye zorladılar. Wendell merhamet dilenmeyi reddedince Boyle iki elinin birden kırılmasını emretti. İnsanlar olanları durdurmaya çalıştılar ama o kiralık katiller silahlarını çekerek kıpırdayanı vuracaklarını söylediler. Zavallı Wendell’in ailesi bunu izlemek zorunda kaldı. Çok kötü bir gündü.”

“Şimdi senin Şerif Ryan olduğunu düşünerek neden o kadar sevindiğimi anladın mı Cole?” diye sordu Trudy. “Dualarımızın cevabıydın.”

Travis’in gözleri irileşti. “Bahse girerim Ryan’a benzetilmekten çok hoşlanmışsındır,” dedi.

“Kasabadaki herkes aynı şekilde düşünecektir,” dedi Trudy.

İşte bu basit sözler Douglas’ın planını yapmasını sağladı. İzin isteyip kalkmaya hazırlanan doktora dönerek, “Sweet Creek’te hapishane var mı?” diye sordu.

“Evet. Kasabanın sonunda, ahırların yanında. Eski şerif yıldızını masaya bırakıp kasabayı terk ettiğinden beri kimse oraya girmedir. Neden sordun?”

“Cole orayı kullanacak,” diye cevap verdi Douglas. “Daha fazlasını duymak isteyeceğinizi hiç sanmam efendim. Bu başınızı kanunlarla derde sokabilir.”

“Pekâlâ,” diyerek durumu kabullendi doktor. “Gel Trudy. Beylerin biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları var. Yarın hepimiz için zor bir gün olacak. Fırsatımız varken biraz uyuyalım.”

Douglas kardeşlerine ne istediğini anlatmaya başlama-
dan önce yaşlı çiftin merdivenlerden çıkmasını bekledi.

“Bayan Simpson bana kasabadaki herkesin Daniel
Ryan’ın gelip onları kurtarması için dua ettiğini anlattı.”

“Ve?” diye sordu Cole.

Douglas sırttı. “Yarın duaları cevaplanacak.”

Daniel Ryan ya da Daniel Ryan taklidi yapan Cole Clay-
borne Cuma sabahı saat tam onda atıyla Sweet Creek’in
ana caddesinde ilerledi. Doğruca telgraf merkezine gitti.
Jasper Cooper’ın alnına silah dayayıp kendisiyle işbirli-
ği yapmasını istedi ve Samuel Boyle’a tüm hesaplarına el
konduğunu bildiren bir telgraf çekmesini bildirdi.

Aynı zamanda Harrison bankaya gidip sorumlu me-
murlara son derece ilgi çekici bir doküman sundu ve mah-
keme sonuçlanana kadar Boyle’un hesaplarındaki paranın
mülkiyetin kime ait olduğu bulunana kadar Liddyville’deki
bir hesaba transfer edilmesi emrini verdi. Belge bir hâkim
tarafından imzalanmıştı ama memurlar imzanın kime ait
olduğunu çıkaramadılar.

Banka müdürü görünüşe göre Boyle’un yordakçılarının
dan biri değildi. Kâğıtlara şöyle bir baktı ve hemen paranın
transferini gerçekleştirdi. Hatta bu işi yaparken gülüyor,
sanki hayatının en keyifli anını yaşıyordu.

Memurlardan ikisi Boyle’un tüm parasının bittiğini
gözler önüne seren büyük bir ilan hazırlayarak bankanın
önündeki direğe çivilediler.

Söylentiler bedava viski gibi bir anda her yana yayıldı
ve iki saat içinde yirmi beş yardımcının on beşi kasabayı
bilinmeyen yönlerle doğru terk ettiler. Sadakatleri parayla
ölçülüyordu. Durumu konuşmak üzere Boyle’u bekleme-

ye karar verenler ise Şerif Ryan ve iki yardımcısı tarafından tutuklanarak hapse atıldılar.

Clayborne'ların yaptıkları hiçbir şey yasal değildi ve Harrison bunu binlerce kez tekrarlamıştı. Cole bir kanun adamının yerine geçmekten dolayı yirmi yıl hapis cezası alabilirdi, tabii Harrison da sahte belge hazırlamaktan dolayı onunla aynı hücreyi paylaşmak zorunda kalacaktı.

Cole bu konuda endişelenmeyi reddetmişti. Hatta Ryan'ın onun taklidini yaptığını duyarak peşine düşmesini istiyordu. İşte o zaman Rose Anne'nin onun için almış olduğu pusulayı bu adamdan geri alabilirdi.

Douglas Boyle'un peşine düşmüştü. Kardeşlerinin onunla gelmesine izin vermemiş ve ne yapacağını onlara söylememişti. Dr. Simpson'dan Wendell Border ile ailesini Pazar günü saat tam on birde kilisenin önüne getirmesini istemişti. Orada onları bekleyen bir sürpriz olacaktı.

Elbette kilise o gün hınca hınç doluydu. Papaz Thomas Stevenson kilisesinin dolu olmasından ötürü çok heyecanlanmış ve bunu en iyi şekilde kullanmaya karar vermişti. Hazırladığı konuşmadan hemen vazgeçip cehennem ateşinden bahsetmeye başladı. Bağırды, çağırды, tehditler savurdu. Kilisesine düzenli olarak devam etmeyenler cehennemde kayrulacaktı. Tüm cemaatine bağırarak, önündeki kürsüye yumruklarını vurarak suçluluk duygusunu aşıladı ve yüreklerine Tanrı korkusunu yerleştirmek için elinden geleni yaptı.

Wendell Border ve ailesi ayağa kalktığı sırada ise “lanet” çığlıkları atıyordu.

Bir anda vaazını kesti. “Zamanı geldi mi Wendell?”

“On bir olmak üzere,” diye seslendi Wendell.

Kalabalık sessizlik içerisinde Wendell'in sırasından çıkıp kapıya doğru yürütmesini izledi. Karısı kolunu tutarak arkasından gidiyordu, kızları da onları takip ediyordu.

Onca spekülasyona rağmen kimse ne olacağını tahmin edemiyordu.

Sokağın ortasından kiliseye doğru yürüylen kişi Sam Boyle'du. Douglas hemen arkasındaydı ve silahıyla onu dürtüyordu.

Herkes gülmeye başladı. Boyle hiç de o kadar korkunç görünmüyordu. Üzerinde sadece kirli, uzun iç çamaşırları vardı. Başını yere eğmiş, çıplak ayaklarıyla zıplayarak ilerliyordu. Kalabalığın kahkahaları daha da arttı. Boyle ağlıyordu.

Hayır, şu an kesinlikle hiç kimseye bir tehdit gibi görünmüyordu, bu haliyle çocukları bile korkutamazdı. O zorba yok olmuş, geride bir ödle kalmıştı.

Dr. Simpson daha sonra Isabel'e Douglas'ın Boyle'u öldürmekten çok daha beter bir şekilde cezalandırmış olduğunu anlattı. Onu yok etmek için gururunu kırmayı tercih etmişti.

Boyle basamakları çıkarken de ağlamaya devam etti ve Wendell'in önünde diz çöküp af diledi. Wendell ise onu affedecek durumda değildi, inatla sessizliğini korudu.

Sweet Creek'in kanunlara saygı duyan vatandaşları Boyle'u kasabadan sürdüler. Kimse onun geri döneceğini düşünmüyordu, fakat gelirse boyunun ölçüsünü yine alacaktı. Sahte gücü insanların ondan korkmasını sağlamıştı ama bütün kasaba onun gerçekte ne olduğunu görmüştü ve artık ondan korkmuyorlardı.

Seyis Peter Collins şerif olmak istediğini belirtti. Hâlâ

Daniel Ryan taklidi yapmaya devam eden Cole ona yemin ettirdi.

Birkaç saat sonra Clayborne'lar kasabadan ayrıldılar. Douglas yüreğini orada bıraktı.

Julie Garwood - Beyaz Bir Gül

13. BÖLÜM

Hayata devam etmek hiç kolay değildi. Douglas Isabel'i düşünmemek için uyanık olduğu saatlerde hiç durmadan çalışıyordu. İşler açılmıştı ve New York'tan Blue Belle'e Clayborne kardeşlerin yetiştirdiği muhteşem atları görmeye geliyorlardı.

Douglas işi büyütmek için çiftliklerinin yanındaki araziye de satın aldı. Cole ile Adam'ın yakaladığı yabani atlar o yeşil çayırlarda eğitiliyor, sonra da satışa sunuluyordu.

Blue Belle'in ahırları da çok genişlemişti, Douglas ikinci bir ahır olarak Hammond eteklerini de satın aldı.

Gün doğumundan günbatımına kadar aralıksız çalışıyordu ama belini büken bu çalışma temposu bile Isabel'i düşündüğünde hissettiği acıyı azaltmıyordu.

Kendine sürekli olarak doğru şeyi yaptığını söyleyip duruyordu. Peki o zaman canı niye bu kadar çok acıyordu?

Kardeşleri mümkün olduğunca yoluna çıkmıyorlardı. Adam ona "Ayı" unvanını vermişti, diğerleri ise Douglas'ın son günlerdeki tavırlarına çok uygun olan bu unvanı iti-

razsız kabul etmişlerdi. Douglas Rose Anne ve kız kardeşi dışındaki herkesi tersliyor, inatla canını sıkın şeyin ne olduğunu söylemiyordu.

Kardeşleri olayı çoktan çözmüşlerdi. Isabel Grant ile tanışmışlar, Isabel ve Douglas ile aynı odada beş dakika geçirdikten sonra kardeşlerinin bu güzel kadına âşık olduğunu anlamışlardı. Tatlı dilli, iyi huylu ve Douglas'tan çok daha zeki bir kadındı. Kardeşlerine karşı olan hislerini gizlemeye çalışmamıştı ve bu durum onu daha çok sevmelerine yol açmıştı. Douglas ise katırın tekiydi. Onlar Isabel'i sevdiğini biliyorlarsa o da biliyor olmalıydı, ne zaman aklını başına toplayıp bu konuda bir şeyler yapacaktı?

Cole Douglas'ın üç ayda ancak harekete geçeceğini söyleyerek ortaya beş dolar koydu. Travis bunun sadece iki ay alacağını söyledi ve Cole'un beş dolarını on dolara yükseltti. Adam kardeşlerinin Douglas'ın sefaleti üzerine bir hse girmelerinin iğrenç olduğunu söyledi. Bu arada Douglas'ın Isabel'in peşine düşmesinin en az dört ay alacağını belirterek Travis'e karşı yirmi dolar ortaya koydu.

Douglas'ın bahislerden haberi yoktu. Sweet Creek'ten ayrılalı altı hafta olmuştu ve Isabel'le Parker'ı düşünmediği tek gün bile geçirmemişti. Ne zaman pes edip geri döneceğini bilemiyordu.

Tam Hammond'dan River's Bend'deki bir mezata gitmek üzere yola çıkacakken Adam'dan eve gelmesini bildiren bir telgraf aldı.

Douglas kız kardeşinin erken doğum yaptığını düşündü. Mary Rose ilk bebeğinin doğumunda tüm kardeşlerinin evde olacağına dair söz almıştı onlardan. Rahatlamak için onlara ihtiyacı yoktu ama kocasından korkuyordu. Harrison'ı sakın tutmak ağabeylerinin göreviydi.

Akşamüstü üç civarında Douglas Rosehill'e vardı. Güneş omuzlarını yakıyordu; iki gündür tıraş olmamıştı ve soğuk bir şeyler içip sıcak bir banyo yapmak istiyordu.

Son tepeden aşağı inerken Pegasus'u gördü. Arap aygırı otlakta dolaşıyordu. Douglas gözlerini kısıp bakınca Adam ile Cole'un bacaklarını verandanın korkuluğuna uzatmış oturduklarını gördü.

Doru atını yavaşlatarak otağın yanından geçti. Atından inerken ahır kapısı açıldı ve Travis Minerva ile dışarı çıktı.

"Ne kadar muhteşem bir at değil mi?" diye seslendi Travis.

Douglas'ın her yanı uyuşmuştu. Sesi çok boğuk çıktı: "Buraya nasıl geldiler?"

Travis omuz silkti. "Adam'a sorman gerekiyor," dedi. "Muhtemelen o biliyordur."

Douglas eve doğru yürümeye başladı. Sorusunu sorma fırsatı bulamadan önce Adam ona soğuk bira teklif etti.

"Yanmışsın," dedi ardından.

"Bence biraz da hasta gibi görünüyor," dedi Cole.

"Buraya nasıl geldiler?" diye sordu Douglas.

"Kimler?" diye sordu Adam.

"Arap atları," diye homurdandı Douglas.

"Muhtemelen yürüyerek," diye cevap verdi Cole.

"Dörtmala koşmuş da olabilirler," dedi Adam.

Bu işkenceye devam etmeden önce birbirlerine bakıp sırttılar.

Douglas direğe yaslanmış tel örgülü kapıdan içeri bakıyordu. Onun gözlerinde gördüğü acı Adam'ın kendini kötü hissetmesine sebep oldu.

"Belki de ona söylemeliyiz Cole?"

"Bence biraz daha acı çekmeli. Son bir buçuk aydır

onunla yaşamak cehennemde yaşamaktan beter. Ayrıca bahsi kaybettim ya da onu gördüğü anda kaybedeceğim.”

“Burada mı?”

“Buradaydı,” dedi Adam.

“Şimdi nerede?”

“Bize bağırmama gerek yok. Seni duyabiliyoruz,” dedi Adam.

“Isabel Grant garip bir kadın,” dedi Cole. “Son derece tatlı ve masummuş gibi görünüyor ama karanlık bir tarafı da var, bu nedenle ona pek güvenemiyorum. Onu aramaya başlamadan önce bence neyin peşine düştüğünü iyice bilmen lazım.”

“Sen neden bahsediyorsun? Isabel’in karanlık bir tarafı falan yok. O mükemmeldir lanet olası. İyi, kibar...”

“Cömert mi?” diye sordu Adam.

“Evet cömert.”

“Seninle aynı fikirdeyim,” dedi Adam. “Ama Cole’a da katılıyorum. Kadının karanlık bir tarafı da var. Arap atlarını sana vermek istiyor çünkü ona çok yardımcı olmuşsun ve bu da onu cömert bir kadın yapar. Sen de öyle düşünüyor musun Cole?”

“Kesinlikle öyle düşünüyorum,” dedi Cole. “Ama aynı zamanda buraya onu öldürmeye gelmiş,” diye hatırlattı kardeşine. “Hem de çok kararlı görünüyor. Belki de silahını onun için doldurmamam gerekirdi Adam.”

“Yok. Bence iyi yaptın.”

“Hâlâ burada mı?”

Adam cevap verdiğinde Douglas çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. “Evet, burada.”

“Seni öldürürse atlar yine de bizim olabilirmiş,” diye seslendi Cole arkasından. “Isabel söz verdi.”

Douglas içeri girmişti bile. Üst kata, salona, kütüphaneye, yemek odasına baktıktan sonra mutfığa gitti. Rose Anne ocağın yanında duruyordu. Douglas içeri girince kucakındaki Parker'ı gördü.

Bir anda durup bebeğe bakmaya başladı.

"Hayatında gördüğün en tatlı şey değil mi Douglas? Hep gülümsüyor. Baksana, yine gülüyor."

Douglas ona dokunmak için uzandı ve parmaklarıyla bebeğin başını okşadı.

Parker ona bakarak güldü.

"Annesi nerede?" diye sordu, sesi iyice boğuklaşmıştı.

"Ahıra gidiyordu," dedi Rose Anne. "Yerinde olsam dikkatli olurum. Seninle bir derdi var."

Douglas bir anda gülümsemeye başladı. "Ben de öyle duydum."

Arka kapıdan çıkıp evin köşesini döndü ve ahıra doğru koşmaya başladı. Cole onu ısıklık çalarak çağırdı.

Arkasına döndü ve Isabel oradaydı. En üst basamakta durmuş ona bakıyordu.

Douglas ne yapacağını bilemiyor, onun orada olduğuna inanamıyordu. Isabel çok sinirli görünüyordu ve hayatında gördüğü en güzel kadındı... Sevdigi kadın.

Onurun canı cehenneme. Doğru ya da yanlış, gitmesine asla izin vermeyecekti. Ona doğru bir adım attı. Isabel eteklerini toplayarak merdiveni inmeye başladığında Cole onu durdurdu.

"Silahını unutma Isabel."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim Cole."

Isabel silahını aldı ve arkasına dönerek yoluna devam etti. Douglas'a on beş adım kala durarak kolunu kaldırdı.

“Olduğun yerde dur Douglas Clayborne. Sana söyleyeceklerim var ve sen de dinleyeceksin.”

“Seni özledim Isabel.”

Isabel başını iki yana salladı. “Beni özlediğini düşünmüyorum. Bekledim, bekledim ama beni almaya gelmedin, oysa bunu yapacağından emindim. Beni çok kırdın Douglas. Buraya gelip beni terk ederek çok büyük bir zulmlük yaptığını sana söylemem gerekiyordu. Gitmeden önce bana söylediğin şeyler... Hatırlıyor musun? Ben her kelimesini hatırlıyorum. Bana dış dünyaya açılmam gerektiğini ve sonunda seni unutacağımı söyledin. Bunda çok yanlışdın. Seni hiç unutmadım. Sen beni unuttun mu?”

“Hayır, seni asla unutamam Isabel, ben de...”

Isabel onun sözlerini bitirmesine izin vermedi. “Bana hiç beni sevdiğini söylemedin ama sevdiğini biliyorum. Sana ne hissettiğimi söylemiştim. Hatırlıyor musun? Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum ve ölene kadar da seveceğim. İşte söylemem gerekeni söyledim. Umarım en az benim kadar sefil olmuşsundur seni inatçı, kaz kafalı katır.”

Douglas ona doğru bir adım attı. Isabel gerileyerek yeniden elini kaldırdı. “Orada dur ve devamını dinle. Daha yeni başladım. Bunca zaman hepsini biriktirdim ve sen de dinleyeceksin. Ne cüretle sadece mecburiyet hissettiğim için seni kollarımın arasına ve yüreğime aldığımı söylersin? Böyle bir şeye inandığın için çok öfkeliyim, ancak düşündükçe haklı olduğuna karar verdim.”

Bu sözleri bir tokat gibiydi. “Hayır, haklı değildim.”

“Evet, öyleydin,” dedi. “Sana mecburdum ve bu yüzden seninle yattım. Bunun aşkla bir ilgisi yoktu.”

“Isabel buna inanıyor olamazsın...”

“Sözümü kesmekten vazgeçer misin? Bunu bitirmem gerekiyor. Sen gittikten sonra tüm yaşananları düşünecek çok vaktim oldu ve Dr. Simpson’a da mecbur olduğumu hissettim. Evet ve bu yüzden onunla da yattım. Trudy önemsemedi. Sonra Wendell Border’a da aynı şeyi hissettiğimi fark ettim. Adam ne de olsa bana yardım etmeye çalışmıştı. Hiç komik değil Douglas gülümsemeyi kes.”

“Wendell’le de yattın mı?”

“Evet, yattım. Karısı çok anlayışlıydı. Arap atları da artık sana ait. Ayrılamazlar ve Parker Pegasus’u sana satmıştı. Zaten onları koyacak yerim de yok.”

“Montana’nın yarısı sana ait,” diye hatırlattı ona Douglas.

“Hayır, yetimhane Montana’nın yarısına sahip. Rahibeler çocuklarla birlikte Paddy’nin büyük evine taşınacaklar. Arazilerden sağladıkları gelirle de kendilerine yetebilecekler. Rahibeler yeni yerlerine Paddy’nin Evi adını vereceklerine söz verdiler. Aziz Patrick’in Evi demek istiyorlardı ama benim dediğim olacak.”

“Hepsini mi verdin? Peki ya oğlun? Sen nasıl...”

“Bebğim ve ben iyi olacağız. Okulda ders vereceğim ve ikimiz için gereken parayı kazanacağım.”

“Isabel seni öpmem lazım.”

“Hayır. Henüz mecburiyetlerimi bitirmedim. Kardeşlerine de borçluyum. Onlar da çok yardımcı oldular, onların da hepsiyle yatacağım. Böylesi adil olur. Bu işi bitirince de bu kadar inatçı olduğun için dışarı çıkıp seni vuracağım.” Silahı indirdi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. “Cole? Birkaç dakikanı alabilir miyim?” diye bağırdı.

Douglas onu yakalayıp kendine çektiğinde kahkahalarla gülüyordu.

“Seni seviyorum Isabel. O zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum, ölene kadar da seveceğim. Arap atların gibiyiz sevgilim. Ayrılamayız. Sen ve Parker olmadan çok sefil bir haldeydim. Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim ve mecbur olduğun tek adam benim. Ah, tatlım ağlama. Sana geliyordum. Daha fazla savaşılmayacaktım. Senden ve Parker’dan uzak olmak beni çıldırtıyordu.”

“Bu kez ben seni bırakıyorum.”

Douglas onu kollarının arasına alıp öptü. “Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun. Biz birbirimize aidiz, şimdi ve sonsuza kadar.”

Isabel kollarını boynuna dolayarak Douglas’ın onu bir kez daha öpmesine izin verdi. “Aptallık yapmayı bırakacak mısın artık?”

Douglas bir kahkaha daha attı. “Evet,” diye söz verdi.

“Yine de Sweet Creek’e dönüyorum ve peşimden gel sen iyi edersin. Gelmezsen Tanrı yardımcın olsun. Bana kur yapacaksın, beni çay ve dans partilerine götüreceksin. İsteyip istememen umrumda bile değil.”

“Çok daha iyi bir fikrim var. Evlen benimle tatlım.”